

د پرائنگ پر حُای

(د تلوېزيوني ډرامو ټولگه)

Ketabton.com

حفيظ الله تراب

۱۹۹۴ لمریز کال

د پړانگ پرځای

(د ټلوېزيوني ډرامو ټولگه)

حفيظ الله تراب

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د پړانگ پرځای

ليکوال: حفيظ الله تراب

خپروندی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي څانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډیزاینګر: ضياء ساپی

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ کال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحریک د خپرونو لړۍ: (۴۱)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

لړليک

مخ	سرليک
۱	لنډې خبرې.....
۳	سيالي.....
۱۹	د پړانگ پر خای.....
۳۵	د پان پر غاړه.....
۷۱	دنیا.....
۱۳۲	خپلې متې.....
۱۸۸	محاكمه.....
۲۶۷	پښتنه.....
۳۳۳	زنځيرونه.....

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

لنډې خبرې

چې په بڼه او بده پوهېږي، هغوی به د ډرامو ارزښت هم پېژني. که د ادب هر صنف د ښکلو او ظریفو گانو یو توکی وگڼو، نو ډرامه به په کې یو داسې هار وي، چې د هنر ټولې خواوې به په خورا ښکلې بڼه په کې پر ځای شوې وي.

له بده مرغه زموږ په هېواد کې ورته د ډېرو مادي امکاناتو په لرلو سره دولت هېڅ پاملرنه ونه کړه، بلکې د پردیو سیريالونو په خپرولو سره یې د نورو کولتور ته په ډېر اخلاص او ایماندارۍ خدمت وکړ. سره له دې چې ځینو افغانانو په دې برخه کې هلې ځلې وکړې او د خپل ذوق او وړتیا په کچه یې فلمونه او ډرامې جوړې کړې، خو لکه څنګه چې په کار وه، په دومره اوږده موده کې ورته ډاډمن کار ونه شو. د دغو خلکو په کتار کې یو هم زه يم، چې د تېرو کلونو په اوږدو کې مې د دې اثر د چاپولو تر وخته دوه ویشت تلوېزوني ډرامې، هنري او مستند فلمونه د زړه په وینو جوړ کړل.

د زړه وینې مې ځکه یادې کړې، چې د یوې ښې ډرامې تر لیکلو، د هغې جوړول ډېره گرانه خبره ځکه ده، چې له امنیتي ستونزو نیولې، تر لوبغاړو پورې خنډونه گام په گام کې د سړي مخې ته پراته وي. تر ټولو لویه بدمرغي دا ده، چې دلته یې چارواکي بیا په ارزښت هم نه پوهېږي او د یوه لوستي نه به کله په دې برخه کې داسې څه واورېدل شي، چې اسمان به درباندي وگرځوي.

په دې ټولګه کې ټول ټال اته تلوېزوني ډرامې دي، چې ټولې فلم شوي او د افغانستان د هغو تلوېزوني چینلونو نه بیا بیا خپرې شوي، چې د پښتو ژبې او پښتون سره لېونۍ تعصب نه لري.

که څه هم ډرامې په لیکلې بڼه دومره خوند نه کوي او ډېر ارزښت یې د فلم کولو نه وروسته څرګندېږي، خو په دې ټولګه کې راغلې ډرامې ښايي لوستونکو ته

خوند هم ورکړي. همدارنگه تر ټولو اړينه موخه مې دا وه، چې د پښتو ژبې هغه ليکوال، چې د تلوېزوني ډرامو د ليکلو سره مينه لري، کولای شي، چې د ډرامو په ليکلو کې د دې ډرامو د تخنيکونو نه گټه واخلي. له نېکه مرغه تر ما وروسته ځينو نورو هم د تلوېزوني ډرامو په تخنيکي ليکنه پيل کړی، دا مې ځکه وويل، چې تر دې دمخه زموږ هېواد کې ډرامې د فني لحاظه کله سمې نه وې ليکل شوې او گرم هم نه وو، ځکه د ادب په دې ژانر کې د ليکوالو هڅې د نشت برابرې وې. په پای کې له ښاغلي يون صيب نه مننه کوم، چې د دې ټولگې د چاپ خوارې يې په ورين تندي ومنله، خدای دې په فرهنگي هڅو کې لا بريالی لري.

هيله ده، چې زموږ ليکوال په دې برخه کې لا هڅې وکړي او داسې ډرامې او سيريالونه جوړ کړي، چې زموږ د دردېدلي ولس د لا وينتابه او د خپل کولتور او تاريخ د ژغورولو لپاره جادويي اغېز ولري.

په همدې هيله

مننه

حفيظ الله تراب

کابل، د وږي ۲۰ مه ۱۳۹۴ لمريز کال

سيالي

کرکټرونه

۱- روف: یو پنځه پنځوس یا شپېته کلن سړی، چې ارام طبیعت لري او د زامنو له حالاتو خوښ نه دی. د حج تللو ته یې زړه نه کېږي، ځکه په کومو پیسو چې ځي، هغه ورته پاکې نه ښکاري.

۲- د روف مېرمن: ۴۵ کلنه ښځه، چې له مشر زوی نه وېرېږي او رښتیا ویلی نه شي.

۳- ریاض: د روف مشر زوی، چې تېرې سترگې او ۳۰ کاله عمر لري، انداز یې د بدمعاش او د سیالی ډېر پلوي وي.

۴- ناصر: د ریاض ۲۵ کلن ورور، چې د مشر ورور په لاره او پلوی روان وي.

۵- غرگه: د ریاض ۲۵ کلنه مېرمن، چې ښکلې وي.

۶- گلاب: د ریاض ۱۰ کلن ښکلی زوی، چې نیکه ورته گران وي.

او یو څو نور فرعي کرکټرونه.

لومړۍ صحنه:

ځای: لومړی یو کلی او بیا یو کلیوالي متوسط کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: روف، د روف د پاڅه عمر مېرمن، ماشوم گلاب، ریاض د روف مشر زوی، غرگه د ریاض ځوانه مېرمن او ناصر د روف دویم زوی.

(لومړی دې د یو څو ثانوي لپاره کلی وښودل شي او بیا دې کمره د روف دوی پر کور فوکس شي. په داسې حال کې چې روف مخکې او لاسي بیک ور سره وي، ټول

د کور د لويې دروازې پر لور ور روان شي. روف خپه غوندې ښکاري. دروازې ته چې ورسېږي، نو د روف مېرمن قرآنکريم لور ونيسي. روف ترې درې ځله تېر شي. قرآن ښکل کړي، له دروازې ووځي. گلاب ورسې د کور له دننه نه اوبه وشيندي. له زامنو سره له کوره بهر خدای پاماني وکړي او په پای کې خپل لمسی گلاب په مينه ښکل کړي او روان شي).

دويمه صحنه:

ځای: يو کلیوالي بازار.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: روف او يو ورکوټی سوالگر ماشوم.

(لومړی دې يو لنډ شاپ بازار وښودل شي، چې روف په کې داسې روان وي، چې فکرمن ښکاري. تر يو څه تگ وروسته يوه بېوزله ښځه چې په خيړنه چادری کې ناسته او يو وړوکی ماشوم يې په خپله غېږ کې اچولی وي، وويني، هغه ورته د سوال لپاره لاس اوږد کړي. روف ودرېږي. د ماشوم بد حالت چې وويني، په څېره کې يې ډېر خپگان څرگند شي. ښځې لا د سوال لاس همداسې نيولی وي، چې روف د تگ يو گام واخلي، خو همدې کې د لس مترو په واټن ورته يو داسې سپين ږيري رابښکاره شي، چې د څېرې او جامو له کبله ډېر سپېڅلی ښکاري. سپېڅلی سړی ورته په درانه او راديوبي غږ کې ووايي)

سپېڅلی سړی

- د خليل تر کعبې دا کعبه ده لويه

که اباد کا څوک وېران حرم د زړه.

(روف سپېڅلي سړي ته په ډېرې حيرانۍ وگوري او بيا سوالگرې ته ورو مخ

ورواړوي):

سپېڅلی سړی

- ای مسلمانان! راشه دې بېوزلې سره ښه وکه.

د دې ژوند وژغوره!

(ښځه دې لنډ شات وښودل شي. روف بیا په حیرانۍ سپین ږیری ته وگوري):

سپېڅلی سړی

- چېرته ځې؟ دین همدې ته وایي، چې نورو ته دې خیر ورسېږي.

د ریا زهد نه څه غواړی؟.

(لږه چوپتیا):

سپېڅلی سړی

چې د بل لپاره خیر ترې پیدا نه شي

گوره داسې عبادت کې گټه نشته

(روف داسې ښکاره شي، لکه د سپین ږيري خبرو چې پرې ډېر اغېز کړی وي،

خپل جېب ته لاس کړي، د افغانیو یو برابر بندول راوباسي، زړه یې وي چې ور یې

کړي، خو چې ښځې ته یې لږې ورنږدې کړي، نو د فلش بک تر صحنې وروسته له

سوالگرې ښځې خپل لاس بېرته راکاږي. سپین ږیری ورته په سنجیده توگه

وگوري، یوه وره ترخه موسکا وکړي، خو ځای پر ځای ورک شي، روف لومړی

حیران شي، بیا سوالگرې ته وگوري او بیا په مات زړه روان شي).

د فلش بیک صحنه:

ځای: د روف دوی د کور یوه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: روف او ریاض.

(په یوې اندازې کلانکاری ورته د افغانیو بندول ونیسي):

ریاض

- هن! دا واخله!

(روف يې واخلي):

رياض

- خو گوره ډېر پام وړ سره کوه، که يوه روپۍ دې بې ځايه ولگوله، نو بيا به حيران ناست يې.

(روف خوشاله نه ښکاري او يو داسې حرکت وکړي، لکه د زوی نه چې راضي نه وي).

روف

- سهې ده.

څلورمه صحنه:

ځای: يوه کليوالي شنه دېره.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: رياض او نسيم.

(په دېره کې شاوخوا کتونه پراته وي. په يوه کټ کې رياض خور وړ پروت وي، بيا د واسکټ له جيبه د سيگرټو قوتۍ راوباسي. همدې وخت کې دې نسيم وښودل شي، چې دېره ته راروان وي. رياض چې سپگرېټ ولگوي، نو همدې کې نسيم هم راورسېږي او رياض ورته د سترې مه شی لپاره پورته شي):

رياض

- په خير، په خير راغلي!

نسيم

- خير يوسې.

(دواړه په کټ کې کېښي):

نسيم

- څنگه شو، حاجي صيب په خير لاړو؟

رياض

- په خیر لارو.

(په لږ تبسم):

نسیم

- یره ستا اپین خو راته ځکه برکتی بنکاري، چې د یوه ډېر نېک کار دپاره دې

خرڅ که. که څنگه؟

(په لږې موسکا):

رياض

- روغه خبره دې وکړه. بله دا چې پلار په داسې وخت کې لارو چې د حج شپېم (

شپې هم) بېخي رانزدې دي.

(لږه چوپتیا):

رياض

- او هغه نورې روپۍ دې راوړي، که نه؟

(داسې لکه رښتیا چې وي، خو نسیم ټوکه کوي):

نسیم

- پرون دې اپین راکړې او نن ټولې روپۍ غواړې؟!

(د رياض تندې لږ تريو شي، خو هممدې کې نسیم جېب ته لاس کړي او په

موسکا سره ورته شل زره افغانۍ ونيسي):

نسیم

- واخله! ته لکه چې په رښتیا شوې.

(په لږې موسکا):

رياض

- زه دې حیران کړم، (وی یو له لوږې مړ کېده او بل یې سر ته ډوډۍ لټوله):

(ریاض د روپو تر شمارلو وروسته):

ریاض

- خیر یوسې پوره دي. په دې به د خیرات غم وکو.

آخر د پښتو وطن دی.

نسیم

- ښه دې وویل:

(له هر څه وڅه خو له نرخه مه وڅه)

راکه لاس!

(ریاض لاس ورکړي، نسیم روان او ریاض بېرته په کټ کې په یوې اندازې

کلانکاری څملي).

پنځمه صحنه:

ځای: هوایي ډگر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نشته.

(د اریانا یا کام ایر الوتکې شات دې واخیستل شي، چې هوا ته پورته شي).

شپږمه صحنه:

ځای: د روف دوی کور.

وخت: مازیگر موده.

لوبغاړي: د روف مېرمن او د ریاض ښځه (غږگه).

(د روف مېرمنې په کټ کې په بالښت قرآن شریف اېښی وي، له ځانه سره یې لږ

تلاوت او بیا یې بند کړي، ښکل یې کړي او پورته یې د دعا په حال کې ونیسي،
هغه لا دعا کوي، چې غږگه راشي او پښو ته یې کېني):

غږگه

- ترورې! څوک چې حج ته ځي، خوشالېږي، خو کاکا را ته خپه غوندې ښکاره
کېده.

(په داسې حال کې چې قرآن شریف په پوښ کې اچوي، یو د خپگان وپوکی
اسوبلی وکړي):

د روف مېرمن

- لورې! رشتیا دې وویل، هغه خو خپه و.

غږگه

- راته ودې نه ویل، چې په څه خپه و؟

(شاوخوا داسې وگوري، لکه له مشر زوی نه چې وېرېږي):

د روف مېرمن

- لورې! هغه ته خپل تگ ډېر بې مناسبه ښکاره کېده.

(په لږې حیرانۍ):

غږگه

- حج او بې مناسبه!؟

(تندې یې لږ تریو شي):

د روف مېرمن

- ته څه اوس خپل کار کوه.

هره خبره خو تا ته نه شم کولی.

(غږگه له کټ نه پاڅېږي او په سترگو کې چې د هغې پام نه وي، بل ډول
وروگوري).

شپږمه صحنه:

ځای: سعودي عربستان.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: حاجیان.

(د یو څو ثانیه لپاره دې دا وښودل شي، چې حاجیان طواف کوي).

اوومه صحنه:

ځای: بازار، داسې ځای چې پسونه په کې وي.

وخت: سهار.

لوبغاړي: گڼ خلک او ریاض.

(لومړی دې پسونه وښودل شي، ورپسې ریاض د درېو پسونو په ملا د خریدار په توگه گوتې ووهي):

اتمه صحنه:

ځای: د کلي یوه کوڅه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: هغه سوالگره ښځه چې ماشوم یې په غېږ کې پروت وي، ریاض او یو بل کلیوال.

(لومړی دې هغه ښځه او ماشوم وښودل شي، همدې وخت کې ریاض دوه پسونه په ځان پسې راروان کړي وي، چې په همدې ځای کې له کلیوال سره مخامخ شي. کلیوال چې پسونه وگوري، حیران شي او په حیرانۍ ورته ووايي):
کلیوال

– واه ریاضه واه! دا دې په څو واخیستل؟

رياض

- پوښتنه يې مه کوه، خو دا راته وويوه چې څنگه دي؟

کليوال

- يره منم دې. لکه چې واده دې دی؟

(په لږ خندني ډول):

رياض

- ږوند شې واده خو مې کړی، د خيرات دپاره مې اخيستي.

ولې خبر نه يې چې پلار مې د حج نه راروان دی؟!.

کليوال

- رياضه! ته خو به په دې کارونو ځان تباہ کې، هلکه د خپلې شړۍ سره بښې

غځوه!

(په سنجيده توگه):

رياض

- ميلو! گوره اول يو کار نه دی په کار او چې بيا يې کی، نو داسې يې کوه، چې په

تربورانو کې دې سترگه جيگه شي.

(د سترگو په راويستو او بدمعاشانه انداز):

- سهې ده، که څنگه؟!.

(او له همدې سره رياض له کمږې اوټ شي).

نهمه صحنه:

ځای: د کابل - جلال اباد سرک.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: نشته.

(د سرک پر یوې بسکلی منظرې دې د حاجیانو د یو څو موټرو شاپونه واخیستل شي، چې گلپوش شوي وي).

لسمه صحنه:

خای: د روف دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د روف مېرمن، وړوکی گلاب.

(د کور په یوې برخې کې هغه پسونه چې ریاض اخیستي وي، تړلي وي او گلاب په خوله کې پانې ورکوي. لږ وروسته گلاب خپله نیا وويني):

گلاب

- غټې ادې! دادا به کله راځي؟

د روف مېرمن

(په لږه مینه):

- همدا یې ورځې دي.

سترگه مې رپېږي.

گلاب

- د پروېز نیکه خو د هغې نه وروسته تلی و. هغه راغلی دی.

(په مینه ناکه توگه):

د روف مېرمن

لکه چې ډېر دې یادېږي؟

(په خواږه انداز):

گلاب

- غټې ادې! دادا خو ډېر ښه سپری دی.

یوولسمه صحنه:

ځای: د کابل یا جلال اباد د عیدگاه د جومات مخه.

وخت: ماسپینین تېر.

لوبغاړي: حاجي صیب او د ښار نور خلک.

(حاجي روف دې وښودل شي، چې بیک یې اوږې ته، په لاس کې د زمزمو لویه

بوشکه د عیدگاه له سرک نه د موټرو هدې ته سترې ستوړې راروان وي.)

دولسمه صحنه:

ځای: هماغه ښار.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: حاجي روف، د موټر ډرپور او یو دوه نور کسان.

(لومړی دې د ښار شات د څو ثانویو لپاره واخیستل شي، بیا دې په کرولا موټر کې حاجي

صیب او ډرپور وښودل شي. د حاجي صیب په لاس کې تسپې او فکرمن غوندې وي، چې

څه شبیه وروسته ترې ډرپور پوښتنه وکړي):

ډرپور

- کاکا! لکه چې د حج نه راغلي؟

روف

- هو، خدای دې قبول کي.

ډرپور

- ولې څوک دې نه لرل، چې مخې ته دې راغلي وی؟

روف

- هر څه لرم، خو ما ته پخپله دا کار مناسب نه ښکاري.

(په لږه جدي او حیرانه توگه):

ډرپور

- حاجي صيب! اوس خو دا رواج دی، چې د حاجيانو مخې ته لوی لوی کاروانونه ورځي.

او ته يوازې روان يې؟!

حاجي روف

- همدغه خو زمېره کمزوري ده. په عبادت کې مو هم ریا وي. د خدای په وړاندې هغه څوک لوی دی، چې ځان کم وگڼي.

(د حاجي صيب سترگې پټې شي، د لارې يو څو صحنې دې وښودل شي، له دې وروسته حاجي صيب خپلې سترگې پټې او هغه صحنه وويني، چې لمسی يې د راتگ پر وخت ښکل کړی و. همدې کې موټر په اډه کې ودرېږي):

ډرېور

- کوزېږي، راورسېدئ!

(حاجي لږ ټوپ وکړي، سترگې خلاصې کړي. نور خلک کښته شي، ډرېور ته پيسې ورکړي، خو حاجي صيب ډرېور ته ووايي):

حاجي صيب

- زر روپۍ به درکم کلي ته راسره لاړ شه.

ډرېور

- حاجي صيب! زر خو کمې دي.

حاجي

- استاذه! بله راسره والله که يوه روپۍ هم يې. ناوخته دی خدای به يې بل ځی کې بدل درکي.

(لږ فکر):

ډرېور

- سمه ده.

(او له دې سره موټر روان کړي).

ديارلسمه صحنه:

ځای: خوږ، کليوالي لار او بيا د حاجي صيب کور.

وخت: مازيگر، بيا شپه.

لوبغاړي: حاجي صيب او ډرپور.

(لومړی دې د لمر سترگه وښودل شي، چې له غره نه لوېږي، بيا دې موټر وښودل شي، چې په خامو لارو روان وي. ورپسې دې کلی په لانگ شات کې لرې وښودل شي، بيا دې وښودل شي، چې تياره شي. موټر روان وي، څراغونه ولگوي).

څوارلسمه صحنه:

ځای: د حاجي روف کور.

وخت: شپه.

لوبغاړي: حاجي روف او ورسره يې د کورنۍ ټول غړي.

(لومړی دې يوه شپه د کور لويه دروازه وښودل شي، چې رنگه کاغذونه پرې ځوړند او په دروازه په لوی سپين ليک ليکل شوي وي):
حج دې مبارک شه.

(موټر په تياره کې د دروازې مخې ته ودرېږي، حاجي صيب ډرپور ته زر افغانۍ ورکړي او ورته ووايي):

- استاذه! تلی نه شي ناوخته دی، باتې به شي!

ډرپور

- حاجي صيب کار مې دی، نه پاتې کېږم. خیر یوسې.

(ډرپور له ډالې نه بیک او د زمزمو بوشکه راوباسي، حاجي ته په منډه لاس ورکړي او موټر روان کړي).

(حاجي صيب دوه ځله دروازه وټکوي او په درېيم ځل يې لمسې گلاب دروازه خلاصه کړي، هغه په خوشالۍ نیکه ته غېږ ورکړي او بيا په منډه کورته ننوځي. د

کور په برنده کې ټول ولاړ وي، له نیا سره یې لاته پښتانه وي، چې په بیره گلاب ووايي):
گلاب

- زېږې مې درباندي دادا راغی .

(نیا یې خوشاله خو د ریاض په تندي کې د غوسې کرښې ښکاره شي . همدې کې حاجي صیب بیک او د زمزمو بوشکه په لاس هغوی ته ورنږدې شي، خو د دواړو زامنو تنديو ته چې وگوري حیران شي. د حاجي مېرمن شا ته ولاړه وي، نه ښکاري. حاجي لږ په وېره ووايي):

حاجي

- خیر خو به یې؟ مورم څه شوه؟

(مشر زوی یې سترگې سرې کړي):

ریاض

- مور، مور پرېده، د شرم خبره کوه، د حیا نه دې خلاص کړو!

(حاجي ډېر حیران شي):

حاجي

- د څه شي حیا؟! زه خو د هېڅ نه خبر نه یم.

ناصر

- په قام کې دې وشرمولو، دسې څوک کی؟!!

(حیران شي):

حاجي

- اخر خبره څه ده؟ خبره ښکاره کی!!

(په جدي ډول او د سپېرمو په تریوولو):

ریاض

- مور چې ستا دپاره اپین خرڅ کړی و، نو د همدې دپاره چې ته بم په تریورانو کې

پوزه پرې کی؟!!

(نور هم حيران شي):

حاجي

- ما خو په خپل ټول ژوند کې بې ننگه کار نه دی کړی، د خدای دپاره دا څه اورم؟!

ناصر

- د لالا دا مقصد دی، چې ته خو مونږ حج ته د سيالی دپاره لېږلی وې، خو تا زموږ سيالی د خاورو سره خاورې کړه.

حاجي

- څنگه مې خاورې کړه، په دې خو مې پوی کړی!

رياض

- نور نه پېرم همدا نن شپه به بېرته کابل ته ځې. قسم په خدای که رانه دلته شپه وکړی!

(د بېوزلتوب يوه څپه):

حاجي

- اخر ولې؟ حج مې وکه او دا دی بېرته راغلم.

ناصر

- لالا وی چې د نورو غونډې به سبا موږ هرکلي ته درشو، مخې ته به موټرې درشي، په تربورانو کې بم سترگه جيگه شي.

رياض

- نور نه پېرم، که مړې او که چوې، همدا اوس به بېرته کابل ته ځې. گوره چې نوره خبره وانورم.

(په داسې حال کې چې حاجي صيب د زامنو دې کړو ته حيران وي، مېرمن يې لږه رامخکې شي):

د حاجي مېرمن

- سرپه! اوس هم نه څه تلي او نه راغلي. د زامنو خبره دې سهې ده. د تر بورانو د
خاطره خیر دی همدا اوس بېرته کابل ته لاړ شه. خدای کړی ناکام دی. سبا به
دې زامن مخې ته درشي.

(دې وخت کې دې گلاب وښودل شي، چې په نیکه خپه وي. همدې کې یې د
هغه نېک سرې دا شعر په فلش بیک کې رایاد شي):

شعر

- چې د بل لپاره خیر ترې پیدا نه شي

گوره داسې عبادت کې گټه نشته

(حاجي صیب یو دردمن اسوبلی وکړي):

حاجي

- زه به لاړ شم، خو خدای به څه وی؟!.

(او په داسې حال کې چې یو گام د لویې دروازې ته د تگ په لوري واخلي، نو

لومړی زامنو ته په خواشینۍ مخ ورواړوي):

حاجي

(په ډېر دردمن انداز په ډرامايي غږ کې):

- ظالمانو! هسېم (هسې مو) دومره وکړولم!

(په ډېر لنډ شکل دې هغه سپین ریری او سوالگره ښځه وښودل شي):

(په افسوسناک غږ):

حاجي

د دنیا په سیالۍ کېم (مو) راته د آخرت خواري خرڅه کړه.

(او د همدې جملې سره د حاجي په افسوسناکه خبره ډرامه پای ته ورسېږي).

پای.

د پړانگ پر ځای

کرکترونه

- اشرف: مرکزي کرکترونه. له ۲۵-۳۰ کلونو پورې یو متفکر او با احساسه ځوان، چې د ټولني د اجتماعي عدالت له بهیر نه سخت خوابدی او ناراضي وي.
- زمري او گیدې هغه مرکزي کرکترونه، چې خبرې یې باید په دوپله کې تر سره شي.

- د تلوبزون مشر د پاڅه عمر لوکس سړی.

- یو سپېڅلی سپین ږیری.

- سوالگره بنځه، وړوکی ماشوم، کمره وال، د ژوبن مسوول فرعي کرکترونه.

د ټایټل لپاره

(یو انسان دې له یوه ځنگل نه راووځي، په منډه مخامخ راروان وي او کرار کرار دې ترې په لږ وخت کې داسې یو پړانگ جوړ شي، چې له خولې او خپرو یې سرې وینې وڅاڅي او بیا دې د فلم یا ډرامې نوم ولیکل شي):

د پړانگ پر ځای

لومړۍ صحنه:

ځای: ښار.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف او یوه سوالگره بنځه، چې ماشوم زوی یې په بد حالت کې په غېږ کې پروت وي.

(اشرف په داسې حال کې چې تورې د څلورکنجه لمنې جامې یې اغوستې وي، لوڅ سر، یو ډبل کتاب یې په لاس کې او تور پټو یې له ځانه تاو کړی او لږه ږیره هم ولري، په ښار کې روان وي. تر یو څو گامو وروسته سوالگره بنځه وویني. هغه

د سوال لپاره لاس ور اوږد کړي. اشرف ودرېږي، د ماشوم بد حالت ووينې، له جېب نه روپۍ راوباسي، ور يې کړي، خو همدې وخت کې دوه ډېرې لوکسې موټرې د دوی له څنگه تېرې او دوږې يې پر سوالگرې او هغوی ورشي. اشرف په ډېر درد لومړی ماشوم او بيا هغو روانو موټرو ته د افسوس په ډول وگوري).

دويمه صحنه:

ځای: ښار.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف، يو سپين ږيري، يو ځوان لوکس هلک او يو سپي چې زنجير او پټۍ هم ولري.

(د اوسني وخت يو هلک چې سور کميس او کوبای پتلون يې اغوستی او د زڼې سره يې د يوه کوچني چاکلېټ په اندازه ږيره وي، له يوې لوکسې مغازې نه له يوه ساتل شوي سپي سره راووخې. د هلک په لاس کې کېک هم وي. بيا دې يو غريب سپين ږيري، چې په بد حال وي، وښودل شي. ځوان هلک کېک د سپي خولې ته ونيسي او په مينه يې ورکوي):

ځوان هلک

- خوږه زمريه!

خوږه!

(د سپي خوراک دې لږ وښودل شي، د اشرف هم له لرې ورته پام شي).

ځوان

- رېډ بول سکې؟

(د سپي له خولې نه يوه روغه ټوټه کېک ولوېږي، هلک رېډ بول هم ورکړي، د سپي په ملا په مينه لاس راکاږي، روان شي او خپل لوکس موټر ته سپي وخېژوي، خو همدې کې يو ډېر بېوزلی سپين ږيري راشي، له سپي نه پاتې شوی کېک ته

داسې وگوري، لکه ډېر زړه يې چې ورته کېږي، راوايخلي، زړه يې وي، چې ويې خوري، خو بېرته يې کېږدي. اشرف چې دا حالت وويني دومره خوابدی شي، چې پر مخ يې له ډېره درده خولې راشي، اشرف اسمان ته وگوري او هغه ورته داسې ښکاري، لکه ټوله نړۍ چې پرې چورلي، د اشرف په مخ کې هيجان پيدا شي او بيا له ښاره منډه کړي. په سلو موشن کې دې له مخې نه وښودل شي، چې له ښاره تښتي).

درېيمه صحنه:

ځای: په يو ډاگ کې د پان سر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف.

(لومړی دې په ډاک کې يو بوټی وښودل شي، چې باد يې ښوروي او بيا دې له لرې نه اشرف وښودل شي، چې په سلو موشن کې ډاگ ته را روان وي، بيا دې د پان لاندې برخه وښودل شي، همدې کې اشرف سترې ستومانه خولې خولې راشي او د پان پر سر داسې کېږي، چې مخې ته يې کاني وي.):

(په سترې حالت کې، څه شېبه وروسته، په دردمن انداز کې):

اشرف

- ای کاڼو! تاسې څومره ښکلي یاست!

(کاني دې په لنډ دورانې شکل وښودل شي).

که انسانم راوانخلي، نو د چا په تندي به کله هم پخپله و نه نښلئ!

ای د ډاگ بوټو!

تاسې کې خو هېڅ بدې نشته.

که انسان مو راوانخلي، نو کله به هم د چا په تندي پخپله ونه نښلئ.

(بېخي لږه وقفه):

خو هغه ستاسې غوندې نه دی

(بېخي لږه چوپتیا):

د هغه له زړه نه رحم کډه کړې ده.

ځکه مې له هغه نه تاسې ته پناه راوړې ده.

(دردمن انداز):

زه نور له تاسې سره اوسم.

زه به تاسې ته له هغه نه ډېرې گیلې وکم.

ای دښتې! ما په خپلې لمنې کې راونغاړه.

زه له تاسې بل چیرته نه ځم.

(اشرف دې اخرنۍ جمله په داسې زنگېدلې بڼه ووايي، لکه خوب چې ورځي. هغه

د یوه خوبولي په څېر په کانو سر کېږدي او ویده شي، خو تر فلش فارورډ

وروسته له خوبه په هیبت راوینس شي. ساه و تیکاه وي. ودرېږي، شا و خوا

وگوري او له ډاگ نه د ښار پر لور ور روان شي).

نوټ: کتاب یې هېر نه شي.

څلورمه صحنه: (خوب یا فلش فارورډ).

ځای: یوه لویه ویاله، چې په غاړه یې شنې ونې هم ولاړې وي.

وخت: سهار وختي.

لوبغاړي: اشرف او یو ډېر پاک سپین ږیری، چې اوږده ږیره، سپېڅلې څېره او

سپین اوږد کمیس یې اغوستی وي.

(اشرف ډېر غمجن ونې ته ډډه وهلې وي او اوبو ته گوري):

سپین ږیری

(په درانه او حکیمانه غږ):

- ای ځوانه! له دې اوبو نه د ژوند راز زده که.

(اوبه دې وښودل شي):

څومره نرمې دي، خو ودرېږي نه.

(اشرف په حیرانۍ پرته له مخامخ شاو خوا وگوري):

سپین ږیری

- پاڅېره! د دغو اوبو په څېر له ټولو خنډونو تېر شه!

(اشرف په وېره وېره کرار کرار پاڅېږي، بیا شا و خوا وگوري، خو چې څه ونه

ویني، نو مخ اسمان ته ونیسي، فکر کوي، چې گنې له پاسه راته خبرې کېږي):

اشرف

- خو له ما نه اوبه هم ښې دي، هغه خو یو لوری لري!!

(د سپین ږیري خفیفه خندا او بیا په نرمه لهجه):

(د اشرف لږه وېره):

سپین ږیری

- ولې ته دا هم نه شې کولی؟ د ژوند لاره خو به ځان ته پخپله مومې!

(د اشرف له ځانه سره لږ د شرمېدو احساس):

اشرف

(په څېره کې سپېڅلتیا):

- خو زه د نورو غم اخیستی یم.

سپین ږیری

- په رښتیا چې ته ښه انسان یې، خو دا یې لاره نه ده.

دسې څه وکه، چې ډېرو ته دې خیر ورسېږي.

(اشرف په لږې خوشالی):

اشرف

- زم (زه هم) همدا غواړم.

همدا مې هيله ده.

سپين ډيری

- لاس دې راکه!

(اشرف چې وگوري، نو په دې وخت کې ورته سپين ډيری مخامخ له ويالې نه پورې غاړه ولاړ وي. اشرف لومړی لږ ووېرېږي او په داسې حال کې چې لږ هغه ته وگوري، لاس د پورې وتو لپاره ور اوږد کړي، خو په دې وخت کې يې پښه د ويالې په منځ کې راشي، سپين ډيری ته يې لاس ونه رسېږي، وياله کې ولوېږي او له خوبه وينی شي).

پنځمه صحنه:

ځای: ښار.

وخت: سهار.

لوبغاړي: اشرف.

(لومړی دې د ښار د يوې ښکلې برخې لنډ شات واخيستل شي، ورپسې دې يو ښکلې لوړ بېلډېنگ په تېل ډاون شات وښودل شي او کمره دې پر اشرف فوکس شي، چې نوموړي ودانۍ ته په حيرانۍ وگوري. له دې ځايه روان شي، خو يو څو گامه وروسته اشرف پر يوه دېوال يو اعلان، چې په لږ لوی ليک ليکل شوی وي، وويني):

اعلان

- هنر تلوېزون يوه داسې پروډيوسر ته چې يوه نوې او خلکو ته ډېره اغېزمنه خپرونه جوړولای شي، اړتيا لري. مينه وال کولای شي، چې په لاندې شمېره زر تر زره اړیکې ونيسي.

د اړیکو شمېره:

۰۷۷۷۷۷۷۷۰۰

(اشرف له ځانه سره اعلان ولولي، په څېره کې يې د ورتللو نښې پيدا، خو لا په فکر کې وي او بيا چټک روان شي).

شپږمه صحنه:

ځای: يوه ښکلې لويه ودانۍ.

وخت: سهار.

لوبغاړي: نشته.

(لويه ودانۍ دې يو لنډ شاپ وښودل شي).

اوومه صحنه:

ځای: د ودانۍ دننه يو لوکس دهلېز.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف.

(په دهلېز کې کې کوچونه پراته وي. اشرف ورشي او پر يوه کوچ څه شېبه فکرمن کېږي).

اتمه صحنه:

ځای: د تلوېزون د مشر کوټه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: اشرف، د تلوېزون مشر او يو بل لوکس هلک.

(لومړی دې د کوټې دننه وښودل شي، چې يو قواره دار سپری چې د چينل مشر وي، پر لوکسه چوکۍ ناست او مخې ته يې لوی مېز پروت وي، هغه بل هلک د هغه مېز ته نږدې ولاړ وي):

د تلوبزون مشر

- تاسې اوس تلی شئ!

(هلک له کوټې ووځي او اشرف پر چوکۍ مخامخ کېږي):

(مشر لومړی ځان لږ بوخت او بیا په سنجیده انداز):

مشر

- ښه ځوانه ته داسې کمه (کومه) ځانگړتیا لرې، چې یوه نوې خپرونه جوړه کې؟

(په فلسفیانه انداز):

اشرف

- رښتیا هم په نړۍ کې هر څه ډېر دي، خو نوښت کم دی.

(مشر په سترگو کې د سنجیده توب حرکت وکړي):

مشر

- په دې هر څوک پوهېږي، دې کې خو شک نشته.

اشرف

- خو څوک چې پیاوړی احساس او عاطفه ولري، کېدای شي، چې په هنري برخه

کې یو ستر کار وکړي.

(مشر په حیرانۍ وروگوري):

مشر

- خو ځینې خلک په خوله ډېر څه وئ او په عمل کې یې بیا نه شي ثابتولی.

اشرف

- خو زه چې څه ویم هغه کولی هم شم.

مشر

(په لږې حیرانۍ):

- هغه څنگه؟ تاسې څنگه کولی شئ، چې داسې یوه نوې خپرونه جوړه کړئ، چې

نوې دې هم یې (وي) او خلکو ته دې ډېره گټه هم ولري؟.

اشرف

- صیب! د هر څه نه مخکې باید یو نوښتگر ځان ته هدف وټاکي. بیا دې په دې سوچ وکړي، چې دا ټولنې ته څومره گټه لري. که چېرته په کې یوازې د هغه د ټولنیزونو دردونو، انساني عاطفې او ښکلا مټره پیاوړې وي، نو بیا به یې د کار په ښه والي کې هېڅ شک نه وي.

(مشر د هغه د خبرو په جریان کې دوه ځله اشرف ته داسې وگوري، لکه د هغه خبرې چې ورته ډېرې عالي ښکاره شوې وي).

مشر

- دا دې منم، خو د خپرونې د نوښت په برخه کې به څه کوی؟
(لږ سنجیده):

اشرف

- په دې برخه کې زه داسې وړتیا لرم، چې نور یې نه لري.
(د مشر حیراني):

اشرف

- زه کولی شم، چې د حیواناتو احساسات د هغوی له سترگو ولولم.
(به لږې موسکا):

مشر

- دا خو رښتیا هم عجیبه پوهه ده.
په لومړي ځل داسې خبره اورم.

اشرف

- موږ او تاسې پېړۍ وشوې، چې پر انسانانو خبرې کوو، له هغوی سره مرکې کوو، خو زه غواړم، چې په حیواناتو داسې خپرونه جوړه کم، چې ساری یې نه وي.
(په خوشالی او حیرانی):

مشر

- خو د هغوی د خبرو ستونزه به څنگه شي.
حيوانات خو خبرې نه شي کولی.

اشرف

- دا هم اسانه ده، دا مسله په دوبله حل کېدی شي.

مشر

(په يوه اندازه خوشالی):

- واه! رښتيا چې په زړه پورې خپرونه به يي . له همدې اوس نه ته دا کار پيل که.
که چېرته دې خپرونه بريالی وه، نو د پنځو کالو قرارداد به درسره لاسليک کم.
برياليتوبم غواړم.

(اشرف پاڅېږي):

اشرف

- سمه ده.

(او له دې سره له کمږې اوت شي).

نهمه صحنه:

ځای: د کابل د ښار يو برخه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: نشته.

(د کابل د ښار يو لنډ شات دې له يو لوړ ځای نه واخيستل شي).

لسمه صحنه:

ځای: د کابل ژوبن.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف، د تلوېزون کمږه وال، د ژوبن مسوول..

(لومړی دې یو لنډ شات د ژوبن په دننه کې په پنجره کې زمري وښودل شي. بیا دې اشرف چې اوږد تور د تېرو څوکو بالاپوش یې د یوه تور پتلون سره اغوستی او تور پکول یې په سر او د سر د شا د برخې وپښته یې اوږده وي، له کمره وال سره چې کمره له مخکې نه په تري پات تړلې وي، د زمري پنجرې ته ورشي. کمره د زمري پنجرې ته د عکاسۍ لپاره عیاره وي. د اشرف په لاس کې مایک وي، د زمري پنجرې ته په ارام او سنجیده توگه کېني، د مخ عجیب تاثرات یې ښکاره شي، کمره وال له ځانه سره وړه موسکا وکړي):

اشرف زمري ته

(په دردمن انداز):

- سلام د ځنگل پاچا!

(لومړی دې اشرف، بیا زمري او بیا دې اشرف وښودل شي).

اشرف

- تا ته دا لقب د ځواک او که ستا د خونړیتوب له امله درکړل شوې؟

(لومړی دې د زمري مخ وښودل شي او بیا دې یوه لنډه خندا او بیا په یو لوی غږ کې دا خبرې واورېدل شي):

د لوی غږ خبرې

- څومره بې انصافه یې!!

تا ته لکه چې خپل خونړیتوب نه ښکاري!؟

ووايه تا کوم ظلم ونه که!؟

(درې څلور داسې تصویرونه دې وښودل شي، چې د ماشومانو وینې او د ظالمانو وحشتونه په کې ښکاري، د اشرف په مخ کې دې درد او خولې ښکاره شي، په داسې انداز پاڅېږي، لکه چې پر بدن یې ډېره سخته وي، اسمان ته گوري او پرې وڅرخي. د زمري سترگې دې وښودل شي):

د لوی غږ خبرې

- تا خو داسې څه وکړل، چې د ځنگل په ټول تاریخ کې چا نه دي کړي.
(د جنگ بر بادۍ دې وښودل شي، بیا د زمري سترگې):

د لوی غږ خبرې

- همدې انسان د یتیمانو وینې وپلورلې، خلک یې په وینو ولمبول، خو په پای کې تر ټولو معزز شول.

(د یتیمانو او زخمیانو عکسونه او د پانگوالو لوکسې موټرې چې پلېټ یې عکاسي نه شي، بیا د اشرف هیجاني څېره):

د لوی غږ خبرې

- ته وگوره، چې ستا په چم کې څومره لېوان او پړانگان گرځي؟! په کار خو دا وه، چې زما پر ځای په دې پنجره کې هغوی پراته وای!
(د اشرف د ملامتې څېرې یو شات):

خو هغوی لا اوس هم د نورو وینې څښي.

(د شرابیانو د شرابو او کبابو محفل دې وښودل شي او بیا بېوزلي خیرن ماشومان).

(د زمري د سترگو کلوز):

لوی غږ

باور دې وشه، چې په ځنگل کې هم نظم شته، هلته بېوزلي له لوږې نه مري، خو ستا په چم کې هره ورځ دا کار کېږي.

(د بېوزلو عکسونه چې پر ځمکه پراته وي):

رښتیا ووايه، ستا په چم کې چې څوک اوسي، هغوی له ما خونړي نه دي؟!
ته او خدای، همداسې نه ده؟!

(د اشرف د سترگو د ملامتۍ ټیټېدل.)

(اشرف په ملامته انداز چې په څېره کې یې یو سخت حالت وي، اسوبلی وکړي او

پاڅپړي، كمره وال وږه موسكا وكړي، خو اشرف د گيدړې پنجرې ته په فكرمن
انداز كېني او گيدړې ته ووايي):

اشرف

(په لږ لږ زېدلي غږ)

- مکر او چل پست صفتونه دي، تا ولې خپل کړي دي؟

(د گيدړې پر ځای په نري غږ کې لومړی لنډه خندا او بيا د تمسخر په انداز
خبرې):

د نري غږ خبرې

- اوس يې خوند وکه!

ته او خدای مکرجن زه يم او که ته؟!

(د اشرف حيراني):

د نري غږ خبرې

- گوره! ستا چې کوم مکر زده دی، نو زما نيکه ترې هم خبر نه و.

(د اشرف د حيراني حرکت):

د نري غږ خبرې

- د خپلو گټو لپاره دې په سلگونو چلونه زده دي.

(د انسان د چالاکی يو مناسب شات)

کومه لوبه ده، چې ستا زده نه ده؟!

(يو بل مناسب شات):

د وخت سره څومره ښه چلېږي!!

(د يو سړي د اوږدې ږيرې تصوير او بيا د هغه ښويه مخ).

آن چې د ځان لپاره په هېڅ هم اړ نه يې.

(د يوه سوي ټانک خرڅول):

د څومره خلکو وینې دې ونه پلورلې؟!

خو ځان تر هر چا لوړ گڼې.

(د تسپو د اړولو شات)

(د اشرف حیراني):

نوم زما بد دی، خو کارونه ستا د گیدرانو دي.

یو سپری چې بل ته بې غږه چاپلوسی کوي.

ولاړ په لمانځه یې، خو زړه دې له سلو چلونو ډک وي.

(یو څوک پر لمانځه ولاړ او بیا غلا ی بل بد کار کوي).

د نړي غږ خبرې

- ته رښتیا ووايه، تر تا به بل لوی د مکر گوډی یې (وي)؟!

گوره مکاره! وس هم د خپلې گټې پسې راغلی یې!

(لومړی دې د گیدرې سترگې او بیا دې د اشرف د ملامتیا حالت وښودل شي، د

اشرف د حیراني یو بل شات. اشرف بیا په خپگان پاڅېرې، خو لږ وروسته یوه

لویه پنجره چې تشه وي، وويني. د ژوبن مسوول ته ووايي):

اشرف

(په فکر او درد سره):

- کاکا! هغه پنجره ولې تشه ده؟

د ژوبن مسوول

- هغه د پړانگ پنجره وه.

اشرف

- پړانگ څه شو؟

مسوول

- هغه خو څو ورځې مخکې له لوړې مړ شو.

اشرف

(په حیرانی.):

- له لوږې؟!

مسوول

- هو، هغه له لوږې مړ شو.

(اشرف کمره وال ته مخ ورواړوي):

اشرف

(په غمجن انداز.):

- ته څه، زه نه ځم.

(هغه وروگوري، خو دې کې اشرف په منډه د پړانگ پنجرې ته ننوځي او دروازه

په ځان پسې کلکه بنده کړي. مسوول په بیړه ورشي):

مسوول

(په حیرانی.):

- دا څه کی دا خو د پړانگ ځی دی.

(په سنجیده انداز.):

اشرف

- کاکا! زه له پړانگ نه خونړی یم.

(د مسوول د مخ حیرانی.):

اشرف

(په درد سره.):

- زه نور تر مرگه له دې ځایه نه ځم.

- غواړم چې د جنایتکارنو په ځی خپل ځان محاکمه کم!!

مسوول

(په عجیبه حیرانتیا.):

- ته د خپله لاسه ځان وژنې؟!

ولې؟

(د سترگو لږ پورته والی):

اشرف

(په دردمن او زنگېدلي انداز):

هو. له هغوی سره له ژونده راته په دې پنجره کې مړینه ډېره اراموونکي ښکاري.
ډېره.

(وروستی کلیمه دې په ډېر دردمن انداز او لږه اوږده ووايي).

(او له دې سره دې کمره ورو ورو اشرف ته نږدې او هغه خپل سر په دواړو
څنگلو چې پر زنگونو یې اېښې وي، داسې کېږدي، لکه رښتیا هم چې له نړۍ نه
ډېر ناخوښ وي).

یادونه: د گیدرې او ژوبنې له مسوول سره د خبرو پر وخت د اشرف او مسوول
اضافی شاتونه هم په کارېږي، وادېخیستل شي.

پای.

د پان پر غاړه

(تلوبزوني ډرامه)

د کرکټرونو پېژندنه:

۱- سبا: دا اولسوکلونو یوه ښکلې جنی، چې معصومه څېره ولري. د دولسم ټولګي متعلمه، د افغاني پښتو د تلفظ وړتیا ولري. لباس یې د بېوزلانووي، ځکه دیوه غریب کوراوسېدونکې وي. پرته له واده یې لباس افغاني او زوړ وي. یانې کوچیانې لباس نه وي. د اداکارۍ ټاپه وړتیا ولري.

۲- یوه بله داسې ښځه چې له وجود نه کمزورې اوناوغه ښکاري، پنځوس کاله عمر ولري، د پخوانیو کلیوالو زړې جامې یې په تن کې وي، ښه ممثله وي. دا ښځه د سبا مور ده.

۳- اسد: ۲۴ کلونو یو ځوان، چې رنګ یې سور ته ورته او تند خوږه وي. د اکشن وړتیا ولري، دا د سبا ورور وي.

۴- د بلیارد والا هلک: د اسد په عمر یوه بدرنګه څېره چې لوفر مزاجه وي.

۵- د ډاګ سپین زېری: ۶۰ کاله عمر ولري، نوراني څېره یې وي. په سترګواوغړ کې یې اثر وي او په تمثیل ښه پوه شي.

۶- گیتا: دیوه دولتي ریس لور، چې د سبا ټولګیواله وي. ښه ژوندلري او ماډرن لباس اغوندې او کبرجنه وي.

۷- ریس صیب: داویا کالو په عمر سړی، چې شیطاني سترګې ولري او سبا ځان ته ودوي.

- ۸- دوه نوردپاخه عمر سپري.
- ۹- يوه بله ځوانه جنی. اودوه هلکان چې د يارانې او نازونو وړتيا ولري.
- فرعي کرکتپرونه: لسگونه.
- ۱۰- د رئیس دوه وسله وال کسان:

لومړی صحنه:

خای: یو پراخه لوکس کور، چې چمن هم ولري.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سبا او گیتا.

(لومړی دې یو لنډ شاپ نوموړی ښکلی کور وښودل شي، بیا دې گیتا وښودل شي، چې له سبا لري په یوې لوکسې چوکۍ ناسته او په ناز ناز یوه فلمي مجله گوري، بیا کمره پر سبا فوکس شي، چې خپل سر یې په زنگنونو باندې ایښې او وېښتان یې راڅوړند او میک اپ یې کړی نه وي. څه شېبه وروسته چې سر پورته کړي، ځان خپه او یوه وږه سلگۍ وکړي او بیا یې پر اننگو اوښکې راروانې شي. سبا اوښکې د خپل پروني په پیڅکي وچې کړي او بیا یې په مخ کې داسې تاثر پیدا شي، لکه همت چې په کې پیدا شوی وي. له دغه ځایه په بیړه پاڅېري، شا وخوا په وېره وېره وگوري او د کور له لویې دروازې داسې ووځي، لکه څوک چې تښتي.

نوټ: د سبا همدا جامې دې په پام کې ونیول شي، چې په دښته کې بیا غلطې نه شي.

دویمه صحنه:

خای: یوه دښته، خو چې لاندې ترې ژور پان وي.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: سبا او یو بزرگ انسان.

(لومړی دې یو پاک د ښکلې څېرې سپین ږیری وښودل شي، چې پر لمانځه ناست وي، خوا کې یې د لرگي وړې تسپې هم پرتې وي او بیا دې یو شات سبا وښودل شي، چې د سپین ږيري پر لور د سلوموشن په منډه راروانه وي، د هغې د منډې پر وخت دې د دې سندرې نغمه په بیک گراونډ کې واچول شي: د چا په زړه کې ارمانونه په سلگو پراته وي... سبا د پان پر ژۍ سترې ستومانه ودرېږي، د پان ژورالی دې هم وښودل شي. له همدې سره سپین ږیری هم سلام وگرځوي. سبا له سترپا ساه او تیکاه وي، چې سپین ږیری ورته په لږې حیرانۍ وگوري، نو په همدې کې سباهم په نابیره توگه وروگوري، د سبا په مخ کې لږه وېره پیدا شي).

(په لږه وېره):

سبا

- کاکا! ته څوک یې؟ ته دلته څه کی؟

(هغه په ډېرې لږې موسکا په داسې حال کې چې دعا کوي، وروگوري اوبیا ورته ووايي):

سپین ږیری

- خپله ستونزه وایه،

داسې ښکاري، چې کوم غم درپسې دی؟

سبا

- هو، خو غواړم چې نوره تې خلاصه شم.

(په لږه مینه)

سپین ږیری

- ته نه پېرې چې ځانورنه څومره لویه گناه ده؟!

د ژوند قدر په کار دی!

سبا

- خو ما ته نورد نیمگړې ژوند نه پوره مرگ ښه ښکاري!
(لږه موسکا):

سپین ږیری

- همدا خو د ښځو لویه تېروتنه ده.
هغی تل ځان احساساتو ته سپاري.
(لږ په جذباتي ډول):

- کاکا! بې انصافی مه کوه،
نران له منږه ډېر په دې کې شریک دي.

سپین ږیری

- سهې ده، خو په دې کې د ښځو ونډه، هم ډېره ده.
گناهوې له دواړو نه کېږي.

سبا

- دا نه منم، دا سهې نه ده..
زموږ هر څه د نرانو د لاسه وران دي.
خو هغی کله هم خپله خطا نه مني.

سپین ږیری

- او که زه درته ثبوت وړاندې کم؟!
(سبا لږه په حیرانی وروگوري):

سپین ږیری

ته وگوره دا څوک ده؟

(سپین ږیری او سبا دواړه مخ داسې وگرځوی، لکه دواړه چې یو شي ته گوري. په
دې وخت کې دې د پاکېزه فلم د دوپته میرا سندره د یوې دقېقې لپاره وښودل
شي).

(په سنجیده ډول):

سپین ډیری

- په دې کې راته څه وی؟

سبا

- دا به هم حالاتو مجبوره کړې یې،

گنې د هر انسان شرافت خوښ دی.

سپین ډیری

- خو همدا شرافت په ډېرو ځایونو کې توپیر لري.

مانا دا چې ستا د خاورې د خلکو شرافت ښایي د نورو له شرافت سره فرق ولري.

(په فکرمن او سوالیه ډول):

سبا

- کاکا! په دې پویه نه شوم!!

سپین ډیری

- ښه دې ته وگوره!!

(دواړه بیا د پورته په ډول هغه ځای ته وگوري، یو بهرنی اشتهار دې وښودل شي،

چې جنی په کې په نیمه بر بند ډول د یوې د قېقې لپاره کار کړی وي).

(د سبا تاثر دې وښودل شي او سپین ډیری په لږ فاتحانه ډول):

سپین ډیری

- دې کې څه وی (وایې)?

سبا

- په دې کې هم د ښځې په وجود سوداگري شوې ده،

دا هم د نر ظلم دی.

سپین ډیری

- کېدای شي، چې همدا جنی. دا کار د خپل ځان لپاره ویاړ وگني.

سبا

- کاکا! ما سره ددې ځی دښځو په اړه گڼه پرېه

زه چې څه غواړم هغه د نورو سره فرق لري!.

زموږ ښځې خو په تیاره کې هم ستر کئ.

خو په دې کې هم راته له حیوانه په ټیټه سترگه کتل کېږي.

(د سپین ږيري لږه حیراني):

سپین ږیری

زه تا نه دا پوښتنه کوم، چې ښځه باید چا ته ځان سینگار کي؟

سبا

- ما اورېدلي، چې یوازې خپل خاوند ته د ښځې ځان سینگارول روا دي.

سپین ږیری

- چې دومره پېږي. نو دا جنی ولې دسې کئ؟

دواړه بیا هغه لوري ته وگوري؟

د فلش فارورډ لومړۍ صحنه:

ځای: یو دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: یوه ځوانه جنی او دوه هلکان

(یو دفتر کې دې یوه ځوانه جنی وښودل شي، چې لگیا وي، د خپل ځان غلیظ

میک اپ وکړي، ورپسې دوه هلکان راننځي، د یوې د قبې لپاره ورسره داسې

خبرې وکړي):

یو هلک

او هو، ماشاالله.

نن خو بېخي د مادوبالا غوندې ښکاري؟!

(جنی له نازه تاوه راتاوه شي).

بل هلک: قسم په خدای چې په کمه ورځ دفتر کې نه یې نو دا ځی راته یو کنډر
ښکاري.

(له دې سره جنی او بیا درې واړه په خدا شي).

جنی

- مننه!

(د دې صحنې په ختمېدو سره د سبا په څېره کې لږ څپگان پیدا شي):

سبا

- خو کاکا! ټولې ښځې دسې نه دي.

له هغه څه نه چې پسات پیدا کېږي،

زه تې هم امان غواړم.

سپین ږیری

- لورې د دې نه مې دا مطلب و، چې یوازې سړي گناهگار نه دي،

ښځې هم ډېرې لویې تېروتنې کئ !!

سبا

- کاکا! تا خو ما نه ډېرې پوښتنې وکړې،

خو اوس زما د پوښتنې ځواب هم راکه!

د سپین ږيري لږ په حیرانۍ کتل

سبا

- زما کیسې ته هم وگوره!

(سبا او سپین ږیری دواړه هغه لوري ته وگوري او د فلش فارورډ دا صحنې پیل

شي، له دې وروسته دې د صحنو رنگ په اېډېټ کې لږ تغیر شي):

د فلش فارورډ دویمه صحنه:

ځای: د سبا دوی زور کور.

وخت: ورځ.

لویغاړي: سبا او مور یې.

(د سبا مور په کټ کې پرته وي، لږ وروسته د امسا په زور له کټه راپاڅېږي، چې همدې کې سبا د ښوونځي په جامو کې کور ته راننځي):

مور

- میراته دې شي، د دې ښپې د درد د لاسه ودرېدې نه شم.

سبا

- مورې ته کینه، زه خپله ځان ته ډوډۍ تیاروم.

(مور یې په تکلیف بېرته په کټ کې کېني او سبا دسترخوان ځان ته وغورځوي، یوه د تبۍ له نیمايي لږه ډېره، سره ډوډۍ په کې وي. زر زړ یو دېگ ولټوي، خو څه په کې نه وي):

مور

- لورې! په هغه بل دیکچي کې لږه شرومبه شته.

(سبا یې راواخلي او په مینه مینه ډوډۍ خوري):

سبا

- مورې! دا لالا به راته درې سوه روپۍ رانه کي؟

کتابچو ته مې په کار دی.

(اسوبلی)

مور

- هغه که سپری وی، نو دا حال بم نه وی!

د کور د هر څه نه یې خلاصه کړم.

تا ته به لورې څه درکي؟!

(سبا ډوډۍ په مینه خوري)

سبا

- مورې مه خپه کېږه، خدای به په منگم رڼا راولي.
چې سړکال د مکتب نه خلاصه شوم، نو د ماشومانو استاذ به شم.
اول به ستا علاج کوم!

مور

- لورې! خدای دې راته تا لري.
د ځینو زامنو نه خو لورگانېم ښې دي.

سبا

مورې! د جامو او د چپلکو سره خو مې ډېره گوزاره وکړه،
خو کتابچې مې ډېرې ضرور په کار دي.
(مور ډېره خپه شي، لږ سکوت وکړي)

سبا

مورې! یوه خبره درته کوم، که ته راته اجازه راکې!
(مور ورته په خپه سوالیه انداز وگوري):

سبا

- دا رئیس کاکا! راته ښه سپری ښکاري،
خوښه دې نه ده، چې ماسپښیني هغی کره کار کوم.
مورې! که رشتیا درته وویم، نورې مې ملگرې راپورې ډېرې خاندی.
(د سبا په پښو زړې چپلکې دې وښودل شي)
(لږ په مینه):

سبا

زما او ستا د دواړو گوزاره به پي کېږي.

(خپگان):

مور

سهي ده لورې!

ډېره گوزاره دې وکړه، خو زم چې گورم، بله لار نشته.

(دردمن انداز)

سبا

- مورې! ډېر شرم خو به نه يي؟

مور

ژور اسويلی

د پېښې نه تېښته نشته

شرم په سوال کې دی، په کار کې به څه شرم يي!

سبا

- مورې هغه لالا خو به مې راته څه نه وي؟

مور

(د خپگان يو حرکت او په تللي انداز):

- لالا کې که دې غيرت وي، نو دا حال بم نه وي؟

(کمره دې کرار کرار کلوز شي).

د فلش فارورډ درېيمه صحنه:

ځای: د بلبارد يو کلب

وخت: مازيگر.

لوبغاړي: اسد او درې کسه نور.

نوټ: په دې صحنه کې د اسد خبرې نرمې او د هلک انداز بايد په تدريجي ډول

توند وي.

(اسد د یوه بل لوفر ډوله غونډې هلک سره دیوې د قېقې لپاره بلیارد وکړي او لوبه بایلي).

هلک

- راوباسه!

په نرمه

اسد

- څه، دا بم د هغه نورو سره درکم.

اوس راسره نشته.

هلک

جدت

- راوباسه نن درنه ټولې غواړم.

ستا یوه ورځ نه ده، هره ورځ نشته، نشته.

اسد

- خو درته ومې ویل، چې نشته.

(هلک یې له گربوانه ونیسي):

هلک

په توندۍ او د سترگو په راویستو

- راکي یې او که درنه واېخلم؟

(همدې کې پرې هلک گوزار وکړي، د یوې د قېقې لپاره اسد ووهل شي، د اسد له

پوزې وېنې روانې وي، د بلیارد مالک یې ترې خلاص کړي، خو اسد ورته له ځایه د

وتلو پر وخت په غوسه ووايي):

اسد

- زه به تاسره گورم!!

د فلش فارورډ څلورمه صحنه:

ځای: د ښار یوه کوڅه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: سبا او یو لوچک هلک.

(سبا ښوونځي ته په زړو جامو کې په یوه لوی پروني کې روانه وي، چې تر یوې دقېقې مزله وروسته یو لوفر هلک پر بایسکل سپور مخامخ ورته راشي او ورته ووايي):

لوفر

- ښاپېرې راغلي؟

دا نومره خو دې راکه کنه!

(هلک ورته کاغذ ونیسي، خو سبا ترې تېره او کاغذ پر ځمکه ولوېږي، هلکه د لوچکۍ یو اکت وکړي).

د فلش فارورډ پنځمه صحنه:

ځای:

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: اسد او مور یې.

(د اسد زړه مور په زاړه کټ کې ناسته او تلاوت کوي، چې اسد دستمال پوزې ته نیولی او راشي، د مور یې پرې سترگې ولگېږي، په لږ هیبت وروگوري):

مور

په افسوس

- لکه چې بیا دې جنگ کړی دی؟

اسد

په لږې غوسې

- بس ته خو همدې پوښتنو ته ناسته يې!
روپۍ يوه نه لري او د خبرو دې حساب نشته.

مور

- نران د بنځو نه روپۍ نه غواړي.

د دې جنگونو په ځي چې دې مکتب ويلي وي، څومره به ښه وي!!

اسد

بس، بس، زما لس زره روپۍ په کار دي.

(د حيراني موسکا):

مور

- وي، چې يو څوک د ولږې نه مړ کېده او بل يې سر ته پراتې لتولې.

اسد

د کړتنو خلکو خو همدا متلونه زده يې

په توندي

بس نوره غلې شه.

(مور يې ځان غلی او خپل تلاوت شروع کړي):

د فلش فارورډ شپږمه صحنه:

ځای: د رئیس د کور چمن.

وخت: ورځ

سپين ږيري رئیس او سبا.

(اويا کلن رئیس پر چوکۍ چمن کې ناست وي، يو اخبار لولي، چې د کور د

دروازې زنگ يې دوه ځله ووهل شي، رئیس دروازې ته ورشي):

سبا

- رئیس کا کا! سلام علیکم.

رئیس

- وعلیکم، خیریت دی؟

سبا

- کاکا! زما نوم سبا دی، ستاسې نزدې گاونډی یم.

(رئیس لاندې باندې وروگوري):

سبا

- گیتا مې همصنفي ده. غواړم چې ماسپینین کې ستاسې د کور کار وکم.

رئیس

- خبره خو دې بده نه ده، خو روپۍ څومره غواړې؟

سبا

- څه چې تا ته مناسب یي.

رئیس

- سمه ده، هسې هم زه یوازې یم، همدې ورځو کې مې مزدور شپلی دی.

همدا نن نه دا کار شروع که.

(په یوې اندازې خوشالی سره):

سبا

- رئیس کاکا! مننه.

زه به همدا اوس جارو شروع کم!

(د ننه رئیس پر چوکۍ کېني او سبا د کور جارو پیل کړي، خو رئیس ورته په

شیطاني انداز دوه ځله وروگوري.

ځای: د یوې ونې ډډ.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اسد.

(اسد په فکر من انداز دیوه شنه ځای سره سیگرېټ داسې څکي، چې لوڅرې ترې باسي، بیا یې د بلیارد د جنگ صحنه لږه سترگو ته ودرېږي او له ځایه په بېړه پاڅېږي):

د فلش فارورډ اتمه صحنه:

ځای: د سبا کور.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: سبا او مور یې.

(مور یې په زاړه کټ کې پرته وي، چې سبا کور ته راننوخې، د مور یې ورته پام شي):

مور

- لورې راغلې، سترې مه شې.

سبا

خدای دې وبنسه.

(په مینه):

- مورې! تا ته مې څه راوړي دي.

(د ډېش سر خلاص کړي، د رئیس د کور یخني په کې وي):

مور

- لویه شې، خو دا خیر دی، مه راوړه.

(په حیرانۍ):

سبا

- ولې مورې؟ دا خو هغی نه خوږه!

مور

- لورې! څوک چې په مفت شي عادت شي، د هغی نه همت ځي.

(سبا لږه فکرمنه شي):

مور

- کار خو به درباندي ډېر نه يي؟

سبا

- کار دومره نشته، خو رئیس کاكا راته لږ بل بل قسم گوري.

سنجیده

مور

- لورې! دا به ستا شک يې

هغه خپله د گور په غاږه ولاړ دی.

د فلش فارورډ نهمه صحنه:

ځای: د رئیس د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: رئیس او اسد.

(رئیس امسا په لاس له کور راووځي، چې له لږ مزله وروسته يې اسد مخې ته

ورشي):

(په لږې چاپلوسۍ):

اسد

- رئیس کاكا سلام عليکم.

(لاندې باندي وروگوري):

وعليکم.

(یو بل ته د سترې مه شی. لاسونه ورکړي):

اسد

- څنگه یې، صحت دې څنگه دی؟

رئیس

- هلکه و مې نه پېژندې؟!

اسد

- زه د سبا ورور یم.

رئیس

- خدمت وایه!

اسد

- یو لس زره افغانی. مې په کار دي.

(په حیرانی):

رئیس

- لږ ږم نه، لس زره؟

اسد

- هو، لس زره، رئیس کاکا! زر به یې درکم.

(رئیس سر لږ ټیټ کړي):

رئیس

- ته خو هېڅ هم نه لرې او وعده دومره کلکه کی؟

(اسد سترگې لږې ټیټې کړي، خو د رئیس په خیال کې د سبا د فلش بیک صحنه

سترگو ته ودرېږي او په موسکا ورته ووايي):

رئیس

- هلکه خپه نه شی، واخله!

(پیسې ورکړې، اسد خوښ او رئیس ورته په مکارانه توګه ووايي):

رئیس

- هلکه پیسې چې دې په کارېدې، غږ کوه!

اسد

رئیس کا کا خیر یوسې.

د فلش فارورډ لسمه صحنه:

ځای: د سبا کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د سبا مور.

(د سبا مور په داسې بد حالت کې وي، لکه څو ورځې وروسته چې مړه کېږي).

د فلش فارورډ یوولسمه صحنه:

ځای: د رئیس دوی کور.

وخت: مازیګر.

لوبغاړي: سبا او گیتا.

گیتا دې وښودل شي، چې په لوکسو جامو کې پر چوکۍ ناسته او د ښوونځي یو

کتاب لولي، بیا دې سبا وښودل شي، چې د کور لوبښي ډېر جوخت جوخت

مینځي، گیتا په کلانکارۍ مخ ورواړوي):

گیتا

- ای جنی! دلته راشه!

(هغه لاسونه زر زر ومینځي، پاڅېږي):

(په کبرجن انداز):

گیتا

- هغه زما کورنۍ. وظیفه در سره زر زر خلاصه که.
(په لږې عاجزۍ):

سبا

- زه خو ايله په يو ساعت کې د لوښو نه خلاصه شم.
هغه څنگه کم؟

(په لږ امرانه انداز):

گيتا

هغه م زر خلاص که او نوره به مې هره ورځ کورنۍ. وظیفه م کې!
(سبا ورته په خپگان وگوري):

گيتا

- او هن! گوره چې کله بې ځايه حرکت ونه کې!

(سبا ورته بيا وگوري، په غمجن ډول روانه شي، او په بیک گراوند کې يې غمجنه
موسيقي وي).

د فلش فارورډ دولسمه صحنه:

ځای: يوه شنه ويا له.

وخت: مازيگر.

لوبغاړی: اسد.

(اسد تر يو څه مزله وروسته له خپلې بډې نه تومانچه راوباسي، په مينه ورته
وگوري او په شاجور کې يې گوتې ووهي او روان شي).

د فلش فارورډ ديارلسمه صحنه:

ځای: د رئیس د کور چمن.

وخت: ورځ.

لوبغاړی: رئیس.

(د رئیس په خیال کې چې په چمن کې پر یوې لویې لوکسې چوکۍ ناست وي، د یو څو ثانویو لپاره سبا راشي).

د فلش فارورډ څوارلسمه صحنه:

خای: یوه کوڅه.

لوبغاړی:

وخت: ورځ. سبا، اسد، گیتا او هغه د بلیارد هلک، چې جنگ یې ورسره کړی وي.

(سبا کتابونه په لاس راوانه وي، چې هغه هلک یې مخې ته ودرېږي، اسد دې هم یو شات له لرې وښودل شي):

د بلیارد هلک

- جنۍ ډېره ښه ښکاري!

سبا

- ته خور و مور نه لرې؟

ولې راپسې یې؟

د بلیارد هلک

- لرم، یې خو هغۍ تا غوندې نه دي، په کور کې ناستې دي.

(اسد یې وگوري، مزل چټک کړي):

د بلیارد هلک

- دا د موبایل نومره خو دې راکه کنه.

سبا

- درته ویم، بې شرفه مخه مې پرېده

هېڅ حیا نه لرې!

(هلك نور هم ورنږدې شي):

هلك

- څوك چې حيا ولري، په كور كې كېني، زر شه نومره دې راکه!
(دې كې اسد وروسپېري او د بليارد د هلك كمييس د څټ له لوري ونيسي، هلك
په بدمعاشانه انداز اسد ته مخ ورواړوي، په دې وخت كې سبا وړا ندې تللې وي
او په دې پوه شوې نه وي، چې گنې ورور يې هم راغی):

اسد

- ولې بې شرفه د پردو جنكو مخه نيسي؟

(په ريشخند سره):

هلك

- واه! دې ته وايي، پښتون! خور يې په بازارونو كې گرځي
او خبرې د شرف كې!
(په جدي لهجه):

اسد

- ويم كه بله خبره دې وكړه، په دې خوله كې دې ولم!

هلك

(په سپك ډول):

- كېنه ملولا! ستا لكه چې هغه پخواني وهل هېر دي.
(له دې سره لومړی د بليارد هلك، اسد په يوه كلکه څپېره ووهي او بيا ورته
ووايي):

هلك

- راوباسه پېسې!

(اسد پر وهل شوي مخ لاس ايښی وي، لومړی لږ په توندو سترگو وروگوري او بيا

ورته ووايي):

اسد

- واخله پيسې!

(او له دې سره يې درې ډزه په تومانچه وولي، لږ ورته وگوري او بيا ترې روان شي).

د فلش فارورډ پنځلسمه صحنه:

ځای: د سبا کور.

وخت: مازيگر.

لوبغاړي: سبا، مور يې او اسد.

(لومړی دې مور وښودل شي، چې په کټ کې ناروغه پرته وي، سبا له کتابونو سره په هماغه لباس کې چې د جنگ په صحنه کې يې په ځان وي، راشي او د مور د کټ سر ته کېني او پر تندي يې لاس کېږدي او په خواشینی ووايي):

سبا

- مور ي ستا خو ډېره تبه ده.

(مور يې په ډېر تکليف سترگې وغړوي، په همدې کې اسد په ډېره غوسه کور ته راننوخې، سبا ورته له ځايه پورته شي):

اسد

- جنی! نوره به مکتب ته نه ځي

وادپور بدل!؟

سبا

(په معصوميت):

- لالا! زما خو اخرنی کال دی، دا خو نه شم پرېښودې!

اسد

- درته ومې ويل، كه نوره د دې دروازې نه ووتې، نو بښې به دې ماتې كم.

سبا

- ته په ما ظلم كې، ما خو ډېره خواري كړې ده!

اسد

- د څه شي خواري؟!

سبا

- لالا! تعليم زما حق دى!

اسد

- د څه شي حق؟!

دلته د نرانو حق نشته او ته د بښو د حق خبرې كې.

سبا

- خو دا زما د ژوند مسئله ده

ما دولس كاله خواري كړې ده.

اخر اوس څنگه هر څه په سين لاهو كم؟!

(اسد سترگې لا پسې سرې كړي):

اسد

- بښه زه به اوس تا ته دسې سزا دركم چې ټول عمر دې په ياد يي!!

ته په نيمه نه پېرې!!

(او له دې سره له كوره په بېره ووځي).

نوټ: په دې صحنه كې دې د هغوى د مور دوه درې ځله كاته هم وښودل شي.

د فلش فاروډ شپاړسمه صحنه:

ځای: د ريس كور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: گیتا او ریس.

(ریس د چمن منځ کې پر چوکۍ ناست وي، چې غږ کړي):

ریس

- گیتا جانې دلته راشه!

(هغه په مینه ورشي او ورته ووايي):

گیتا

- دادا سلام، څه دې ویلي؟

(گیتا پر بلې چوکۍ کېږي):

ریس

خبره مې دا کوله چې یوازې ژوند تېرول خو ډېره سخته ده.

گیتا

- زه پویه نه شوم؟

ریس

- مقصد مې دا دی، چې بسځې ته نر او نر ته بسځه ډېره ضرور ده.

(په حیرانۍ):

گیتا

- دادا! خو دا دی، زه دې هر خدمت کوم، ولې ما څه ناغېږي کړې ده؟

ریس

- نه، تا ناغېږي نه ده کړې، خو زړه مې دې چې یوه نوې مور درته پیدا کم.

گیتا

(په حیرانۍ):

- په دې عمر کې؟!

ریس

(په مکارانه موسکا):

- نه دې دي اورېدلي:

تر ځوانۍ وي، د پېرۍ مینه غالبه!

وي تر شومې غلبه د سحر خواب ډېر

(په گیتا دا خبره بده ولگېږي):

گیتا

- دادا! په دې عمر کې دا خبرې تا سره ښې نه ښکاري.

ریس

(په اوږده لهجه او حکیمانه انداز):

- له ما نه زړو زړو خلکو ودونه کړي.

(د گیتا کرکه دې وښودل شي. چې په دې وخت کې ریس ته زنگ راشي):

ریس

- سلام علیکم.

اسد

- ریس صیب! زه اسد خبرې کوم.

ریس

- اورم.

اسد

- زه پولیسو زندان ته بوتلم، خو زما خبره واوړه!

ریس

لږه حیراني

- اورم یې.

وايه!

اسد

- ما مې خپله خور سبا تا ته درکړه، نور ته پوهېږې او د هغې واده.

(ريس ډېر خوشاله شي):

ريس

- د هر څه نه بېغمه شه

د زندان پوښتنه به ډېم كوم.

بند به ډېم كم كم.

د خدای پامان

د خدای پامان

سرفرازه شې.

(ريس خوشاله وي، چې گيتا ورته ووايي):

گيتا

- دادا ډېر خوشاله شوې

څه خبره ده؟

ريس

(کنډاسه خوله له خوشالی چينگه کړي)

- گيتا جانې! رښتيا چې فيصلې په اسمانونو کې کېږي.

کمره د رئیس مکارې سترگې کرار کرار کلوز کړي.

د فلش فارورډ اولسمه صحنه:

ځای: د سبا دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سبا او مور يې.

(د سبا مور په ډېر تکليف په کټ کې ناسته وي، له سترگو يې اوښکې روانې وي

او سبا د کټ پښو ته سر په زنگنونو ایښی وي، چې د ناروغتیا په حال کې ووايي):

مور

- چې چېرته ټکه يي، د غریب په کاله رالوېږي.

وی. مړه شوم، وی.

(سبا له اوبښکو ډکې سترگې راپورته کړي):

سبا

- مورې! لالا ما سره ډېر بد وکړل

، ډېر بد

(له دې سره سر بیا په خپلو زنگنونو کېږدي).

(د سبا مور دوه درې ځله وی. وکړي او مړه شي، سبا په هیبت ورپاڅېږي، دوه

درې ځله يي وښوروي، د مورې مورې نارې ورته وکړي، خو هغه مړه وي، سبا له

دردمنې ژړا سره ووايي:

سبا

مورې! زه به څه کوم؟!

مورې خدای دې ما مړه کي.

مورې ولې مړه شوې؟

(او ورپسې د زړه له تله څو ثانيې ژړا او د مور پر سینه سر کېږدي)

نوټ: پورته صحنه کې دې بیک گراوند کې ډېره غمجنه موسیقي وي.

د فلش فارورډ اتلسمه صحنه:

ځای: د دفتر یوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: دوه د پاخه عمر سړي الماس او سلطان، چې قواره دار او باسلیقه خلک

وي.

(د واده یو کارت چې په پاکټ کې وي له مېزه راواخلي):

الماس

- خبر یې که نه؟

(حیراني):

سلطان

- د څه شي نه، زه خو نه يم خبر.

الماس

- یاره اخره زمانه شوه.

(حیراني):

سلطان

- مسلمانان خو خبره وکه!

الماس

- که خبر شوې، نو حیران به شې.

سلطان

- یاره خو ویې وایه، د خبرې نه دې د بسوگۍ واده جوړ که.

الماس

- بس همدا د واده خبره ده کنه!

سلطان

- نو دې کې د حیراني څه دي؟!

الماس

- د ریس صیب واده درته یادوم.

(په حیراني):

سلطان

همدا ریس ، یادی، دا وطن یې چې چور که!

الماس

او خبر يې د پنځلس کلنې جنې سره واده.

سلطان

- د پنځلس کلنې جنې سره؟!.

(تندی تريو کړي):

الماس

- هسې به قيامت کېږي نه، گنې همدا نن يې ښه ورځ ده.

سلطان

- خو په خوښه به يې ورکړي يي کنه.

الماس

- خوښه مخه نشته، هغه لوچک رور يې ورکړې ده.

سلطان

- ولې جنې نور څوک نه لري، چې هغې ورسره کومک وکړي؟!.

الماس

(په خپگان)

خوارکۍ يتيمه ده، چېرته لاره شي او چا ته وژاړي.

(په لږ فکرمن ډول):

سلطان

- او بيا رئيس خو زورور سپری دی.

- رشتيا چې دا ټولې د ډالرو لوبې دي.

(لږ په افسوس):

الماس

- سهې ده، خو دا وجدانونه څه شول؟

سلطان

(په ارامه او دردناکه توگه):

- د دې په ځواب خو زم نه پېرم.

د فلش فارورډ نولسمه صحنه:

ځای: یو بڼکلی کور چې چمن هم ولري.

وخت: ماښام.

(یو لوی چمن دې داسې جوړ شي، چې ډېر رنگارنگ گروپونه په هر بوټي کې د گلانو په بڼه جوړ شوي وي. سټېج کې گلان راځوړند او رنگارنگ رڼا وي، په سلگونو لوکسې چوکۍ دې په کې پرته وي. له پاسه دې داسې ټوټې د چمن د منځ پر ډېره برخه راځوړندې وي، چې د رنگونو بڼکلی امتزاج ولري او یو مسلکي ډیزاینر یې جوړ کړي. تېزه موسیقي دې شروع وي، یانې پر سټېج گڼ شمېر هنرمندان ناست وي، گڼ شمېر گرد مېزونه پراته او جوسونه پرې ایښې وي. مخامخ تعمیر په وړو گروپونو روښانه وي، چې همدې کې لس پنځلس لوکس موټره راننځوي او په یوه لکسېز گلپوش موټر کې ریس صیب ناست وي. ورپسې اته باډیگارډان وي. له دې سره اسمان ته دومره پټاقي والوځوي چې د چمن اسمان ټول رنگه کړي، د مېلمنو د هرکلي لپاره یو کتار جوړ وي. د دې خلکو لباسونه پاک او نوي وي یو څو کسه ریس صیب ته د غاړې مبارکي ورکړي او گلان ورته واچوي، ریس صیب پر کوچ کېني او یو شل ثانیه مست سیل شروع وي، دومره کسان سیل ته ناست وي، چې د یوه پانگوال د واده گومان پرې وشي).
نوټ: رئیس ارت پتلون او شتري قره قلي پر سر کړې وي.

د فلش فارورډ نولسمه صحنه:

ځای: د سبا دوی کور.

وخت: مازیگر ناوخته:

لوبغاړي: سبا او د رئیس دوه وسله وال کسان:

(سبا د کور دېوال ته داسې غمجنه ناسته وي، لکه څوک چې يوه شي ته په يوه ساه گوري. لږ وړاندې ترې دې د دولسم ټولگي د پښتو کتاب وښودل شي، چې نيم پوخ کړی وگی يې پر څنډه پروت وي، يو ځل يې له يوې سترگې پر انگي اوښکه تويه شي، همدې کې هغه دوه کسان په بېره کور ته راننځي، يو کس ورته په لږه تونده لهجه ووايي):

سړی

- پاڅېره، هلته دې واده دی او ته دلته ناسته يې.

(سبا تش غمجن وروگوري او څه ونه وايي).

دويم سړی

- پاڅېره چې رئيس صيب دې غواړي.

(سبا لا ناسته وي، چې په غمجن او کرار انداز ورته ووايي):

سبا

- مړه مې کئ!

(لومړنی سړی په بېره ورشي او په توندۍ ورته ووايي):

لومړنی سړی

- پاڅېره! بيا هلته ځان مړ که!

څه! چټک!

(سبا له مټه په زور پاڅوي او له کمري اوټ شي).

د فلش فارورډ شلمه صحنه:

ځای: يوه ارايشگاه.

وخت: ماښام.

لويغاړي: سبا او يوډرپور.

(لومړی دې د ارایشگاه د میک اپ د موادو خلاصه الماری وښودل شي، بیا دې موټر او بیا دې سبا وښودل شي، چې د ارایشگاه له پردې راووځي او په موټر کې کېني او موټر روان شي).

د فلش فارورډ شلمه صحنه:

ځای: یوه لوکسه کوټه، چې گلان په کې هم راڅرېږدلي وي او تخت هم په کې جوړ وي. رنګارنګ گروپونه په کې وي. وخت: شپه.

لوبغاړي: ریس، گیتا او سبا.

(لومړی دې د واده یوه نغمه د څو ټانیو لپاره واورول شي او بیا دې کمره ورو ورو له پاسه پر سبا فوکس شي، چې د ناویتوب په جوړه کې ناسته، اوبنګې یې روانې او وړې وړې سلګۍ کوي، لږ وروسته گیتا په لږې بدمعاشۍ سره راننوخې. گیتا

- مکارې! تا د همدې ورځې دپاره منگ کره کار شروع که ، چې د پلار سره مې واده وکې؟

(سبا غجنه وروگوري):

گیتا

- ستاسې د غریبانانو خو زمنگ شتو پسې سترګې ووتې.

خو دا ارمان به دې گورته ویسې.

(له اوبنکو په ډکو سترگو):

سبا

- ته زما د زړه نه څه خبره یې!

- ځمکه هغه سوځي، چې اور یې بل یې.

(او بیا یوه سلګۍ وکړي).

(له دې سره گیتا په بې شرمۍ پاڅېږي او ریس چې ارته دریشي اغوستي او یوه

شترې غټه قره قلي يې پر سر وي، کوټې ته راشي، د هغې پښو ته کېني او بيا يې په کرار بنارسي. له مخه لږه پورته کړي):

ريس

- د خوشالي په شپه ژاړې؟

ته خوبه اوس د سرو او سپينو سره لوبې کي!

(د سبا يوه بله اوښکه پر انگي تويه شي):

ريس

- ته خو ډېره بختوره يې چې دسې ماږه کور ته راغلي.

جاړې ولې؟

سبا

- زه خوبايد تر مرگه وچارم.

(د ريس حيراني):

سبا

مور مې مړه شوه، ځوان ورور مې بندي شو

او خپله مکتب رانه پاتې شو.

(لږه د مکر خندا):

ريس

- دا هر څه خلک د دولت دپاره کي

او ته يې اوس خاونده شوې.

سبا

دردمن انداز

- خو ريس صيب! ډېر شيان شته، چې په پيسو يې څوک نه شي اخیستی.

(حيراني):

ریس

- لکه څه شی؟

سبا

- ځوانی، ژوند او مینه

ریس

- خو ته اوس زما بنځه یې.

سبا

- سهې ده، چې زه مې رور درکړې يم، خو زما او ستا نکاح لا نه ده شوې.

(ریس لږ تریو وروگوري):

سبا

- ریس صیب! ته به ما ته درې ورځې وخت راکې.

د مور غم به مې لږ هېر شي او بیا به مې نکاح وتړې.

(لږ په سوچ کې شي او بیا په لږې خوشالی):

ریس

- ښه خبره دې وکړه، ته ارام وکه، زه به اوس لاړ شم.

د فلش فارورډ یویشتمه صحنه:

ځای: همدا د واده خونه.

وخت: شپه او بیا ورځ.

لویغاړي: سبا او ریس.

(د ریس تر وتلو وروسته سبا په تخت کې غمجنه ځملي لږه وروسته ویده شي،

په خوب کې لومړی د مور د مړینې صحنه وگوري او ورپسې ریس ورته په مکارانه

انداز کې رانږدې شي، خو له دې سره سبا چغه کړي، د چغې سره د دښتې سپین

ږیری لږ ټکان وخورې او د دښتې صحنه بیا شروع شي او په ایډیټ کې هم د

ډرامې رنگ د دښتې د صحنې په څېر شي).

(د دښتې صحنې ته دې سره له هماغه کوايفو مراجعه وشي، يانې اصلي څلورمې صحنې ته).

سبا

- کاکا زما کيسه خو دې واورېده

ته ووايه چې دا ظلم دی که نه؟

سپين ږيری

(په غمجن انداز)

- هو، دا د ظلم انتها ده.

رښتيا هم ته مظلومه يې.

سبا

- ښه زه اوس د دې پوښتنه د چا نه وکم؟.

ايا زه د خپل ژوند واک نه لرم؟

سپين ږيری

- ولې نه، خدای تا ته له نر نه ډېر حقوق درکړي دي.

سبا

- بيا نو ولې ما سره دسې کېږي؟

ايا زه له همداسې چا سره واده وکم، چې نيکه نه مې هم مشر دی؟!

(سپين ږيری سر لږ ټيټ کړي):

سپين ږيری

تا نه دا حقوق خدای نه، انسانانو اخیستي.

- دا ستا حق دی، چې واده په خوښه وکې!

سبا

- خو دا حق زه د چا نه وغواړم؟!

سپین ږیری

- دا د قانون مسوولیت دی، چې د خلکو حقوق خلکو ته ورکي.

سبا

- کاکا! قانون چېرته دی؟

(لږ موسکي شي):

سپین ږیری

- د دې پوښتنه دې له مشرانو نه وکه!

هغوی به یې درته ووايي!

(سبا چې وگوري، نو سپین ږیری ورک شي، د هغې په څېره کې لږه وېره پیدا شي، لومړی لږ اسمان ته وگوري او بیا لاندې پان ته. د پان پر ژۍ په وېره یو قدم کېږدي، او بل قدم یې په هوا په داسې ډول چې د پان پر فضا پاتې ښکاره شي، یانې د پان له لاندې نه یې داسې عکاسي وشي، چې یو قدم یې داسې ښکاره شي، لکه د پان پر تشه چې یې ایښی وي. او په داسې حالت کې ډرامه پای ته ورسېږي، چې لیدونکو ته دا سوچ پیدا شي، چې سبا به پان ته لوېدلې وي، که نه؟!).

نوټ: د سبا او د سین ږیري په ټولو هغو صحنو کې چې دوی څه گوري باید په یوه فکرمن انداز کې دواړه یوې نقطې ته داسې وگوري، لکه رښتیا هم چې هر څه ویني. همدارنگه د سپین ږیري د هرې صحنې د ښودلو پر وخت د سبا په مخ یا څېره کې داسې یو حالت پیدا کېږي، لکه څوک چې یو څه ناځوابه کېږي. یادونه: هیله ده، چې ټول مرکزي لوبغاړي خپلو مکالمو ته وخت ورکړي او د ضرب زباني پر ځای دې نارمل وگړېږي.

دنيا

د کرکټرونو پېژندل

جمیل: ۴۰-۵۰ کلنۍ پورې یو محافظه کار د پولیسو جگړن. اېمل: (د ډرامې اتل) ۲۵-۳۰ کلن یو داسې ځوان چې پر هېواد مین، صابر او په ژوند کې پرې سختې راځي.

وړانگه: د ۲۵ کالو یوه ښکلې جنۍ، د اېمل مېرمن، چې درانه خویونه لري. منیجر: یو چالاکه، ۳۰-۳۵ کلن سړی، چې کومیدي خبره ولري، مکار او په وجود لږ ځوار وي. سواد هم دومره نه لري، خو کلانکاري ډېره کوي او پر کرشمې مین وي، پتلون اغوندي، خو نور کارکوونکي یې په ساده جامو کې وي. کرشمه جانه: یوه ښکلې ځوانه جنۍ، چې ډول ډول نازونه یې زده وي. له موډ سره سمې جامې اغوندي او منیجر یې په خپل ځان گرم کړی وي. الهام: د منیجر یو چاپلوس کارکوونکی.

رحیم: یو خواخوږی پولیس، چې یو وخت له اېمل سره مرسته کوي. اکبر او غیرت: د فنډ ورکوونکې ادارې دوه لوکس کارکوونکي، چې سنجیده خلک دي او پتلونونه اغوندي.

فرعي کرکټرونه: ډاکټر، د درملتون والا، د دفتر کارکوونکي، او ورسره نور...

لومړۍ صحنه:

ځای: د پولیسو د یوه افسر دفتر.

وخت: مازیگر.

لوېغاړي: اېمل او جمیل.

(جمیل د پولیسو د جگړنې په درېشۍ کې د خپل مېز شا ته په چوکۍ ناست وي. ځان په کار لږ بوخت وپېښي، چې لږ وروسته ایمل د پولیسو د جگتورنې په درېشۍ کې کوټې ته ورننوځي. منظم سلام واچوي. جمیل وروگوري):

جمیل

- څنگه مالومات بشپړ شول؟

ایمل

- هو صیب.

کشف کره مالومات راکړي.

جمیل

- ډېر ښه او ته چمتو یې؟

ایمل

- هو! زه عملیاتو ته په ټوله مانا تیار یم.

جمیل

- خو گوره چې څه درنه هېر نه شي.

ایمل

- صیب! تاسې فکر مه کوئ.

هېڅم رانه پاتې نه دي.

ما هر څه منظم کړي.

جمیل

- ډېر ښه. تاسې تلې شۍ.

(ایمل سلام واچوي، چې جمیل ته یې شا او لږ روان شي، جمیل ورته ووايي):

جمیل

- یوه، خبره واوړه!

(ایمل په لږې حیرانۍ وروگوري):

جمیل

- گوره سپری ډېر خطرناک دی.
کلونه وشول، چې چا نه دی نیولی.
هڅه وکه چې ژوندی یې ونیسي.

اېمل

(په لږ اکتېنگ کې):

- صیب! تر اوسه لا هغه پسې ما غوندې څوک نه دی ورغلی.
که خدای کول، لاس تړلې به یې راوالم.
(جمیل له ځانه سره د تایید یوه وړه موسکا وکړي):

جمیل

- ډېر ښه.

(اېمل دا ځل په لاس یوه سلامي وکړي او له کوټې ووځي).

دویمه صحنه:

ځای: یوه لویه حوبلی، چې برنډه هم ولري.

وخت: شپه.

لوبغاړي: عزیز، د هغه پنځه شپږ کسه، اېمل او پنځه ښکلي او تکره پولیس.

(په برنډه کې یو څو کارتنونه پراته وي. دوه کسه په وقفوي توگه یو یو کارتن راوړي، په نورو کارتنونو یې کېږدي. د برنډې مخې ته عزیز او یو بل سوجه سپری ناست او په خوشالی خبرې کوي او مخې ته یې پر مېز قیمتي جوس هم پراته وي او عزیز یې په کلانکاری وڅښي).

درېیمه صحنه:

ځای : د همدغه کور د لویې دروازې دننه.

وخت: شپه.

لوبغاړې: اېمېل، د هغه پولیس، او د کور یو چوکیدار.

(چوکیدار د دروازې مخ ته ځي او راځي، درې څلور ځله لار او راشي. دې کې د کور د دېوال له سره نه د یوه دوربین دار ټوپک شپېلۍ په لږه تیاره کې رابنکاره شي، ټوپک په دوراني حالت کې چوکیدار په نښه کړي. کمره ورو ورو اېمېل وښيي، چې همدغه چوکیدار په نښه کړی وي. چوکیدار لږ په شک کې شي، خو اېمېل ځان پټ کړي. چوکیدار یوه دوه ځله بیا هم تگ راتگ وکړي، خو بیا پر چوکۍ کېږي. اېمېل یې وگوري او ډېر ورو له دېواله کښته او غلی غلی د چوکیدار لوري ته ورشي. په یوه گوزار سره یې کار وکړي، خوله یې پلستر کړي. اېمېل د کور دروازه ډېره ورو پړانيزي، پولیس په کرار راننوخې او هغه ورته په اشاره د تللو هدایت ورکړي).

څلورمه صحنه:

ځای: هماغه برنډه او مخه یې.

وخت: شپه.

لوبغاړې: د دویمې صحنې.

(عزیز یو سپگرت ولگوي او کبرجن انداز):

عزیز

ـ دلته خوشالی د هغه چا دي چې زور لري، ته پوه شوې؟

(یو لنډ شات کې دې د اېمېل ملگري پولیس وښودل شي، چې برنډې ته نږدې

شوي وي):

د عزیز ملگری

- خو داسې ښکاري، چې دلته د زورورو یو لوی جال خور دی، که څنگه؟
(په استاذانه ډول):

- دا خو مالومه خبره ده، چې دسې ونه شي، نو موږ به ښکار څنگه کوو؟!
(له دې سره دواړه وځاندي، ملگری یې خپله چوکۍ بل خوا ته وگرځوي، خو همدې وخت کې د اېمل د ټوپک شپېلۍ د شا له خوا د عزیز ښي غوږ ته نږدې شي او اېمل ورته ووايي):

اېمل

(په کلکه لهجه):

- خو نور به دا د ظلم جالونه تار تار شي.
(عزیز مخ په لږې وېرې راوگرځوي، کرار کرار پاڅېږي، خو د ټوپک شپېلۍ ورسره هم پورته او غوږ ته یې نږدې وي):
(عزیز په ترو سترگو لومړی لاندې باندې وروگوري او بیا په لږ ریشخند انداز ورته ووايي):

عزیز

- دومره جرات؟!

یو پولیس گۍ او ما ته ټوپک نیول؟!
(په متینه لهجه):

اېمل

- جناب! وړو ته به په سپکه نه گورې!
ته پوهېږې، چې نمرود چا مړ که؟
(د عزیز د سترگو حیراني):

اېمل

- ماشي.

همدغه کمزوري به تاسې سره يوه ورځ د ذرې ذرې حساب کې!

عزيز

(په فلمي انداز)

- ته پوهېږې چې زما لاسونه څومره اوږده دي؟!.

ارمان بېې وکې.

اېمل

- خو زه په تېرو پسې ارمان نه کوم.

(په کلکه لهجه): .

هلکه ويې نيسي!

(دوه پوليس په چټکۍ ورشي او د شا له لوري يې لاسونو کې هټکړې واچوي. د

عزيز هغه بل کس وېرېږي او اېمل وروگوري).

پنځمه صحنه:

ځای: د اېمل کور. (خام کور).

وخت: شپه.

لوبغاړي: اېمل او وړانگه.

(لومړی دې د اېمل لوی عکس چې له پوليسي درېشۍ سره يې اخيستی وي او د

کوټې دېوال ته ځوړند وي، وښودل شي، چې وړانگه وروگوري. لږ وروسته وړانگه

دېوالي ساعت ته وگوري، چې ستنه د شپې پر يوولسو بجو ولاړه وي. وړانگه له

ځانه سره يو اسوبلی وکړي. د کوټې له دروازې نه لږه حوډلې ته وگوري، خو بېرته

راستنه شي. هغه بيا راشي، عکس ته وگوري، ولاړه وي، چې دې کې اېمل ورو ورو

ورشي او د شا له لوري يې پر دواړو سترگو لاسونه کېږدي):

وړانگه

- زه دې له گوتو پېژنم.

اېمل

- رښتیا چې له ښځو یره په کار ده.

هر څه د سترگو په رپ کې پېژني.

(اېمل لاسونه لرې کړي او ورته موسکې شي).

وړانگه

- دومره ناوخته؟! که دسې یې (وي) دا خو به ډېره سخته شي.

(اېمل کت کې کېني):

اېمل

(په لږې موسکا):

- گوره دسې وختونه خو کله کله یې.

(اېمل له خپلو پښو جرابې باسي).

وړانگه

- خو زه یرېرم.

ته وگوره څو بجې دي!؟.

اېمل

- ته د یوه افسر ښځه یې، ما ته مالومه ده، چې خبره بل څه ده؟

(وړانگه گیللاس کې اوبه ورکړي او سترگې لږې برکې کړي):

وړانگه

- څه خبره ده؟

(د اوبو تر څښلو وروسته په موسکا):

اېمل

- ته یرېرې نه، زه دې یادېرم.

(وړانگه هم موسکې او لږه ورنږدې شي):

(په مینه):

وړانگه

- ښه اوس راته ووايه، چې ولې دې دومره ناوخته که؟

اېمل

- شکر وباسه چې خدای خیر که، گنې...

(په تلوسه):

وړانگه

ولې څه خبره وه، زړ یې راته ووپوه!

اېمل

- نن شپه مې یو لوی جنایتکار ونیو.

(په فکرمن انداز):

وړانگه

- زما ستا دا کارونه نه خوښېږي،

ته ولې هر وخت دسې کارونه کی؟

اېمل

- گوره چې د نورو ارامی څوک غواړي،

نو پخپله دې بیا د ارامی تمه نه کی.

او بیا خو زما کار دا دی،

چې جنایتکاران ونیسم.

وړانگه

- خو زه په تا یېږېرم، خدای مه که...

(په موسکا):

اېمل

- زما وړانگې! ته له دې نه خبره نه یې، چې مرگ په نېټه دی.

وړانگه

- سهې ده، خو..

اېمل

- خو... ولې لکه چې څه خبره شته.

وړانگه

(په لږ دردمن او د سترگو په خواږه انداز):

- په چا به کور کلی پنگېږي

په چا پنگېږي لږې لږې وطنونه

(په موسکا):

اېمل

واه!

ډېره زیاته ښکلې لنډۍ وه.

- خو دومره م (هم) لا نه يم، لکه تا ته چې ښکارم.

ښه اوس زه اوده کېږم.

ستړی يم

وړانگه

او زه م (هم) نن ناروغه وم.

اېمل

- خدای به خیر کي، چې شپه یې منځ کې یې، د هغې بلا نه مه یرېږه.

اوس بپرستن راوړه.

(وړانگه پاڅېږي او اېمل په کټ کې څملي. خو تر څو چې، وړانگه راځي، هغه

جامې اغوستې وي. سترگې یې ورشي، لږه شېبه وروسته وړانگه راشي، په پښو یې

بپرستن یا کمپله واچوي. خو همدې وخت کې ورته زنگ راشي):

اېمل

- بلې څوک؟

(لږه وقفه):

اېمل

زه د خپل مسوولیت په وړاندې له هېڅ نه نه یېرېرم.

(لږه وقفه):

سهې شوه، لاس دې خلاص.

(له دې سره په لږې غوسې ځملي، سترگې یې ورشي، خو دې وخت کې دې

ساعت وښودل شي، چې د سهار څلور بجې وي.)

شپږمه صحنه:

ځای: د پولیسو دفتر.

وخت: سهار.

لوبغاړي: دوه پولیس او اېمل.

(د پولیسو د دفتر دروازې سره دننه دوه پولیس ناست وي).

لومړی پولیس

(په لږې حیرانۍ):

- خبر شوې؟

(له لږې تلوسې سره):

دویم پولیس

- څه خبره شوې؟

زه خو نیم خبر.

لومړی پولیس

- یاره مور دې کېني او د اېمل خان غوندې زوی دې راوړي.

دویم پولیس

- ولې څه توره یې کړې؟

لومړی پولیس

- ولې خبر نه یې؟!

بېگه یې عزیز لاس تړلی راوست.

دویم پولیس

- یاره دومره به درته وویم، چې افغانان ټول بازان دي، خو چې سهې مشر ولري.

(همدې کې اېمل په لویه دروازه راننوخې، تومانچه یې درېشې. ته پرته او دواړه

پولیس ورته سلامي وکړي. هغه یې سلام په موسکا واخلي او ترې تېر شي).

اوومه صحنه:

ځای: د جمیل دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جمیل او اېمل.

(اېمل دفتر ته راننوخې، سلامي وکړي او جمیل ورته په موسکا ووايي):

جمیل

- اېمل خانه سترې مه شې!

راځه مهرباني وکه.

(جمیل د خپل مېز له شا وړپاخېږي، په لاس ورسره په مینه سترې مه شي

وکړي):

جمیل

- کېنې، مهرباني وکې!

اېمل

- مننه.

(اېمل پر کوچ کېښي):

جمیل

- اېمل خانه!

بېگه دې ډېر لوی کار وکه.

زه تا ته د دې بريالیتوب مبارکي وایم.

(د اېمل د موسکا یو شاپ دې واخیستل شي):

جمیل

- او د خوشالی خبره خو دا ده، چې بې له تلفاتو دې دومره لوی کار وکه.

(په لږې موسکا):

اېمل

- امر صیب! افسر خو همدې ته وی، چې عملیاتو کې خپل کسان روغ وساتي.

جمیل

- رښتیا هم باید داسې وي.

زه تا ته د دې بريالیتوب مبارکي وایم.

(دې وخت کې اېمل ته زنگ راشي):

اېمل

- بښنه غواړم.

- بلې.

(په څېره کې یې لږ خپگان ښکاره شي):

- ښه دا دی همدا اوس درغلم.

همدا اوس؟.

(اېمل پاڅېږي).

اېمل

- صیب! زما کور کې لږ کار پیدا شو.

جمیل

- څه ورشی!

خوزه څه کولی شم؟.

اېمل

- مننه.

(اېمل سلامي وکړي او له دفتره ووځي).

اتمہ صحنه:

ځای: د بنځو یو روغتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او په روغتون کې نور گڼ خلک.

(لومړی دې په یوه لنډ شات کې د روغتون عمومي بڼه وښودل شي، بیا دې په دهلېز کې اېمل وښودل شي، چې د نورو خلکو په منځ کې ترور روان وي).

نهمه صحنه:

ځای: د روغتون د ډاکټر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل، وړانگه او ډاکټر.

(اېمل سره د ایکسري عکس په لاس کې او د ډاکټر خونې ته چې رانږدې شي، شي، وړانگه پر چوکۍ ناسته وي، هغه هم راپاڅېږي، اېمل مخکې او وړانگه ورپسې د ډاکټر خونې ته ننوځي او پر چوکيو کېني. عکس ډاکټر ته ورکړي او ډاکټر لږه شېبه عکس ته وگوري):

ډاکټر

- اوس به ورته زه دوا وليکم.

(ډاکټر د نسخې د ليکلو پر وخت ووايي):

- خو شپږ مياشتې وروسته به يې عمليات ته راولی!

(د اېمل په څېره کې خپگان پيدا شي):

اېمل

- صيب! له دوا سره به ښه نه شي؟!

ډاکټر

- امکان لري، چې ښه شي، خو تر درېو مياشتو پورې

به دوا خوري.

که ښه نه شوه، عمليات ته به يې راولی.

(اېمل دوی پاڅېري او نسخه واخلي. له خونې چې راووځي اېمل وړانگې ته

ووايي):

اېمل

- ته دلته کېنه، زه به دوا راوړم.

لسمه صحنه:

ځای: يو درملتون.

وخت: ورځ.

لوېغاړي: اېمل او د درملتون والا.

(لومړی دې د درملتون مخامخ الماری وښودل شي، وروسته د درملتون والا

ورشي له مختلفو الماريو په کافي اندازه دوا راواخلي، چې په خلته کې يې اچوي

اېمل ترې پوښتنه وکړي):

اېمل

- څو پيسې شوي؟

(دوکاندار په ماشین حساب وکړي):

دوکاندار

- څلور زره اته سوه دوه شپېته .

(اېمل لږ په سوچ کې شي. جېب ته چې لاس کړي، ټولې ورسره ۲۷۰۰ افغانۍ

وي).

اېمل

(لږ افسوس):

- خیر دی، د اوس دپاره نیمایي دوا راکه.

(د درملتون والا ورته درمل نیمایي ورکړي او اېمل له کمږې اوت شي).

یوولسمه صحنه:

ځای: د جمیل دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جمیل.

(جمیل د خپل مېز په کاغذونو کې گوټې وهي، چې زنگ ورته ورشي):

جمیل

- سلام.

مننه خیر یوسی.

بلې اورم.

(د جمیل په څېره کې خپګان راشي):

صیب! دا خو ډېر بد کار وشو.

آخر د هغه جرم څه دی؟.

(یو اسوبلی وکړي):

- سهې ده، خو زه به ورته بې ځوابه يم.
زه ورته هېڅ دليل نه شم پيدا کولى.
(له دې سره موبایل کېږدي او په سوچ کې شي).

دولسمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او وړانگه.

(د کور په يوه برخه کې دواړه په کټ کې ناست، خو اېمل يې پښو ته ناست وي.
د دوا ځلته هم د دواړو تر منځ پرته وي):

اېمل

- ته مه خپه کېږه، خدای به دې د دې دوا سره ښه کي.

وړانگه

- زه ځان ته نه، تا ته خپه يم،

دومره ډېرې روپۍ به دوا ته د کمه کې؟

اېمل

- دا خو هېڅ خبره نه ده. ته دې تم خپه يې؟!

د فتر دې خدای لري. د دفتر نه به پيسې راواخلم.

(وړانگه ورته يوه خفيفه موسکا وکړي).

ديارلسمه صحنه:

ځای: د جمیل دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جمیل، يو پوليس او اېمل.

(جمېل په موس کار کوي، چې تندى يې تريو او دې کې اېمل راشي):

جمیل

- اېمل خانه سترى مه شې.

اېمل

- خیر یوسې.

(دواړه پرچوکيو کېني):

جمیل

- خیر شوم، مېرمن دې ناروغه ده، اوس څنگه ده؟

اېمل

- ښه به شي، ډاکتر څه دوا لیکلې، لږې روپۍ کمې شوې،

غواړم چې له د دفتر نه پېشکي واخلم.

(جمیل خپه او په خپله چوکۍ لږ شا ته لاړ شي. لږه شېبه خپه شي، اېمل لږ

حیران وروگوري):

اېمل

- صیب! خیریت خو به يي؟

جمیل

- خیریت دى.

(جمیل يو ژور اسوبلى وکړي):

اېمل

- صیب! تاسې خبره ولې نه کوئ؟

(په خپگان غونډې):

جمیل

- په ځينو خبرو د ژبې زور نه رسېږي.

(اېمل حيران وروگوري):

- اېمل خانه! کله کله داسې کارونه وشي، چې د انسان په خيال کې هم نه يي.

اېمل

- صيب! اخر خبره څه ده؟

جميل

- ستا د انفکاک اېميل راغلی دی.

اېمل

(لږ له ځايه پورته شي، خو پا نه څېړي او په ډېرې حيراني):

- زما؟!

جميل

- هو، ستا.

اېمل

- صيب! اخر زما گناه څه ده؟

جميل

- په دې خو زم نه پوهېږم.

(اېمل له ځايه پورته شي، په فلش بيک کې يې د عزيز هغه خبره خيال ته راشي):

د عزيز خبره

- ته پوهېږې چې زما لاسونه ډېر اوږده دي؟!

(اېمل سر ته لږ ټکان وړکړي او بيا يوه وږه ترڅه موسکا وکړي):

اېمل

- د څو پورې چې په دې هېواد کې زور واکي يي، نو

د خوارو بنادي حرامه ده.

(جميل له شرمه سترگې ټيټې کړي او اېمل له خپلې ملا نه تومانچه خلاصه کړي

او جميل ته يې چې پر مېز ږدي، نو ورته ووايي):

اېمل

- دا واخلي!

(اېمل د خدای پامانی لپاره لاس وروړاندې کړي):

جمیل

- زه ډېر خپه یم.

اېمل

- یوازې په خپګان څه نه کېږي.

یو ښه مشر باید په خپلو کشرانو سر ورکي.

(جمیل لږ خجالته او اېمل له کوچې ووځي).

نوټ: له هغه ځایه چې جمیل اېمل ته د منفکۍ خبره وکړي، نو تر پایه دې ډېره

ورو په بیک گراوند کې غمجنه موسیقي وي.

څوارلسمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: وړانګه او اېمل.

(وړانګه په خپله کوټه کې ناسته وي. د دوا خلته یې خوا کې پرته وي، چې له

پاکټ نه یوه گولۍ راواخلي او له اوبو سره یې تېره کړي. خلته بېرته په ځای کړي

او بیا راشي، د اېمل عکس ته ودرېږي او ورته وگوري. لږه شېبه ورته ولاړه او په

مینه ورته گوري، چې پر اوږه یې لاس د شا له لوري کېښودل شي. وړانګه لږه

ووېرېږي، مخ ورواړوي او بیا په موسکا ورته ووايي):

وړانګه

- ته؟!

ما نه خو دې زړه بوټ ويسته!

اېمل

- نوره دې عکس ته مه گوره!

(په حيراني وړانگه د اېمل جامو ته وگوري):

وړانگه

(په حيراني)

- عکس ته به ولې نه گورم؟

او ته خو درېشې کې تلې وې؟!

(دواړه کېني، وړانگه لږه حيرانه وروگوري او اېمل په لږ غمجن انداز ورته

ووايي):

اېمل

- وړانگې! نور اېمل د پوليسو افسر نه دی.

(په ژرغونې حيراني):

وړانگه

- ولې؟

دسې ولې وشول؟

اېمل

- په دې باندې هغه څوک پېرې، چې د دې وطن په سرنوشت لوبې کې.

(وړانگه خپل سر په خپلو دواړو ځنگلو کې کېږدي او داسې ښکاري لکه د زړه له

تله چې پټه ژاړي. لږه شېبه وروسته چې سر پورته کړي، نو په بارخوگانو يې

اوبنکې پرتې وي).

(اېمل په خواخوږۍ):

اېمل

- لېونۍ! ژاړې ولې؟

تا خو زه په سوکانوم (هم) ساتلی شم.

دا کار خو ما د دې دپاره کولو، چې د خلکو خدمت به کوم.

گنې همدا اوس چې بازار ته لاړ شم، د تنخواه نه ډېرې گټم.

وړانگه

(په لږ افسوس):

- ښه ته به اوس څه کار کی؟

اېمل

- خدای کلکې متې راکړي.

تا دپاره خو به غر په بل مخ واړوم.

وړانگه

- زه هېڅم نه غواړم

زما ته په کار یې.

(له دې سره وړانگه د اېمل په اوږه سر کېږدي).

نوټ: له دې صحنو وروسته دې د اېمل په جامو او نورو شیانو کې بدلون راشي،

تر څو بېوزلی ښکاره شي.

پنځلسمه صحنه:

ځای: ښار.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل، یو پولیس او گڼ نور ترکاری پلورونکي.

(لومړی دې په لانگ شاپ کې د ښار د ترکاری پلورونکو کراچی وښودل شي، بیا

دې اېمل وښودل شي، چې په خپلې کراچی یې رومیان اچولي وي. لږ وروسته د

کراچی والا په منډو شي. اېمل حیران وگوري، خو د نورو په څېر خپله کراچی

تېزه نه ځغوي. پولیس سره چې لږگی هم وي، لومړی په کراچیو گوزارونه وکړي،

خو چې اېمل ته ورشي، نو د هغه کراچۍ په بل مخ چپه کړي. اېمل په غوسه وروگوري، زړه يې وي، چې ويې وهي، خو لږ وروسته په خپگان د پښو پر سر کېني، په سرک پرتو روميانو ته په خپگان وگوري او په بيک گراوند کې يې غمجنه موسيقي وي).

شپاړسمه صحنه:

ځای: د ښار بله برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل.

(لومړی دې د گڼې گونې يو سرک وښودل شي، وروسته اېمل د هزاره گانو هغه لويه کراچۍ، چې د موټر لوی ټایرونه لري، ډېره درنه بار کړي وي او خولې خولې روان وي).

اولسمه صحنه:

ځای: د پوليسو هغه پخوانی امریت.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د پوليسو لومړی او دویم پوليس (رحيم او افسر):

(په خواشینی او له يوه واړه اسوبلي سره):

رحيم

- ياره ډېر ښه ځوان و.

بد کار وشو.

افسر

- او خبر يې چې هغه غريب اوس څه کی؟

(رحيم په سوالیه انداز وروگوري):

افسر

- په دومره بڼې ځوانۍ اوس کراچۍ چلۍ!
ياره ډېر بد ورسره وشو.

رحيم

- بس زه خو ورته د يو کار کوشش کوم.

(په سنجيده انداز):

گوره چې خدای څه کي؟!

اتلسمه صحنه:

ځای: هماغه پخوانی درملتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او د درملتون والا.

(اېمل د غریبۍ په جامو کې له درملتونه دوا واخلي او روان شي).

نولسمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: وړانگه او اېمل.

(وړانگه د حوبلۍ په يوه کټ کې داسې پرته وي، چې پرته له سر يې ټول بدن په څادر پټ وي او شا يې وي. ځان سره په ورو دا سندره وايي):

وړانگه

- غړپرې لکه خوب مې انتظار په سترگو سترگو کې

(دې وخت کې دې اېمل وښودل شي، چې خلته په لاس راروان وي او کله چې

راورسېږي، نو وړانگه دا نیم بیټی هم ووايي او اېمل یې شا ته غلی ودرېږي):
وړانگه

- بیا دې د راتلو څارمه لار په سترگو سترگو کې.
(وړانگه چې غلې شي، نو اېمل یې پښو ته غلی کېږي او په ترنم او خواږه غږ کې د
استاذ ناشناس په کمپوز کې ورته ووايي):

اېمل

- خدای دې بس دا وارې راجوړ که

ناروغه یاره

خلک به وایي بخت یې تور دی یار یې مریڼه

ناروغه یاره

بلا دې واخلم

بلا دې واخلم

(وړانگه د سندري په اوږدو کې راپاڅېږي او داسې ورته گوري، لکه څوک چې په
چا ډېر مین یې. سندره چې خلاصه شي، نو وړانگه ورته په موسکا ووايي):

وړانگه

- تا لکه چې رانه رښتیا ناروغه جوړه کړه؟

اېمل

- هغه پاتې دوامیم درته راوړه.

(وړانگه خلته لاس کې واخلي):

وړانگه

- زه رکه روغه یم.

ما ته نوره دوا مه راوړه.

(په مینه):

اېمل

- دوا به څنگه نه راوړم؟

زما خو همدا ته يې.

وړانگه

- يوه پوښتنه درنه كوم؟

اېمل

- يوه نه، سلو ته بنده حاضر دی.

وړانگه

- پوښتنه مې دا کوله چې دا ځينې خلک څنگه دومره زر د شتو خاوندان شول؟

اېمل

- واه! ډېره ښه پوښتنه دې وکړه.

خو زه به يې لنډه درته ووييم.

دلته ډېر کم خلک دي، چې په حلالو د شتو خاوندان شوي.

دغه نور چې گورې، نو د نورو په وينو او حقونو يې سوداگري کړې.

خپل وجدانونه يې خرڅ کړي.

(د وړانگې د حيراني شات):

اېمل

- خو يوه خبره ده، چې د ژوند خوشالي په شتو کې نه ده.

دغسې خلکو ته خدای په ژونديني دسې کړاوونه

پيدا کړي، چې منږ او تاسې تې ډېر ښه يو.

(دې کې اېمل ته زنگ راشي):

اېمل

- بلې څوک.

(لږ سکوت او په خوشالي.):

بســــــــــــه! رحيم خانه ته؟

څنگه يې؟

جوړ يې

د خدای فضل دی.

(لږ سنجیده):

مننه! بس دا خو ژوند دی. په ژوند کې په انسان ډېرې لوبې کېږي.

(لږ سنجیده او بیا په حیرانۍ):

دفتر؟

کم دفتر؟

سهي ده زه به ورشم.

خدای دې درسره ښه وکي.

زه به خامخا ورشم.

(اېمل موبایل بند او وړانگه ورته په خوشالی ووايي):

وړانگه

- څه خبره وه؟

(به لږې موسکا):

اېمل

- رشتیا چې بنده حیران

خدای مهربان.

په موسسه کې راته کار پیدا شو.

(په خوشالی لاسونه پورته کړي):

وړانگه

- خدایه شکر.

خو کار به څه کی؟

اېمل

(په لړې موسکا):

- هر څه چې يې،

د جواليتوب نه خو به ښه يې!!

شلمه صحنه:

ځای: د موسسې يوه ودانۍ.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منيجر او کرشمه جانه.

(لومړی دې د يوې لوکسې ودانۍ پوره شات واخيستل شي او بيا دې کمره د منيجر په دفتر فوکس شي، چې په ښکلي اسماني رنگه کميس کې ځوانه کرشمه جانه چې مناسب میک اپ يې کړی وي، ناسته وي. لږه شېبه وروسته له خپل دستکول نه وپه ايینه راوباسي، خو چې څنگه په کې وگوري، منيجر صيب تشريف راوړي. هغه ايینه ډېره زر په دستکول کې پټه کړي او ځان داسې کړي، لکه له خپل محبوب نه چې مروړه وي. منيجر چې د هغې مروړتيا وگوري، نو لږ ورته رانږدې او په مينه ورته ووايي):

منيجر

- گرانې ولې؟

څه خبره ده؟.

(کرشمه ترې مخ وگرځوي):

(منيجر په لږه جدي حيرانۍ):

منيجر

- اخر ولې؟

څه خبره شوې ده؟

دا ته ولې دسې شوې؟

(کرشمه په کرار مخ راوگرځوي او په نازدانه ډول ووايي):

کرشمه جانه

- تا نن ولې ناوخته که؟

(په موسکا):

منيچر

- همدا خبره وه؟

تا خو ما نه زړه ويسته!

(ناز):

کرشمه جانه

- ولې دا تا ته وپه خبره ښکاري.

دا دومره وخت په ما د کال غوندې تېر شو.

منيچر

- وا! څومره خوږه يې.

خبره دا وه، چې د اېمل په نامه يو نوی کس مې مقرر که.

(د سترگو حيراني):

کرشمه جانه

- تا ما نه پوښتنه ونه کړه او دا کار دې وکه؟!

دا ولې؟

منيچر

- خیر. سپری ښه سپری ښکاري.

کرشمه

- خو گوره په ښو خلکو کې هم مضر خلک يي.

دسې نه چې سبا ما او تا ته غم جوړ کي.

منيجر

- لوگی دې شم، د نورو غوندي به يې درته پښو ته کېنوم.

ته ولې خپه کېږې؟!

(کرشمه د يو بل نوي ناز اکت وکړي او له دې سره منيجر د مېز زنگ ووهي او

لږه شېبه وروسته اېمل راننوخې):

اېمل

- سلام عليکم.

(کرشمه په يو لنډ نظر لاندې باندې اېمل ته وروگوري او منيجر ورته په لږه

جدي بڼه ووايي):

منيجر

- هلکه ورشه کرشمه جانې ته گرمې سمبوسې او يخ راني جوس راوړه!

اېمل

- ښه صيب!

(خو د تگ په وخت کې په داسې حال کې چې د هغوی فکر نه وي، اېمل کرشمې

ته د شک په سترگه وگوري).

يويشتمه صحنه:

ځای: د دفتر يوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منيجر، اېمل. کرشمه جانه او دولس کسه د دفتر نور کارکوونکي:

(يوه اوږده کوټه وي گڼې چوکۍ په کې وي. مخامخ يوه تخته دېوال پورې نښتې

وي. درې کسه په کوټه کې ناست او يو يو کس کوټې ته راننوخې. له ټولو وروسته

اېمل راشي او په چوکۍ کېږي. یو دوه کسه د سترگو لاندې اېمل ته وگوري، دې کې منیجر کوټې ته راننوخې. ټول ورته د احترام لپاره یوه اندازه پورته شي، منیجر په تخته دا ولیکي):

- د انسانیت ورکشاپ.

د ټولو نه مخکې به زه تاسې نه پوښتنه وکم، چې انسان څه ته وایي.
(یوه ته گوته ونیسي هغه پاڅېږي، خو هغه شاوخوا ته حیران وگوري):

کس

- انسان یانې کوم شی چې موږ او تاسې غوندې دوه پښې ولري
خوله پوزه هر څه ولري او په خبره هم پوه شي، هغه انسان دی.
(منیجر په خوشالی):

منیجر

- ډېر ښه.

یو بل کس به هم انسان تعریف کړي؟
(یو بل کس ته ووايي):

منیجر

- ته پاڅېره.

کس

- زما په نظر څه چې دغه ورور وویل، سېهي دي، زه به نور څه وویم.
(له دې سره کېږي او منیجر په خوشالی ورته ووايي):

منیجر

- گوډ.

خبره دا ده، چې تر هغې د انسان لپاره فضا جوړه نه شي، نو انسانیت به پخپله په
هوا کې گرځي.

او هر هغه شی چې په هوا کې گرځي، نو د ځمکې مخ ورته بیا چندان خوند نه

ورکۍ.

(اېمل ورته حيران وگوري، چې دا لا څه وايي؟!).

زموږ په ټولنه کې اصلي ستونزه دا ده چې دلته د فضا هېڅ قدر نشته.

دا د هر افغان وظيفه ده، چې په دې باندې په کور، هوجره، دفتر لنډه دا چې هر چپرته فکر وکړي.

ورونو! تر هغه چې په فضا کې انسانيت رامنځ ته نه شي، نو گومان نه کوم، چې افغانان دې په خپته ماړه شي.

تاسې نن څو ساعته په دې فکر وکړۍ.

نن همدومره بس دی.

(له دې سره منيجر ووځي، لږه شېبه هر يو په کتابچو کې څه ليکي، خو اېمل حيران وي. يو کس ترې وپوښتي):

کس

- ته ولې ليکل نه کړي.

اېمل

- زه خو د دې خبرو په بهڅ او سر والله که پوی شوی يم

د فضا هېڅ قدر نشته.

په فضا کې انسانيت؟!

عجيبې او غريبې خبرې دي.

(دې وخت کې کرشمه جانه اشه دارې ته پټه ولاړه او د اېمل خبرې واورې او له

ځانه سره سر وښوروي):

کس

- وروره! دلته چې کار کې، نو په دې خبرو سر مه خوږوه.

بس خپلې شپې تېروه، شپې!.

(اېمل يو وړوکی اسوبلی او بيا له ځانه سره دافسوس سر وښوروي).

دوه ويستمه صحنه:

ځای: د منیجر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر او کرشمه جانه.

(منیجر په چوکۍ ناست وي او له ځانه سره په ترنم کې د استاذ ناشناس دا سندره وايي):

سندره

- شنه شنه دې خالونه تورې سترگې سور سالو په سر

بيا دې نازنينې ځان سينگار کي.

(همدې کې کرشمه راننوخې، منیجر ورته خوشاله شي):

کرشمه

- بس تورې سترگې يادوه، نور خو خبر نه يې.

(په حيراني):

منیجر

- ولې بيا څه خبره ده؟.

کرشمه

- ما ته دا نوی کس سم سپری نه ښکاري.

نه دې دي اوربدلي، چې ما ته په لستوني کې ځی مه ورکوه!

منیجر

- گوره کرشمه جاني! ځينې ماران غټ يې، خو زهر نه لري.

کرشمه

- ته خو دا وی، خو بیا به یې ارمان وکړ!

(لږ سوچ او بیا په حیرانۍ):

منیجر

- تنگ به یې کم، چې وظیفه پرېدی.

څنگه دې خوښه ده؟

(کرشمه لږه خوشاله شي):

منیجر

- ښه اوس خو راته یوه خوږه لنډۍ وویوه!

(په ناز):

کرشمه

- که به مې یو ساعت هېرېږې

رانه دې هېر شي په مانځه کې رکعتونه.

منیجر

- واه! همدې لنډیو خو زه وژلی یم.

(پورته خبره دې د یو سهې مین به انداز او حرکت کې وکړي).

درویشتمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: وړانگه او اېمل.

(وړانگه بیا د خپل خاوند عکس ته په کوټه کې ولاړه وي، چې اېمل ورشي او په

لږې غوسې عکس دېوال ته سرچپه کړي، وړانگه په لږه وېره وروگوري):

اېمل

- زه نه پېرم، چې تا په دې عکس کې څه لیدلي دي؟
(اېمل لږ خواشینۍ کېني او وړانگه هم لږه وېرېدلې ښکاري):

وړانگه

- تا خو هېڅکله مخکې دسې نه و کړي.

لکه چې ډېر خپه یې؟!

(سنجیده انداز):

اېمل

- وړانگې! کله کله مجبوریت په انسان د شادو لوبې کی!

(وړانگه خواشینې وروگوري):

خو څه وکم چاره نشته.

وړانگه

(په لږ غمجن انداز):

- خیر دی خدای به د صبر اجر درکي.

(لږه ترخه موسکا):

اېمل

(په خواشینی انداز):

- د ناچارو په برخه خو همدا صبر دی.

څلرویشتمه صحنه:

ځای: د موسسې دننه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، اېمل او د دفتر یو بل کس.

(کس د موټر د ټایرونو په مینځلو لگیا وي. لږه شېبه دې اېمل وښودل شي، چې

لږ لږې ترې په سوچ کې ناست وي. همدې کې یې منیجر وگوري او په یوه اندازه

غوسه ورته ووايي):

منيجر

- څنگه د پلار غوندي راته ناست يې؟

(د اېمل د حيرانۍ شات):

پاخپره موټر وينځه!

پاخپ!

(اېمل په افسوس وروگوري او بيا موټر ته ورروان شي. منيجر هغه بل کس ته):

(جدي):

منيجر

- پاخپره ده ته يې پرېده!

(اېمل د موټر د ټايرونو په مينځلو شروع وکړي، خو يو ځل مينځل بس او بيا

منيجر ته د شا له لوري د مجبوريت په انداز کې وگوري).

پنځه ويشتمه صحنه:

ځای: د مرسته ورکوونکي دفتر خونه چې کمپيوټري هم په کې پرته وي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: دوه دريشي کړي لوکس کسان. (اکبر او غيرت):

(اکبر په کمپيوټر لږ کار وکړي او بيا غيرت ته په سنجيده انداز ووايي):

اکبر

- يو خو د هغه دفتر والله که نه راپور سهي يې او نه کم (کوم) فعاليت.

په زرگونو ډالرم هسې بې ځايه ورکړل.

غيرت

(سنجيده)

- ما څه نورې خبرې هم اورېدلې دي.
زما خو دا نظر دی، چې نوره یې څه چاره په کار ده.
(سنجیده انداز):

اکبر

- سمه خبره دې وکړه.

شپږ ویشتمه صحنه:

ځای: د یوې زړې ودانۍ انگرې.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل، د موسسې یو بل کس (الهام) او دوه سپین ږيري.

(لومړی دې یوه لوحه وښودل شي، چې په لوی لیک پرې لیکل شوي وي):

د ذهني سوکالی د پراختیا څانگه

(بیا دې سپین ږيري وښودل شي، چې پر چوکيو ناست رنگه پوکنۍ ورته په کافي

اندازه پرتې او په سیالۍ یې داسې پرسوي، چې په پای کې وچوي. چې نورې

پرسوي، دې کې الهام او اېمل ورته راشي. خلک له چوکيو پاڅېږي):

(اېمل لوحې او بیا سپین ږيرو ته وگوري او ډېر حيران شي):

الهام

- دا زموږ نوی کارکوونکی اېمل دی.

یو سپین ږیری

- صیب! پوکنۍ خو دې نه دي راوړي؟

(اېمل ورته حيران شي):

الهام

- زموږ دا څانگه د هغو سپین ږيرو دپاره ده، چې کور کې یې زړه تنگ یي،

د دې دپاره چې په روحيو ناروغیو اخته نه شي، نو د پوکنیو د پر سولو

اسانتیا مو ورته برابره کړې ده.

(په حیرانۍ):

اېمل

- یاره عجیب فعالیتونه دي.

دا خو و الله که دې ملک ته یوه روپۍ گټه ولري.

دا څه حال دی؟!

الهام

- ته پېرې، چې د همدې فعالیت دپاره لس کسه مامورین معاشونه اخلي؟!

اېمل

- یاره دې ته خو د فعالیت نوم مه اخله، دا خو هسې دې خلکو پورې خدا ده.

(یو شات دې سپین ریري ونبودل شي، چې پوکۍ لا هماغسې په سیالی

پرسوي).

اېمل

(په افسوس غوندې):

دا خو ډېر غټ ریشخند روان دی؟!

الهام

- بس کاکا! تاسې خپلې پوکۍ پرسوي!

(له دې سره اېمل او الهام دواړه روان شي).

اوه ویشتمه صحنه:

ځای: د منیجر د فعالیتونو یو بل ځای.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه، الهام، اېمل او گڼ نور شاگردان.

(لومړی دې د دروازې هغه لوحه چې په کاغذ پرې لیکل شوي وي وښودل شي):

د لوحې لیک

- د لاسي صنایعو د ټینګښت اساسي مرکز .

(بیا دې شاگردان وښودل شي، چې پرتوګاښونه په لاس جوړوي او د مېزونو پر سر

ورته ډېر روغ پرتوګاښونه هم پراته وي. منیجر مخکې، کرشمه جانه ورپسې، بیا

الهام او لږ وړاندې ترې اېمل وي):

منیجر شاگردانو ته

- مقاومتم څنګه روان دی؟

زده کوونکي په یو غږ

- ډېر ښه روان دی.

- زه یې نه منم په عمل کې یې راته ثابته کی!

(شاگردان چمن ته راووځي او دوه یې د سیالی دپاره راشي. د پرتوګاښی سرورنه

ونیسي، یو سر یې یو او بل یې بل کښوي. څه شېبه زور چې وکړي، پرتوګاښی

وښکېږي، منیجر خپه، خو اېمل له ځانه سره د حیرانۍ په ډول ورو خاندی):

(منیجر لږ په غوسه):

منیجر

- نور دوه راووځي!

(دوه کسه راشي، هماغسې کښول وکړي، خو د هغوی پرتوګاښی هم وښکېږي).

(په خپګان غوندي):

منیجر

- دې نه مالومېږي، چې تاسې سهې کار نه کوئ.

(شاگردان لږ خجالته، خو یو په کې ووايي):

شاگرد

- صیب! دومره سست نه دي، خو...

(دې کې منیجر کرشمه جانې ته موسکا وکړې او ورته ووايي):

منیجر

- راځه چې زه او ته یې تجربه کو؟

(هغه په ناز سیالی ته راشي او منیجر پرتوگانس راواخلي. ښه شېبه دواړه زورونه

کوي، خو اخر کې کرشمه منیجر کش کړې، منیجر ډېر خوشاله شي):

منیجر

- ډېر ښه.

هم پرتوگانس ونه شکېده او هم دې زه راکش کړم.

وکي، کرشمه جانې ته چکچکې وکئ.

(ټول ورته چکچکې وکي. کرشمه ناز او اېمل ورته له لږ لږې نه حیران او د

ریشخند یو حرکت په لاس او لږه خندا وکي، خو منیجر یې وگوري او پوه شي او

په غوسه ورته ووايي):

منیجر

- ته دلته چا راوستی یې؟

ورکېره، خدای دې خوار که.

(اېمل ورته حیران وگوري، زړه یې وي، چې ویې وهي، خو په فلش بیک کې یې

هغه صحنه سترگو ته ودرېږي، چې ډاکتر ورته ویلي و، چې شپږ میاشتې وروسته

به دې مېرمن راولي):

منیجر

- درته ویم ورکېره!

(اېمل له فلش بیکه ووځي او غمجن روان شي او بیگ گراوند کې یې غمجنه

موسیقی وي).

نوټ: د پرتوگانسونو د راکښلو حالت دې داسې جوړ شي، چې لیدونکي دا فکر ونه

کړي، چې گنې پخوا شکېدلي وو. يانې زور دې طبعي ښکاره شي.

آته ویشتمه صحنه:

ځای: هماغه دسیالی چمن.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه او الهام.

(سنجیده انداز):

کرشمه

- ودې لیدل؟!

ما خو درته ویلی، چې دا سپری ما ته ښه نه ښکاري.

اوس لا زموږ فعالیتونو پورې خاندې.

(په چاپلوسانه ډول):

منیجر

- ته ولې خپه کېږې، دسې لوبې به درته پې وکم، چې چا په چا کړي نه یې.

الهامه! ته د کرشمه جانې دپاره د یوې ښې غونډې د جوړېدو تیاری وکه.

الهام

- صیب! په سترگو.

(یو د چاپلوسی حرکت منیجر کرشمې ته وکړي. کرشمه یو ناز وکړي او دواړه

روان شي).

زهویشتمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او وړانگه.

(وړانگه د کور په کوم کار لگیا وي. روغه ښکاري، چې اېمل کورته راشي، هغه هم د نور کله په پرتله خوښ ښکاري):

وړانگه

- راغلې؟

ستړی مه شې.

اېمل

- خیر یوسي.

(اېمل کېني):

اېمل

- اوس څنگه یې.

وړانگه

- زه بېخي ښه يم

او تم راته خوشاله ښکاري.

(ترخه موسکا):

اېمل

- لکه سر د پسه په اور غاښونه سپین کا

ما ته نن له ډېره غمه خندا راغله

وړانگه

- زه خو پویه نه شوم.

اېمل

- دفتر نه دی، بس یو ریشخند روان دی.

هر کار یې چې وگورې، نو توبې به وباسې توبې.

وړانگه

- بس گوزاره ورسره کوه!

اېمل

- خو د ځينو خلکو سره گوزاره کول، د اوسپنو د نينو چيچل دي.

تر څو به خلک په رښتياو سترگې پټې؟!.

وړانگه

- خو څوک چې رښتيا وي، په کلي کې يې ځی نه کېږي.

خير دی خدای به د دې سختو اجر درکي.

(له ځانه سره ورو):

اېمل

- سهې ده، خو هره شېبه راباندې کال تېرېږي؟!.

دېرشمه صحنه:

ځای: د منیجر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي. منیجر، کرشمه جانه، الهام، اېمل او نور کارکوونکي.

(لومړی دې د دفتر په حوبلۍ کې دوه کسه کارکوونکي وښودل شي، چې

مصروف غوندې ښکاري. ورپسې اېمل دوه چوکۍ گانې په لاسو کې نيولي وي

روان وي، ورپسې دې په هال کې پر دېوال وښودل شي، چې په لوی ليک په کاغذ

ليکل شوي وي):

د کرشمه جاني د ښو خدمتونو په وياړ غونډه.

(يو يو کارکوونکی کوټې ته راننځي. اېمل هم په وروسته کتار کې کېږي. الهام

راشي د ټولو مخې ته ودرېږي. لږ وروسته منیجر او کرشمه جانه هم راشي. له

دې سره الهام لاسونو ته پرک ورکړي. چکچکې شي، خو د اېمل زړه نه وي، چې

چکچکې وکړي. کرشمه ناز او منیجر په سترگو کې ورته چاپلوسي وکړي):

الهام

- نننۍ غونډه د کرشمه جانې په ویاړ جوړه شوې. هیله ده چې منیجر صیب خپلې لنډې خبرې او بیا کرشمه جانې ته ستاینلیک ورکړي.
(چاپلوسانه موسکا):

منیجر

- قسم په خدای که ما سره داسې کلیمې یې، چې زه دې د کرشمه جانې ستاینه یې وکم.

دومره به وویم، چې کرشمه جانه زمږ د دفتر روح دی. کرشمه جانه هغه ساه ده، چې

بې له دې نه منږ په مړو حساب یو. تاسې ته معلومه ده، نن چې کوم فعالیتونه روان دي، نو دا ټول د کرشمه جانې برکت دی. لنډه دا چې کرشمه جانه نه یې، نو نه به منږ یو او نه دا دفتر؟

(کرشمه خوشاله او اېمل له افسوسه تک سور واوروي):

منیجر

- کرشمه جانه نه یوازې دا چې د اخلاقو یوه سمندر دی، تاسې

په خدای باور وکۍ، چې پرون یې زه کش هم کړم.

(کرشمه خوشاله شي):

که زما وس وای، کرشمه جانې ته به مې د سرو زرو زانگو جوړه کړې وی،

خو خیر دی اوس دې زما دا عاجزانه ستاینلیک ومني.

(له الهام نه ستاینلیک واخلي، په چاپلوسانه انداز یې کرشمې ته ورکړي، هغه

موسکۍ او اېمل په غوسه غونډې وي):

منیجر

- وکۍ، چکچکې ورته وکۍ!

(ټول چکچکۍ وکړي. کرشمه د مننې لاس وښوروي او لږه شېبه وروسته کرشمه مخکې، منیجر او الهام ورپسې ووځي).

یودېر شمه صحنه:

ځای او هر څه: د تېرې صحنې.

(اېمل او د دفتر نور کارکوونکي لا ناست وي، خو اېمل ډېر خپه ښکاري. دې کې یو ترې پوښتنه وکړي):

کس

- ولې اشنا! ته خو دسې خپه یې، لکه لور چې دې پیدا شوې یې؟

(اېمل لومړی د سترگو لاندې وروگوري او بیا ورته ووايي):

اېمل

- زه حیران تاسې تیم (ته یم) چې دا دومره کلونم دلته څنگه تېر کړي؟

کس

- ولې نه دي دې اورېدلي، چې د کار پیدا کول اسانه دي، خو وخت تېرول په کې سخت دي.

بل کس

- بس وروره! د دوسۍ شپې دې تېروو یې. گنې هر څوک په دې پوهېږي، چې غوا توره ده او شوده یې سپین دي.

بل کس

- بس دغه یو څو روپو تم سترگې خړې کړي،

څه وکو، چاره نشته؟!

(اېمل ناستو کسانو ته په خپگان وگوري، یو اسوبلی وکړي او پاڅېږي).

دوه دېرشمه صحنه:

ځای: د منیجر کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه او اېمل.

(کرشمه او منیجر ناست وي. منیجر کرشمې ته په پیاله کې چای واچوي او بیا په چاپلوسانه انداز ورته ووايي):

منیجر

- څنگه غونډه دې خوښه شوه؟

کرشمه

- ښه وه، خو اېمل راته ډېر بد بد کتل.

که ما خوشالی، (خوشالوې) یو وار یې زما په مخ کې ښه سپک که!

منیجر

- دا خو وړه خبره ده، همدا اوس بې درته د باد بڼکه کم.

(لږ سکوت او بیا په چاپلوسانه ډول):

منیجر

- خو دا راته ووايه، چې کلوزه دې کله ده؟.

(په ناز):

کرشمه

- سبا ته.

(په خوشالی):

منیجر

- څومره ښه.

خو اول به زه د هغه خوښ شم.

(له دې سره د مېز زنگ ووهي. په دویم زنگ اېمل راشي):

اېمل

- سلام عليكم.

(په سپک انداز):

منيجر

- سلام عليكم، سلام عليكم.

څنگه په اول زنگ نه راځي؟.

(په عاجزی):

اېمل

- صيب! چې څنگه مي واورېده، راغلم.

منيجر

- سترگې خو دې ږنډې دي، خو د غوږونو نم لکه چې خلاص يې؟!

(اېمل په افسوس وروگوري):

منيجر

(په غوسه):

- راشه د کرشمه جاني سيندل موجي ته وېسه!

چټک!

(اېمل له خپگانه داسې شي، لکه ساه چې ترې وتلې وي، پر ځای همداسې ولاړ

پاتې شي):

(په کبرجن انداز):

منيجر

- تا ته ویم، دلته راشه!

(اېمل په سترگو کې وروگوري او کرشمه له ځانه سره د ریشخند وړه موسکا

وکړي، اېمل يو ځل بيا وروگوري، خو دا ځل په مات زړه راشي او سيندل واخلي

او چې روان وي، نو د شا له لوري په خپلو کې منيجر او کرشمه وريورې بېغږه

خندا وکړي او يو د بل لاس په زوره ووهي).

درې دېرشمه صحنه:

ځای: مرسته ورکونکی دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اکبر او غیرت.

اکبر

- څنگه هغه اېمیل دې ولیکه؟

غیرت

- لیکلې مې دې خو لېږلې مې نه دی.

اکبر

- دا په کې واضح ولیکه چې د دې اېمېل په رسېدو به نور منیجر نه

یې.

غیرت

- دا خو ډېر په ځی کار دی.

اکبر

- همدومره ریشخند او خیانت بس دی.

اخر خلکم سترگې لري.

د دې وطن خلک خو ږانده نه دي.

څلوردېرشمه صحنه:

ځای: د هماغه ډاکټر کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ډاکټر، اېمل او وړانگه.

(لومړی دې ډاکټر وښودل شي، چې د ایکسری عکس ته لاندې باندې وگوري او

بیا په خوشالی ووايي):

ډاکټر

- د خور تکلیف بالکل ښه شوی، نه دوا ته ضرورت لري او نه عملیات ته.

داسې ښکاري چې د درېو میاشتو دوا یې پوره خوړلې ده

(اېمل وړانگې ته په خوشالی وگوري):

اېمل

- ډاکټر صیب! دا خو دې راباندې لوی زېږی وکه.

خدای دې دروند لره.

ډاکټر

مبارک دې یی!

(اېمل پاڅېږي او لاس ورکړي):

اېمل

- ډاکټر صیب! ډېره مننه.

(او له دې سره اېمل او وړانگه دواږه روان شي).

پنځه دېر شمه صحنه:

خای: د منیجر د دفتر چمن.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه، الهام اېمل، د دفتر ټول کارکوونکي، د هارمونيې،

تېلې او رباب والا.

(لومړی دې یو غټ مېز وښودل شي، چې سپینه پرده پرې اچول شوې وي. په یو

گرد لوی غوري کې یو لوی گرد کېک او خوا کې یې چاقو او کاشوڅ پنجې پرتې

وي. په بل غوري کې شل شمعې لگېدلې وي. کرشمې یو ډېر ښکلې دامن کمیس

اغوستی، موسکی، وي، منیجر صیب هم په یوه پاکه درېشۍ کې پسۍ روان وي

او مېز ته راورسېږي. بيا دې نور خلک وښودل شي، چې مېز ته مخامخ منظم ناست وي، دې کې الهام راشي):

الهام

- د ټولو نه مخکې منیجر صیب ته بلنه ورکوم، چې خپله عالمانه وینا پیل کړي.
(منیجر په موسکي انداز):

منیجر

- زه د ټولو نه مخکې کرشمه جانې او بيا خپل ځان ته د دې کلزيې مبارکي ویم.
ستاسې د ټولو په سر دې زما قسم يي، چې زما د ژوند د ټولو نه لوی ارمان دا و، چې خدای دې کرشمه جانه زر تر زره شل کلنه کي. زه نه یوازې دا مبارکي د کرشمه جانې کورنۍ، بلکې د هغوی ټولو خپلوانو او خدای بښلیو ته هم ویم. اوس کرشمه جانې ته سوال کوم، چې خپل کېک پرې او مور خوشاله کي.
(کرشمه په موسکا راشي، اېمل ورته حیران کوري او کرشمه په ناز لومړی شمعی مړې او بيا کېک پرې کړي. له دې سره منیجر او ټول چکچکې وکړي او پرته له اېمله نور ټول په یوه غږ دوه ځله ووايي):

- هیپي برډې ټو یو

هیپي برډې ټو یو.

(الهام منیجر ته د گلو گېډۍ ورکړي او هغه یې په ډېره مینه کرشمه جانې ته ورکړي او هغه موسکۍ شي او د سر په ښورېدو ترې مننه وکړي).

الهام

- منیجر صیب! اېمل هم غواړي، چې کرشمه جانې ته د عقېدت گلونه وړاندې کي.

(منیجر داسې فکر وکړي، چې اېمل کرشمې ته رښتیا هم په لوړه سترگه کوري، ځکه نو کرشمې ته په سترگو کې خوشاله او هغې ته په لاس بلنه ورکړي، تر څو

کينې. اېمل هارمونې ته کېني او دا سندره چې استاذ ايوب ډېره پخوا په رادېو افغانستان کې ويلې پيل کړې):

سندره

- تر څو به په چل ول باندې قدم راسره ږدې

لاسونه به د دروغو په قسم راسره ږدې.

آخر به دې د سپينې خولې په تمه تمه مړ شم.

چې شرط د تحمل د درد و غم راسره ږدې

(د سندري د ويلو په جريان کې پرته له کرشمې نور ټول په مناسب ډول اېمل ته

ډېر داد ورکوي. منيجر په مينه کرشمې ته گوري او فکر کوي، چې گنې دا

سندره بېخي زما او د کرشمې لپاره ده. په سترگو کې کرشمې ته په مينه گوري

او چاپلوسي ورته کوي، خو کرشمه داسې ښکاري لکه سندري ته چې يې زړه تنگ

وي او بده پرې لگېږي. منيجر ورته په خپله څېره کې چاپلوسي کوي او هم د

کرشمې خپگان ته حيران غوندې وي. په نورو سندره ډېره ښه لگېږي او چې کله

د سندري يو بيت پوره شي، ټول ورته واه واه وکړي او لږې چکچکې ورته هم

وکړي، خو کرشمه ترې په څېره کې کرکه ښکاره کړې):

کرشمه

(په داسې انداز لکه ضعف کېږي چې):

- دا سندره وه، که وير؟!

(اېمل په افسوس وروگوري):

کرشمه

(په ناز):

هله زما زړه ډوبېږي!

(په چاپلوسۍ):

منيجر

- هله جوس راوړه!

(اېمل يو ځل په خپگان وروگوري اوبيا پاڅېري، په خواشيني روان شي).

شپږ دېر شمه صحنه:

ځای: د منیجر کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه، اکبر، غیرت، اېمل.

(منیجر په چاپلوسانه ډول کرشمه چې د هغې يو لاس يې پر خپله اوږه اچولی وي، خپل دفتر ته راننښاسي او پر چوکۍ يې کېنوي):

منیجر

- تا ته ولې دا تکلیف پیدا شو؟

(مکر او ناز):

کرشمه

- زما مستې سندرې خوښېږي.

(همدې کې اېمل د جوس سره راشي. جوس په مېز کېږدي، خو چې روانېږي، نو

منیجر ورته ووايي):

(جدي):

منیجر

- تا ولې دسې سندرې وويله؟

(اېمل حيران وروگوري):

منیجر

- تا ته ویم! تا ولې ما ته د تورو جامو یار راوولی.

یا څه توکل په خدای جانانه نن یوه وعده کوو

پاکه یارانه کوو،

دا سندرې دې ولې نه ویلې؟

اېمل

- منیجر صیب! زه سندرغاړی نیم، یو د زړه درد و، ښکاره مې که.

(په غوسه غونډې):

او که اوس کرشمه جانه مړه شوې وې، نو بیا؟

اېمل

- زه څه خبر وم، چې کرشمه جانه دومره نازک بی بی ده.

(سترگې راوباسي):

منیجر

(په غوسه):

- تا کرشمه جانې ته نازک بی بی ووېلې؟!

وځه ورکېره!!

(هغه په داسې حال کې چې منیجر ته گوري، کرار کرار روان، بیک گراوند کې

یې غمجنه موسیقي وي، خو چې څنگه له دروازې نه وځي، همدې کې اکبر او

غیرت په لوکسو درېشيو کې چې د یوه تورې عینکې په سترگو وي، راننوخې، خو

چې څنگه کرشمه وگوري، سترگې لږې برغې کړي، خو منیجر په چاپلوسانه انداز

ورته ووايي):

منیجر

- صیب! تاسې؟ ستري مه شی، هر کله راشی.

(لاسونه سره ورکړي، هغوی کېني):

منیجر

- ډېر په خیر راغلی.

اکبر

- خیر یوسې.

غیرت

- دا څوک ده؟

(په چاپلوسی):

منیجر

- دا خو کرشمه جانه ده.

اکبر

- کرشمه جانه دلته څه کار کی؟

منیجر

- کرشمه جانه خو زما سکه سکرتره ده.

د دې په څنگ کې ډېرې ښې مشورې هم راکې.

غیرت

- منیجر صیب! همدومره زیاتې بس دی، چې تا په دې څو کالو کې د دې ملت د

خلکو سره وکه.

(د منیجر څېره پیکه غوندې شي).

اکبر

- تا لکه چې اېمیل نه دی لوستی؟

منیجر

- نه، تر اوسه والله که د فعالیتونو نه اوزگار شوی یم.

غیرت

- ته اېمیل وگوره، پخپله به پوی شې.

(له دې سره دواړه پاڅېرې، خو منیجر ورته په چاپلوسی ووايي):

منیجر

- صیب! جوس خو وسکی!

اکبر

- موږ جوسونو ته نه یو راغلي.

(له دې سره دواړه ووځي او منیجر هم ورپسې وي).

اوه دېر شمه صحنه:

ځای: د منیجر دفتر.

وخت: ورځ.

لویغاړي: کر شمه جانه او منیجر.

(کر شمه جانه کمپیوټر ته کښي. اېمېل چک کوي. لږه شېبه وروسته یې په څېره کې خپګان پیدا شي. د کمپیوټر نه گوتې لږې کړي او خپه شي. همدې کې منیجر راشي او د کر شمه جانې خپګان چې وگوري، نو په چاپلوسی ورته ووايي):

منیجر

- د هیبت په خبر و مه خپه کېره!

دسې نه چې بیا درباندي ضعف راشي.

کر شمه

- ضعف خو به په تا راځي.

منیجر صیب نور ته نه، اېمېل منیجر دی.

(د منیجر څېره داسې شي، لکه ساه چې یې وتلې وي. کمپیوټر ته رانږدې شي، اېمېل ته وگوري، د خپګان یو اسوبلی وکړي او بیا کر شمه ته خړ خړ وگوري):

کر شمه

- د خپله لاسه دې پاچاهي په ځان او ما وړانه کړه.

آته دېر شمه صحنه:

ځای: د اېمېل کور.

وخت: ورځ.

لویغاړي: اېمېل او وړانگه.

(اېمېل کوټه کې ایښې ته ولاړ، پاکې جامې یې اغوستې، ښه واسکت یې په تن،
وېشته ږمنځوي او خوشاله ښکاري، چې دې کې ورته د جمیل زنگ راشي. په دغه
صحنه کې دې جمیل هم د خبرو پر وخت ښودل کېږي):

اېمېل

- بلي. سلام.

جمیل

- سلام، اېمېل خانه جوړ یې، کورته خیریت دی؟

اېمېل

- مننه. تاسې ته کراري ده.

جمیل

- نن درباندي یو زېږی کوم.

(اېمېل حیران شي).

جمیل

- تاسې کولای شئ، چې سر له سبا نه خپلې وظیفې ته راشئ.

د نورو په ځی، زه درنه ښښه غواړم.

چا چې تا ته دسپسه جوړه کړې وه، د هغوی سره قانوني چلند وشو.

اېمېل

- امر صیب! د زړه ښښه چې یو ځل ما ته شي، بیا پيوند نه اخلي.

جمیل

- خو زه د دې ټولو سره سره درته په تمه یم.

اېمل

- گورو به.

(دې کې وړانگه راشي):

وړانگه

- څوک و، نن خو خوشاله ښکاري؟!

اېمل

- وړانگې! کله کله خوشالی یو په بل پسې راځي.

ښه زه اوس لارم، نن یو مېټېنگ دی.

(اېمل روان او وړانگه ورته یوه شېبه گوري).

نېهه دېر شمه صحنه:

ځای: د ښار یوه برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او رحیم (هغه پخوانی پولیس):

(د ښار په یوه کوڅه کې دواړه سره مخامخ شي. رحیم اېمل ته سلام وکړي، اېمل

په مینه):

اېمل

- او هو، رحیمه ته؟!

(غاړه سره ورکړي):

رحیم

- ښه دی، هېر کړی دې نیم؟

اېمل

- رحیمه! یوه هوښیار ویلي دي:

چا چې درسره خندلي یی، کېدای شي، چې هېر دې شي، خو چې چا درسره ژړلي

یې، هغه د چا نه هېرېږي. او بیا ته به زما څنگه هېر شي؟!

رحیم

- خبر شوم چې منیجر شوی؟

اېمل

- د دې جواب به وروسته درکم، خو ته راته ووايه، چې منیجر خو به دې خپل نه

یې؟

رحیم

- نه مسلمانان! هېڅمیم نه کېږي، خو یو وخت موږ دواړو د پول خشتې جومات

مخې ته د سپرلو سر و نه خرڅول.

(له دې سره دواړه وځاندي او یو د بل پنجه ووهي).

څلورېنیمه صحنه:

ځای: د دفتر ودانۍ او بیا د منیجر کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او د دفتر ټول کارکوونکي.

(لومړی دې د منیجر چوکۍ وښودل شي، چې تشه وي، خو شاوخوا د دفتر پنځلس کسه ناست وي. منیجر بې نوره غوندې ښکاري. ځینې کارکوونکي داسې ښکاري، لکه خپلو کې چې خبرې کوي، همدې کې اېمل په ښه لباس کې دفتر ته راننوخې، سلام واچوي، ټول ورته پاڅېږي، خو منیجر ورته د چاپلوسۍ نه یوه موسکا وکړي. اېمل د منیجر پر چوکۍ کېني. لومړی لږ ټولو ته وگوري، دې کې کرشمه جانه د گلو گېلۍ سره کوټې ته راننوخې. منیجر هغې ته هم په چاپلوسانه انداز ورپاڅېږي، زړه یې وي، چې د گلو گېلۍ ترې واخلي، خو هغه ورته ووايي):

کرشمه

- ته دې په ځی غلې کېنه!

دا می منیجر صیب ته راوړې ده.

(پخوانی منیجر ډېر خجالته کېني او کرشمه اېمل ته گېډی وړاندې کړي، خو هغه ورته ووايي):

اېمل

- ما خو لا داسې څه نه دي کړي، چې گلان راکي؟

نورې به دلته د گل او بلبل کېسې نه يي.

(کرشمه بې ځوابه شي، د گلو د گېډی سره خجالته په چوکۍ کېني. اېمل په سنجیده ډول):

اېمل

- بسم الله الرحمن الرحيم.

زما هېڅکله په زړه کې هم دا نه و تېر شوي، چې زه دې ستاسې مشر شم. خو کله

کله خدای داسې کارونه کي، چې له يوه نه يې اخلي او بل ته يې ورکي.

(په چاپلوسی):

منیجر

- صیب! په خدای باور وکه چې د دې پوست لپاره د ټولو نه مناسب همدا ته يې!

(اېمل منیجر ته سرسري وگوري او خپلو خبرو ته دوام ورکړي):

اېمل

- په تېرو پسي ناپوهان گرځي، خو دا به له زړه نه ومنو، چې موږ بايد د خپلو خلکو

سره نور د ذرې هومره هم خیانت ونه کو.

(خلک وروگوري):

اېمل

- له دې وروسته به موږ داسې کارونه کوو، چې هغه د دې ملک خلکو ته گټه

ولري. نه داسې کارونه چې هم د خلکو وخت ضايع کړي او هم د خندا وړ يې.

(کرشمه ودرېږي):

کرشمه

- صيب! زه دومره خرابه جنی نه وم، خو ده (په لاس پخواني منیجر ته اشاره) يې

لارې کړم.

اېمل

- له نن نه وروسته ټول هغه کارونه چې بې له ریشخند نه بله مانا نه لري، لغوه

دي او په ځی به يې دسې کارونه شروع شي، چې هغه خلکو ته په رښتيا هم گټه

ولري.

(منیجر پاڅېږي، په چاپلوسی):

منیجر

- صيب! زه به د يو خدمتگار غوندې لاس په نامه درته ولاړ يم.

اېمل

- الهامه! ته به سر له نن نه کرشمې ته يوازې دفتر جوړ کې. هر څوک که ورغی،

نو بيا يې گيله له ځانه ده.

(منیجر سترگی کښته کړي):

اېمل

- ورونو! تاسې هر يو کولای شئ، چې ما نه د د دې دفتر د يوې يوې پیسې

پوښتنه وکړئ.

(په چاپلوسی منیجر پاڅېږي):

منیجر

- صيب! بېگانه ته خامخا زما مېلمه يې.

(کرشمه منیجر ته په سترگو کې بد بد وروگوري):

اېمل

- مننه. د دې کارونو تمه دې هم ما نه څوک نه کی.

منیجر

- صیب! که تاسې زما خبره ونه منی، نو زما وجدان به ټول عمر نا ارام وي.

کرشمه

- کاشکې تا وجدان لرلی!

(منیجر حیران وروگوري):

منیجر

- خو صیب! که زه تاسې ته یو څه خدمت ونه کم، نو له خپګانه به مې شم.

(اېمل له ځانه سره لږ موسکې شي):

اېمل

- منیجر صیب! درته ومې ویل، چې زما نه دا کارونه خوښ دي او نه ورته څه اړتیا

شته.

منیجر

- صیب! هېڅ امکان نه لري. که ته زما دا خبره ونه منې، نو زه به ځانوژنه وکم.

(اېمل نورو ته وگوري او حیران شي):

اېمل

- منیجر صیب! تا چې مخکې زما کوم عزتونه کړي، زه ویم، همدومره به بس یي.

منیجر

- صیب! هونبیاران هغه دي، چې د وخت وخت سره چلېږي. صیب! دا ستاسې

خپل حق دی، چې یو امر راباندې وکی.

(کرشمه بیا بد بد وروگوري):

- ښه نو چې نه مې پرېږدې، نو همدا نن زما د مېز لپاره په یوه خطاط د لرګي په

لوحه دا شعر ولیکه!

(په چاپلوسی.)

منیجر

- صیب کم شعر؟ زړ یې راته ویویوه، چې همدا نن یې راوړم.

اېمل

(په سنجیده ډول.)

- دا شعر چې:

- دیوه غېږ کې پرته وبل ته خاندي.

(یو لنډ شات دې کرشمه وښودل شي)،

د یوه غېږ کې پرته وبل ته خاندي

څه لولی او بې حیا ده دا دنیا

(او له همدې سره کمره اېمل د هغه د سینې په نیمايي داسې کلوز کړي، چې

سترگې یې د دې شعر په باره کې ډېرې خبرې کوي).

خپلې مټې

(تلوېزوني ډرامه)

د کرکټرونو پېژندنه:

۱- جلال: د ۲۲-۲۵ کلونو پورې په یوه پښه یا لاس معلول وي، چې یو هوښیار او با احساسه کرکټر دی، د هېواد په حالاتو خپه، په حقوقو کې ماسټري لري، داسې یوه څېره لري، چې د خلکو ورسره همدردي هم پیدا کېږي، له خپلو کارونو راضي نه وي، په پای کې خپل کاروبار شروع کوي، د دفتر په لومړیو ورځو کې یې لباس ښه او کله چې بېکاره کېږي، لباس یې هم یو اندازه زوړ وي. نوموړی د ډرامې اتل دی.

۲- سبا د ۲۲ کلونو په عمر چې معصومه څېره لري، سنگین کرکټر د جلال مېرمن ده.

۳- حمید د جلال پنځه یا شپږ کلن زوی، چې بسایسته وي.

۴- د دفتر مشر، عمر یې پنځوس یا تر دې پورته کله هوښیار غوندې او کله احمق وي.

۵- گلنگاره پنځوس کلنه، چاغه وي، خو په نازونو پوهېږي، د خیاطۍ منیجره ده، بد معاشه غوندې ښکاري، د خورا کونو مینه واله ده او په کار نه پوهېږي.

۶- کاتب شاه: د دفتر مامور، ۳۰ کلن، یو چالاک کرکټر، د مشر منونکی.

۷- اچمل: په دفتر کې یو محافظه کار مامور.

۸- شاه جهان یوه کریهه څېره په دفتر کې انضباط، د مشر اوبښی وي، وروسته د حاضرۍ مامور شي.

۹- ډاکټر داسې کرکټر چې ډاکټر ښکاره شي.

- ۱۰- اسماعیل ساحوي کارکوونکی.
- ۱۱- شیدا ساحوي کارکوونکی.
- ۱۲- نوراني د دویم دفتر مشر، چالاکه او بې سواده غونډې انسان، خو لوکس وي. وروسته یې حالت خرابېږي.
- ۱۳- د نوراني ناپوه خورپي.
- ۱۴- شهزاد د کور مالک.

لومړۍ صحنه:

ځای: یو دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال.

(د یو څو ثانیو لپاره دې جلال وښودل شي، چې په دفتر کې په یوې چوکۍ غمجن ناست وي).

دویمه صحنه:

ځای: د هماغه دفتر یوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: کاتب شاه، سلام او محمود.

(کاتب شاه د دفتر مېز د تېلې په څېر وهي، ملگري یې ورته گډېږي او دا سندره ورته د یوې دقیقې دپاره په هماغه کمپوز کې وايي، لکه څنگه چې همدا سندره پخوا حبیب شریف ږیلې ده، وايي):

سندره

- تاو شه تاو پوره دا محفل د خوشالو دی

شرنګ شرنگ شرنگ، شرنگ دې د بنگړو دی

شرنګ شرنگ شرنگ، شرنگ دې د بنگړو دی.

بنگړي نیم کښته کړه نیم پورته

چې په مړوند باندې دې سر ولگومه

شرنګ شرنگ شرنگ

شرنګ دې د بنگړو دی

(د درې ځله شرنگ سره یې ملگري مناسب حرکتونه کوي، چې دې کې د دفتر

مشر راشي، هغوی وويني، په خوشالی ووايي):

د دفتر مشر

- واه، دا دي مزې.

یه هلکه دې ته خو مو زما زړه وکه.

خیر، پاتې دنیا ده، په شرنگ او شرونګ یې تېروئ!

خوفعالیتونه څنگه روان دي؟

کاتب شاه

(په لږې چاپلوسی.)

- صیب! هر څه په ترنم کې سم روان دي.

مشر

- افرین، گوره ترنم پرېنږدئ، زموږ هېواد خو ترنم ته ډېره اړتیا لري.

کاتب شاه

- صیب! که ته پخپله مترنم انسان نه وی، نو موږ بیا کله ترنم کولی شو؟!

مشر

(لږه موسکا)

- خو گوره لږ لږ د موسسې کارونه هم کوئ.

کاتب شاه

صیب! فکر ونه کئ، ستاسې غوندې هستي چې په مستی کې مدهوشه یې، نو هر
څه بیا خپله سندریز کېږي.
(په لږه موسکا):

مشر

- یره کاتب شاه! ته خو راته په همدې فلسفه گران یې.
کله کله درنه لوی فیلسوف جوړ شي.

کاتب شاه

- دا خو ټول ستا برکت دی، تا غوندې نابغه چې د چا مشر یې، نو بیا یې څه کمی
دی؟!

مشر

- گوډ.

(او له دې سره موسکا وکړي او له کمرې اوت شي).

درېیمه صحنه:

ځای: د هماغه موسسې د دفتر یوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او اچمل.

(دواړه د کمپیوټرونو شا ته ناست وي، جلال کار کوي، خو غمجن ښکاري، چې لږ
وروسته ورته اچمل ووايي):

اچمل

- یره یو خو تا هر وخت ځان باندې تبه راوستې یې،

دا ولې؟

جلال

- زه خو په دې نظر یم ، چې دلته باید د احساس خاوند ناروغ وي .
(په حیرانۍ):

اچمل

- ناروغ یې ، په څه ، ولې ؟

جلال

- ته نه گورې ، چې دلته کومه بې عدالتي روانه نه ده ؟!

دسې کارونه کېږي ، چې دې هېواد او خلکو ته هېڅ گټه نه لري .

دا سهې ده ، چې موږ معاشونه اخلو ، خو لږه د خدای نه پره هم په کار ده .

اچمل

- که ته دسې خبرو ته فکر کي ، نو ډېر زر به درنه د میاعلي صیب لېونی جوړ شي .

جلال

(په سنجیده او لږ ورو انداز)

- رښتیا دې وویل ، خو په دې هېواد کې د احساس د خاوندانو نه د میاعلي صیب لېونی هم ارام ژوند لري .

اچمل

- زما ومنه . سپین ته تور او تور ته سپین وایه ، چې ژوند دې خوشاله یي .

جلال

(سنجیده او څېره دې لږه کلوز شي)

- یاره دا خو د انسانیت لاره والله که یي ..

څلورمه صحنه:

ځای : د جلال دوی په منځنۍ کچه یو کور .

وخت : ورځ .

لوبغاړې: جلال ، سبا ، حمید پنځه یا شپږ کلن ماشوم زوی یې.

(سبا د کور په کار یوه څه شېبه لگیا وي، چې جلال له دندې نه کورته راشي، په

کت کې کېني)

سبا

- سلام، ستړی مه شې.

جلال

مننه، خیر یوسي.

(جلال کت کې کېني)

سبا

- دفتر کې خیریت و؟

جلال

- هلته خیریت څه کی؟!

بس یوه گډوډي ده روانه ده.

سبا

- لکه څنگه؟

- بس کار مالوم نه دی، یا دسې کارونه دي، چې خلکو ته روپی گټه نه لري، خو

لکونه ډالر په کې وهل کېږي.

سبا

- ته یې څه کی. پردي غمونه مه تله

ستا خوشکر دی، کار په کې شته. خپلې شپې سبا کوه.

جلال

- خو ځینې شپې ډېرې اوږدې یې، نه سبا کېږي.

سبا

- ډېر په رشتياو پسې مه گرځه، هغه دې نه دي اورېدلي، چې څوک رشتيا وي، نو د هر چا بدې شي.

(جلال تندی لږ تريو کړي):

سبا

- هغه زما د جامو ټوټه دې نن بيا هېره شوه؟!

جلال

- سهار ته يې راپه ياد که په موسسه کې به يې درته وگنډم.

سبا

- دسې نه چې راته خرابې يې کي.

جلال

- ولې به يې خرابې، لس کاله کېږي، چې زموږ د خياطي د سنتر مشر ده.

سبا

(په خوشالي):

زه به ورسره بل کميس درکم، خو ته به پي ډېره سپارښتنه وکړي، دا ټوټه مې ډېره په مينه اخيستې ده.

جلال

- سمه ده، همدسې به وکم.

پنځمه صحنه:

ځای: د موسسې دفتر.

وخت: سهار.

لوبغاړي: مشر او د خياطي د سنتر پېره بنځه.

(مشر په خپله کوټه کې په چوکۍ ناست وي، چې د سنتر مشر يانې گل نگاره دفتر ته په ناز راننځي او مشر په مينه وروگوري):

مشر

- همدا اوس مې په زړه کې گرځېدې، عمر دې ډېر دی.

گل نگاره

(په ناز)

- دروغ مه ويوه. هسې مې مه خوشالوه.

مشر

- تا او خدای په ما کې دې کله دروغ لیدلې؟!

دا دفتر خو ټول په تا گل گلزار دی.

(گل نگاره یوه تاوېدونکې موسکا وکړي):

گل نگاره

- سترگې دې بنیسته دی.

مشر

- دې شپو ورځو کې راته دسې خواره غوندې ښکاري، گل نگاره خو باید پالوانه یې

کنه.

گل نگاره

- نن بیا دال پاخه دي.

څنگه به نه خوارېږم؟!

مشر

(په لږ گواښ سره)

- ته صبر وکه، همدا اوس به دې په کبابونو مړه کم.

(همدې کې زنگ ووهي، کاتب شاه لږه شېبه وروسته په منډه راشي):

کاتب شاه

- صیب خیریت دی، دا دی راغلم.

څه مو ویلې؟

مشر

- خبر نه یې چې گل نگارې وزن د لاسه ورکړې او دا زموږ د موسسې دپاره غټه
نامبدي ده.

(گل نگاره لږه تاوه راتاوه شي):

کاتب شاه

- نو څنگه صیب سپرومونه ورته نه چالانوو؟!

مشر

- سپرومونو سره به وروسته گورو، خو اوس لاړ شه یو څلور کبلو د پسه سیخان
راوړه

چې د گل نگارې سره یې په شریکه وخورو.

کاتب شاه

- صیب په سترگو.

په پنځو دقبوقو کې به یې راورسوم.

مشر

- او هن! د دې ورځې نه وروسته هره ورځ گل نگارې ته کړایان او سیخان راوړه،
تر څو د بنځو حقوق او جنډر مراعات شي.

کاتب شاه

- سمه ده.

(کاتب شاه له کمږې اوپ او مشر گل نگارې ته یوه خوږه موسکا وکړي).

پنځمه صحنه:

ځای: دفتر.

وخت: غرمه.

لوبغاړې: اچمل، جلال، شاه جهان ملازم او څلور کسه نور.

(ټول یوه خیرن دسترخوان ته ناست وي او مخې ته یې د ډېرو خرابو دالو کاسې پرتې وي. تر لږ خوراک وروسته اچمل ووايي):

اچمل

- زه خو تېری شوم، خو اوبه د چا نه وغواړو؟

نور خو دې ډېرو دالو رانه دېگ بخار جوړ که.

(دې وخت کې دې شاه جهان وښودل شي، چې په یوې چوکۍ ناست په بلې چوکۍ یې پښې اچولې وي، ویده وي او خرېږي):

جلال

- بس خدای ته صبر کوه، ستا خو همدغه عقېده ده.

اچمل

- ته پوهېږې، چې په هر ځای کې وخت تېرول هنر غواړي.

جلال

- خو ددسې هنر نه بې غیرتي راتاوه وي.

نوټ: د انصباط خرار دې ریکارډ شي.

شپږمه صحنه:

ځای: د مشر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: مشر، گلنگاره او کاتب شاه.

(پر دسترخوان د پسه کباب، سلاد او پیپسي پراته وي، گلنگاره د مشر مخې ته

ناسته وي او کاتب شاه په چاپلوسانه انداز کې گلنگارې ته په گیلانس کې پیپسي

اچوي):

گلنگاره

(یوه عجیبه موسکا)

- رشتیا چې درته وویم، نو د دالو نه مې د پسه غوښه ډېره خوښېږي.

مشر

- د با اصولو انسانانو خو یوه نښه همدا ده، چې له دالو نه یې ماهیان، چرگان او پسونه ډېر خوښی یې.

ما ته خو په همدې گرانه یې چې خراب شی دې هېڅ تېرېږي نه.

کاتب شاه

- او بیا د پیپسي یخ بوتل خو ورسره دسې وي، لکه په پروپوزل چې ټاپه ولگېږي.

(له دې سره درې واړه لږ وځاندي):

گلنگاره

- یاره بلا سپری یې، زموږ خو ستا غوندې خلک ډېر خوښېږي.

(په لږ تریو تندی):

مشر

- ولې ما غوندې خلکم بدې شي؟

(په موسکا):

گلنگاره

- ته به یې ولې بدې شي، ته خو زموږ پاچا یې!!

مشر

- څنگه څوک خو درسره په دفتر کې وړانی نه کئ؟

گلنگاره

- نه ټول رانه یرېږي، خو یو جلال مې دومره پروا نه لري.

مشر

- خیر لږه گوزاره ورسره کوه، د دفتر ټول کارونه په هغه روان دي.

گلنگاره

- پرون يې د جامو ټوټه د گنډلو لپاره راوړې ده.

کاتب شاه

- خو دسې نه چې د جامو په ځی ورته بوجی وگنډې!

(گلنگاره تنډې لږ تریو، خو ډېر زر کاتب شاه ووايي):

کاتب شاه

- مقصد مې دا و، چې د بوجیو غونډې کمیسونه هم شته.

مشر

- کاتب شاه! گلنگاره به پالوانه ښکاري، خو د زړه نه ډېر نری ده.

پام کوه گوره کسرمعاش به دې کم.

(په لږې چاپلوسی):

کاتب شاه

- صیب! اول د منیجرې صیبې او بیا تا نه ښښنه غواړم.

اوومه صحنه:

ځای: د پنځمې صحنې.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، اچمل، هماغه د دسترخوان نور کسان او شاه جهان.

(شاه جهان په هماغه ډول خرېږي او ناولې کاسې پر دسترخوان پرتې وي):

اچمل

- دا کاسې به څوک وړي؟

جلال

- همدا ته به يې وړې، هغه ته به يې د چا پلار ووی.

اچمل

- دا خو څه بده خبره نه ده، زه به یې یوسم.

جلال

- همدې ته گډوډي وئ. چې په یوه اداره کې څوک خپل کار ونه پېژني نو هلته همدا حال یې.

اچمل

- بس (شېخ فریده، پته خولې دې بهتري ده).

جلال

- یاره زه خو نور د شېخ فرید په لاره نه شم تلی.

(له دې سره جلال په شاه جهان پسې وریاخېږي، په اوږه یې لاس کېږدې او په ادب ورته ووايي):

جلال

- وروړه نور خوب به بېگه ته وکې

دا کاسې یوسه

(هغه خرېږي)

جلال

- تا ته ویم وروړه پاڅېږه

(هغه له یو وړوکي خر وروسته سترگې رابړگې کړي؟!)

شاه جهان

غواړې چې دا سترگې دې اوس وباسم؟

جلال

- دې کې د سترگو د رایستو څه خبره ده؟

دا دې کار دی، ولې کاسې به نه وړې؟.

شاه جهان

(په لږې غوسه)

- زړه خو مې وئ، چې همدا اوس درنه پیکوپه جوړه کم،
خیر زه به تا سره گورم.

(شا ه جهان په غوسه روان شي. جلال لږ خپه شي، خو اچمل ورته ووايي):

اچمل

- اوس دې ځان ته کار وکته.

زه خو درته ویم چې گوزاره کوه.

جلال

- یاره دا گوزاره خو ډېره سخته ده، دلته نه پیاده مالوم دی، نه منیجر
نه هوښیار او نه ناپوه.

اچمل

- ته اوس پوه شوې، دلته خو ټولې ادارې همداسې دي.

که غواړې چئ کار وکې، نو احتیاط به کی.

جلال

- دا وطن خو د همدغسې محافظه کارانو د لاسه نه جوړېږي.

اتمہ صحنہ:

ځای: د مشر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: مشر او شاه جهان.

(مشر په خپله کوټه کې پر چوکۍ ناست وي، چې شاه جهان په غوسه راشي او
کېني، لږ وروسته مشر د عینکو لاندې وروگوري او په لږې چاپلوسۍ ورته
ووايي):

خدای دې خیر کي، دسې پږمرده غوندې راته ښکاري؟

شاه جهان

- چې ستا دغه حال یې، پږمرده څه چې اخر کې به رانه فالوده جوړه شې.

(په چاپلوسی)

مشر

(په لږ مکر)

- خدای دې نه کئ، که ته فالوده شوې، نو خور به دې ما نه ایس کریم جوړ کي

خبره څه ده؟.

شاه جهان

- نور نه پېرم، یا به په دې دفتر کې جلال یې، یا به زیم.

مشر

- ما خو پوی که چې څه یې درسره کړي؟

شاه جهان

- د دې نه غټ بد،

اوده ومه او د خوب نه یې راپاخولم.

مشر

- رشتیا دا خو یې د بشر د حقوقو نه لویه خلاف ورزي کړې ده،

انسان چې اوده یې، باید هېڅوک یې هم کله د خوب نه راپانځی.

خو خیر دی ته لږه گوزاره وکه، ټول دفتري کارهغه کئ، هېڅ بانه مې ورته نه

جوړېږي.

شاه جهان

(په لږ گواښ)

- ښه همداسې شوه، ته صبر وکه چې بېگه ته دې په خپلې خور سموم که نه؟

(دې کې شاه جهان په غوسه پاڅېږي، خو مشر ورته په چاپلوسی ووايي):

مشر

- ای ای خیر دی ته مه ځه
د حاضرۍ مامور به دې کم، غیرحاضر وه یې.
(لږه موسکا):

شاه جهان

- اوس دې سمه خبره وکړه.

نهمه صحنه:

ځای: د جلال دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، سبا او ماشوم زوی یې.

(سبا د هغه ټوټې جامې اغوستې وي، چې گلنگارې ته یې د گندلو لپاره وړې وي،
سر یې په زنگونو کې ایښی وي، چې دې کې جلال کور ته ورننوځي، هغه یې په
لیدو لږ حیران شي او چې سبا سترگې له زنگونو پورته کړي، نو له اوبسکو ډکې
وي، جلال ورته په لږې خواشینۍ ووايي):

جلال

- خیریت دی، ولې، حمید خو به ناروغ نه یې؟

سبا

- لږه تبه یې ده، ښه به شي.

جلال

- نو بیا ژاړې ولې؟

(له دې سره سبا ودرېږي او په ژړغوني انداز ووايي):

سبا

- تا او خدای جامې همدې ته وئ، په شرمونو یې راته شرمولي دي.
(د سبا پرتوگ او کمیس د ماشومې جنې په اندازه وي، یانې همدا جامې یې
اغوستې وي، جلال حیران شي):

سبا

- په څومره مینه مې اخیستې وه، خدای دې د دې منیجرې کور د کنډې جومات
کي.

جلال

- بس دغه حال دی، لس کاله یې وشو، چې د خیاطې مشره ده.
خیر زه به ورسره گورم.

سبا

- ته خیر دی گوزاره کوه.

زه خو ویم چې د دې هلک تبه ډېره ده، یو ډاکتر ته به یې بوځو.

جلال

- سمه ده، خو ایله دومره پیسې راسره دي چې د معاشه پورې د گور گوزاره یې
وشي.

نوټ: که په پورته صحنه کې سبا ته لکه څنگه چې ویل شوي، جامې وانه غوستل
شي، نو صحنه به هېڅ خوند ونه کړي.

لسمه صحنه:

ځای: د منیجرې د دفتر مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: یوازې گلنگاره.

(لومړی دې دا لوحه وښودل شي):

د ټول افغانستان د خیاطې مسلکي مرکز

(گلنگاره د یو څو ثانیو لپاره یوه هندي سندره اوري او بیا یو ناز وکړي، چې پاڅېږي، همدې وخت کې جلال چې په یوې پلاستيکي خلتې کې ورسره جامې وي، لږ په غوسه راشي او ورته ووايي):

جلال

- د خلکو کورونه مو وران کړل، خو د اوسه پورې د پرتوگ او کمیس په گنډلو پوی نه شوی؟! ته او خدای جامې همدې ته وی؟

(خلته وروغوړځوي)

گلنگاره

- نبغ نبغ کېږه مه، بې ادبه، زه یوه منیجره یم او ته راسره دسې گډېږې؟
بې کولتوره!.

جلال

- کولتور خو تا غوندې ښځو خراب که.

تر اوسه دې بڅی یاده نه ده او په ناروا دومره لوی معاش اخلي.

پرسېدلې؟!

گلنگاره

(سترگې راوباسي)

- ته اوس ما ته خبرې کی، ته ما نه پېژنې؟

هغه مشر دې ما ته په یوه پښه ولاړ یی!!

او دا پرسېدلې دې راته څنگه وویل؟!

(د اتل د سترگو د حیرانۍ شاپ)

گلنگاره

(په غوسه)

ویم د مخې نه مې ورکېږه.

میر سوټا!!

(جلال ورته په سترگو کې لږ وگوري او بیا روان شي).

نوټ: وړه د اوسپنې لوحه دې جوړه شي، تر څو رښتیا ښکاره او خوند په کې پیدا شي، ځکه د مکالمو نه په لوحه کې زور ډېر دی.

یوولسمه صحنه:

خای: د دفتر یوه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: مشر، کاتب شاه، شاه جهان، اچمل، جلال او څلور نور نمونه یي کسان.

(ټول په کوټه کې د مېټېنگ دپاره ناست وي، چې جلال هم راشي او کېني).

کاتب شاه

- تاسې به خبر یاست چې نن میاشتنی مېټېنگ دی، ځکه نو ټولو نه مخکې د دې دفتر مشر ته چې د ټول هېواد لپاره ویاړ دی بلنه ورکوم، چې خپلې خبرې پیل کي.

(په دې وخت کې دې د مشر او هم د اچمل د تاثراتو د لږې چاپلوسۍ شات واخیستل شي)

مشر

(په لږې موسکا)

- کاتب شاه! خدای خو دې د وطني چرگانو په پوستکي کې راتاو که، ته هر وخت ډېرې سهې خبرې کی، خو زه به د نن ورځې مېټېنگ په دې شروع کم، چې د نخودو او لوبیاو خوراک زموږ ټولنه څومره په پښو ودرولی شي؟

(د جلال د حیرانۍ شات دې واخیستل شي):

اچمل

- صیب، که اجازه یي زه به ځواب درکم.

(په موسکا):

مشر

(په لږ ریشخند انداز)

- اجازه څنگه نه ده، دا مېټېنگ د څه دپاره دی؟

اچمل

- صیب! لوبیا او نخود هغه گرد شیان دي، چې دا دېرش کاله زموږ په کولمو کې زموږ د روح په شان رغړي. خو نیا مې دې خدای وېښي هغې به ویلی چې په افغانستان کې دا شیان مخکې دومره ډېر نه و. خیر که تیرې هم وي، زه خو دې ته حاضر یم، چې دلته یې د خپل عمر تر اخره پورې په مېړانه وخورم.

مشر

- وکئ، ورته یو ښه چکچک.

څوک وئ، چې زموږ په هېواد کې کدرونه نشته؟!

ډېر ښه.

کاتب شاه

- صیب! د نخودو او لوبیا په برخه کې به زه دومره وویم، چې اوس یې زه دومره عادت شوی یم، چې بې د دې نه ژوند نه شم کولای. زه چې کله اوده شم، نو په خوب کې هم نخود او لوبیا گورم، مانا دا چې نخود او لوبیا اوس زموږ د ژوند یوه نه بېلېدونکې برخه ده. خو که اجازه یې، یوه خبره درته وکم؟

مشر

- چا دې مخه نیولی؟!

وردانگه پې.

(لږ ورو او په موسکا):

کاتب شاه

- خو صیب که رشتیا درته وویم، نو کله کله مې بیا د پسه کپړایي هم ډېر خوښېږي.

(له دې سره ټول وځاندي)

مشر

- ډېر ښه.

- اوس به د شیدا نه چې د مېټېنگ لپاره د جوزجان نه راغلی دی، پوښتنه وکړو.

ښه د لوبیا په برخه کې ستا نظر څنگه دی؟

شیدا

- یاره صیب زه خو ویم، چې لوبیا او نخود په دې ښه شی دی، چې پاکول نه

غواړي، راساً یې دېک بخار ته واچوه او خپله د یو سات پورې سندرې اوره، بس

شی پخپله پخېږي.

(په خوشالی):

مشر

- دې ته وئ استعداد!!

په څومره لږ وخت کې یې د لوبیا او نخودو فواید د اصولو له مخې تشریح کړل.

مشر

- زه چې گورم، په ننني مېټېنگ کې داسې یو څوک ناست دی، چې بس خاص

الخاص د دې مېټېنگ لپاره له هلمند نه راغلی دی، اوس اسماعیل ته بلنه ورکوم،

چې دا ووی چې موږ نخود ولې خورو؟.

اسماعیل

- موږ نخود په دې خورو چې نخود باید وخورل شي، چې موږ نخود ونه خورو نو

نخود به څوک خوري. نخود هم لامده خوړل کېږي او هم وچ. خو یو وړاندیز مې

دا دی، چې نور ماته د پخو نخودو سره هغه خام نخود هم راکوئ.

(په پای کې د اسماعیل لږه موسکا)

مشر

- د پېر ښه، هلکه کاتب شاه، د ده وړاندیز درسره ولیکه.
- دا جلال دسې غلی ناست دی، لکه د چا چې معاش کم شوی یې؟!
ووایه کنه!

جلال

- یاره زه همدسې غلی ښه یم.

(په لږ جدت):

- ولې ته اصول نه منې؟

جلال

- د څه شي اصول؟

مشر

- ته چې په مېټېنگ کې نظر نه ورکې، دا د پالیسۍ خلاف کار دی.

جلال

- په هغه څه کې به څوک څه نظر ورکې، چې هر څوک په کې نظر ورکولی شي.
يو نظر انسان په هغه څه کې ورکې، چې فکر پرې کېدی شي.
په لوبیا او نخودو کې به زه څه وویم؟!

مشر

- ولې ته د دې استعداد نه لرې، چې په لوبیاو خبرې وکې.

که زه درته وویم، چې د لوبیا په برخه کې د نورو موسسو کارکوونکو ته ورکشاپ
ورکه، بیا به څه کې؟

جلال

- یاره رئیس صیب! ما ته دسې څه راوسپاره، چې خلکو ته گټه ولري، په لوبیاو به
زه څه خبرې وکم؟!

مشر

- ستا د خبرو دا مانا ده چې ته زموږ فعاليتونو ته په سپکه گورې.

جلال

- خدای چې څه سپک پيدا کړي يي، څوک يې نه شي، درنولي.

شاه جهان

- رئیس صيب ما درته نه ويل؟!،

اوس ورته ټينگ شه!

(د ريس پټ قهر):

مشر يا رئیس

بس دا خبره نوره پرېدئ، هغه گل نگاره ولې نه ده راغلې.

شاه جهان

- صيب، همدلته ده، خو لکه چې خپه شوې ده.

(په جدت):

مشر

- خپه شوې ده، زه به اوس وگورم، چې چا خپه کړې ده؟!

(له دې سره په يوې اندازې غوسې ووځي).

دولسمه صحنه:

ځای: روغتون او بيا خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، ډاکتر، سبا او د جلال ماشوم زوی.

(د روغتون يو لنډ شات واخيستل شي).

ديارلسمه صحنه:

ځای: د مشر دفتر.

وخت: ورځ.

لویغاړي: مشر او گل نگاره.

مشر د خپل مېز شا ته ناست او په څه کار ځان مصروف وښيي، چې همدې کې په غوسه گل نگاره راشي او خپل استعفا لیک ورته په مېز کېږدي، خو مشر ورته په موسکا سره ووايي):

مشر

- دا څه شی دی؟

گل نگاره

- ویې لوله خپله به پې شې.

(هغه یې چې ولولې، نو په حیرانۍ او چاپلوسۍ سره ورته ووايي):

مشر

- ته او استعفا؟!)

گوره هغه کانه مه کوه کنه، چې یوه شاعر ویلي دي:

که په میوند کې شهید نه شوې

د یار دپاره درمسال جارو کومه

گل نگاره

- هو د نن ورځې نه وروسته ته پوی شه او دا دفتر دی.

ما ته لنډۍ مه وایه، هغه وختونه لارل چې ما به ستا شاعرۍ ته غوږ نیوه.

(په انداز):

مشر

گوره اور نازېنگ مه کوه،

ته رشتیا وی او که ټوکې کی؟

گل ننگاره

- ما تا سره کله دسې ټوکه نه ده کړې،

رشتیا رشتیا او ټوکه ټوکه یې.

یا به نور په دې دفتر کې جلال یې او یا به زېم.

مشر

- خبره دې سمه ده، لکه چې ډېره یې خپه کړې یې

او دا په څه؟

گل ننگاره

- په جامو یې د باد بڼکه کړم

په دې دفتر کې خو زه یو حیثیت لرم او چې دسې یې، نو نوره سخته ده.

مشر

- حیثیت څه چې ته د دفتر هغه پخه ستنه یې چې بې تا نه دا ټول چت متقابل

ښکاري.

خو گوره لږه گوزاره وکه، د هغه لږې کول خو ما ته هېڅم نه دي، خو رشتیا خبره

دا ده، چې د دې ټول دفتر کارونه هغه کړی، دا نور موږ ټول خو دروغ وایو، والله

که په ټکي هم خبر یو.

گل ننگاره

- زه به درته سپری پیدا کم دا سخته نه ده، خو اوس ته ووېوه، چې ته ما اخلې او

که هغه؟.

مشر

- ظالمې ستا دا یو بوی، چې هر سهار درنه روان یې، زه د جلال اباد په ټولو

نارنجانو نه ورکوم.

گل ننگاره

- بڼه یانې بې غمه شم؟!.

مشر

- هو، هر څه به وشي.

خو دا بیت خو خیر دی واوره

گل نگاره

- ارشاد ارشاد

مشر

- د جانان دې ظلم ته گوره

د جانان دې ظلم ته گوره

په اخرت کې د هر چا بېل دي کورونه

(له دې سره گل نگاره په موسکا د هغه پر اوږو راټیټه او د شا له لوري یې له اوږو

لاسونه راتاو کړي).

نوټ: په پورته صحنه کې د گلنگارې انداز لږ جدي او د مشر چاپلوسانه دی.

څوارلسمه صحنه:

ځای: د یوه ډاکټر خونو.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، مېرمن یې، ماشوم زوی یې او ډاکټر.

(ډاکټر په داسې حال کې چې د ایکسری فلم ورسره وي، راشي، کېني او بیا هغوی

ته ووايي):

ډاکټر

- زه به ورته اوس دوا ولیکم، خو ستاسې ماشوم باید عملیات شي.

هغه د هډوکي تکلیف لري.

(ډاکټر نسخه ولیکي، ور یې کړي):

جلال

- ډاکتر صیب په عملیات به یې څومره افغانی ولگېږي؟
ډاکتر

- تاسې سره به زه مراعات وکم، خو بیا هم پنځوس زره افغانی غواړي.
(له دې سره جلال خپل ماشوم ته ورو په غمجن حالت مخ راواړوي)
(غمجنه موسیقي).

پنځلسمه صحنه:

خای: دفتر .

وخت: ورځ .

لوبغاړي: شیدا، اسماعیل او کاتب شاه .

(کاتب شاه اسماعیل ته دوه سوه ډالر ونیسي، خو اسماعیل ورته تریو وگوري):

اسماعیل

- په دې څه وکم، زما خو درې سوه ډالر لگېدلي دي .

کاتب شاه

- خو بس دا هم ډېرې دي، د کمه دې دسې غټ کار کړی دی؟!

اسماعیل

- ولې دا تا ته ورکوټې کار ښکاري، چې د هلمند نه د لوبیا او نخودو مېټېنگ ته

راغلم .

شیدا

- خو رشتیا وئ، ولې یې نه ورکی؟

کاتب شاه

- هلکه ته غلې کېنه، گنې اوس به دې ټول نخود د سپېرمو نه د ساچمو غونډې

وباسم .

(له دې سره یې شیدا له ستوني ونیسي او هغه هم راپاڅېږي):

کاتب شاه

- هلکه پر پرېده بې اصوله دې نیولی يم
پر پرېده، مړ دې کړم.

اسماعيل

- ته چې د پالیسی خلاف کار کي، دا به دې حال يي.
(درې څلور گوزارونه سره تبادله شي، چې همدې کې جلال راشي، جنگ خلاص
کړي او کاتب شاه ته ووايي):

جلال

- خو چې ډېرې غواړي، ور يې که کنه.
بې د دې نم پوښتنه نشته.

کاتب شاه

- زه چې هر يو ته دسې ډېرې پیسې ورکم، نو د لوبياو په مېټېنگ رانه همدا اوس
دوه زره ډالر ځي.

جلال

- نو تا او خدای په لوبياو او نخودو چا مېټېنگونه کړي، دا څه حال دې ملک کې
روان دی؟!

کاتب شاه

- ته لا په دې نه پوهېږې، ماشوم يې، ته خبر يې چې ميليونونه ډالر په هوايي
مېټېنگونو ځي، دلته خو لا ښه ده لوبيا او نخود به سترگو وينې!!

جلال

- بس همدې مېټېنگونو ته تکره شئ، نور خو څه نشته.

کاتب شاه

- هلکه وځه، گنې تا نه خو همدا اوس پرزېنتېشن جوړوم.

ورکېږه!!

جلال

(له ځانه سره ورو)

- یاره تاسې نه گيله نه ده په کار.؟!

(له دې سره غمجن ووځي).

شپاړسمه صحنه:

ځای: د دفتر دهلېز.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شاه جهان او جلال.

(لومړی دې شاه جهان وښودل شي، چې په کلانکاری پر چوکۍ ناست او په مېز

یې مخې ته حاضري پرته وي، لږه شېبه وروسته جلال راشي او حاضري پرانیزي،

چې وگوري خانه یې په سره قلم قیده شوې وي):

جلال

- دا ولې، زه خو حاضر یم.

شاه جهان

- که حاضر وی، خو حاضري به دې امضا کړې وه.

جلال

- ما خو هلته جنگ خلاص که، دا څه حال دی؟!

شاه جهان

- جنگ مهم دی که حاضري؟

جلال

- یانې که څوک یو بل مړ کي دا مهمه نه ده.

شاه جهان

- نه، د مرگ او هر څه نه حاضري مهمه ده، خو ته یې نوره کور کې امضا کوه، دا د

منفکۍ. مکتوب دې اول واخله! د گل نگارې سره د جنگ په زور به اوس پوی

شې!!

جلال

- او زما نور امتیازات، ما خو دلته کلونه کلونه کار وکه.

شاه جهان

- ولې د دې نه لوی امتیاز شته، چې اوسه پورې ژوندی یې.

جلال

(په خپگان)

- ظالمانو زما خوم ځوانی و خوږه او اخره کې د لارې کرا هم نه راکوئ!

(مکتوب واخلي، جلال لږ خپه شي او بیا یې د ډاکتر خبره سترگو ته ودرېږي)

اولسمه صحنه:

ځای: د جلال کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، سبا او ناروغ زوی یې.

(سبا د خپل ماشوم زوی چې پروت وي، سر کېمنډې، غمجنه غوندې وي، ښه

شېبه وروسته جلال هم کورته خپه راشي، کېني):

جلال

لکه چې تبه یې ښه نه ده؟

دوا دې ورکړې ده؟

سبا

- هو دوا مې ورکړې، خو تبه یې هېڅ نه شکېږي.

او ته څنگه دسې خپه غوندې ښکارې.

جلال

- خپگان خو د ژوند برخه ده.

(د خپگان اسوبلی)

که روپۍ مې لرلې، د حمید عملیات به مې کړی وی.

سبا

- یو خو زموږ ورځ په کار کې هم ښه نه شوه.

گنې تا خو ډېر کلونه کار وکه.

جلال

- بس د موسسو همدسې کار یې، دومره څه درکئ، چې نه مری او نه یې رغېږې.

خو ښه دی نور تې خلاص شوم.

(په حیرانۍ):

سبا

- تې خلاص شوې، دا څنگه؟

ولې؟

جلال

- بس نور مې کار پرېښوده.

(خپگان):

- په دسې وخت کې، چې حمید په دې حال دی، اوس به څه کوو؟!

دا خو ډېر بد کار وشو.

جلال

- مه خپه کېږه، یوې بلې موسسې ته مې سي وي ورکړې ده.

خدای مهربانه دی. همدا نن مې انټرووی ده.

سبا

- دسې نه شي کېدی، چې یو خپل کار شروع کې، سبا به بیا موسسې په نیمۍ لار

کې پرېښی یې .

جلال

- خبره دې سمه ده، خو د اوس وخت دپاره به په موسسه کې کار وکم .
که راروانې میاشتنې پورې د حمید عملیات وشي، نو زړه به مې ډاډه شي .
بیا خدای مهربانه دی .

(اسوبلی)

سبا

- ښه دې وویلې، خدای مې دې د حمید د غمه وساتي .

اتلسمه صحنه:

ځای: د یوې موسسې دفتر .

وخت: ورځ .

لوبغاړي: انضباط، یو بل کس او جلال .

(لومړی دې د موسسې لوحه وښودل شي، چې پرې لیکل شوې وي):

- د افغانستان د بیا فعالولو او چالانولو دفتر .

(لویه فلزي لوحه دې جوړه شي)

(انضباط پر چوکۍ ناست وي، یو کس له دفتر نه راووځي، لږه شېبه وروسته

جلال راشي، لومړی لوحې ته وگوري او بیا ووايي):

جلال

- وروړه اجازه ده چې دننه ورشم؟

انضباط

- د څه دپاره؟

جلال

- زه دلته د انټرووی دپاره شات لېست شوی یم.

انضباط

- یوه پوښتنه درنه وکم؟

جلال

- مهرباني وکه

انضباط

- دلته دې په کوم غټ پوست کې څوک خپل شته؟

جلال

- نه، خو زه پخپله په ځان باور لرم، لوړې زده کړې لرم، تجربه لرم، همدا بس دی
کنه.

انضباط

- چې د اور لمبه شې او له خولې دې مرغلرې راووري، چې یا دې مشر خپل نه یي
او یا هم په کې کوم زورور سپری ونه لري، په خدای که چوکیداري هم درته پیدا
شي.

جلال

- دا سهي ده، خو اوس زه شات لېست شوی یم، که اجازه دې وي، ور به شم.

انضباط

- خوښه دې، ورشه، ما خو درته وویلې،

هسې به ځان ستړی کې!

(انضباط یې لنډه تالاشي واخلي او هغه ننوځي).

نولسمه صحنه:

ځای: د دویمې موسسې د دفتر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: جلال، د موسسې مشر نورانی او یو بل کس چې هغه هم انټروی. ته راغلی وي.

(نوراني په چوکۍ ناست وي، چې هغه بل کس مخکې او جلال ورپسې ورننوځي):

نوراني

- راځئ، راځئ، مه پرېږئ.

(هغوی په ورو سلام واچوي او کېني):

نوراني

- تاسې ډېر بختور انسانان استی، چې دلته راغلی.

اصل کې دا موږ او تاسې چې ناست یو، نو دا ټول د پروژو برکت دی.

(هغه بل کس ورته سر ښووي او جلال لږ حیران وي):

نوراني

- دسې به وکو، چې انټروي به شروع کو.

ښه ته ووايه، چې پروژۀ څه شي ته وی؟

گوره خوربې مې یې، خو ځواب به سهې راکي.

(له دې سره په وارخطايي جلال ته ووايي):

نوراني

- هسې خوله مې غلطه شوه.

خوربې مې نه دی، ستا زړه کې څه تېر نه شي.

جلال

- چې هر څوک یې، پروا نه لري، خو چې د چا حق ونه خوړل شي.

نوراني

- یاره سم د ټوپک ډزه دې وکه.

(نوراني خپل خوربي ته)

- ښه ته راته پروژې تشرېح که.

دا راته ووايه چې پروژې څه ته وي؟

خوريې

- زه خو ويم چې پروژې، وزه، دروازه، موزه او حتی خربوزه، دا ټول په خوله کې يو

شان ويل کېږي.

پروژې يانې ډېر ښه شی، هر هغه شی چې انسان ته ډېره گټه ولري، هغه پروژې ده.

نوراني

- ډېر ښه روان يې.

خوريې يې

- د پروژې نه انسان قسم قسم کار اخلي، خوښه دې دروازه په کې ږدي، بل چا ته

يې ورکي، لنډه دا چې پروژې يانې ډېر ښه شی..

نوراني

- ډېر ښه

ښه وروړه ته رشتيا په حقوقو کې ماسټري لري؟

جلال

- هو صيب. دا سهي ده.

نوراني

- ښه اوس ته ووايه، چې پروژې څه ته وي؟

او ته څنگه کولای شې چې د پروژې خاوند شې؟

جلال

- دسې بله کومه سهي پوښتنه نشته چې ويې کې.

نوراني

- ولې دا درته سمه پوښتنه نه ښکاري؟

دا زه چې دلته ناست يم، د پروژې برکت دی

چې پروژې نه یې، نو نه دسې وگڼه چې هر څه تباہ او برباد دي.

جلال

- دا خو ده. پروژې ته په انگلیسي کې پراجېکټ وی.

د پروژې نوم مخکې په افغانستان کې دومره رواج نه و، خو دا څو کاله کېږي،

چې د هر چا د ژبې په سر دی او د ډېرو خلکو ژوند ورپورې تړلی

دی.

نوراني

- یاره دا خو دې رشتیا وویل، دا زه پخپله په خدای باور وکه چې یو پروژي انسان

یم.

جلال

- پروژې د یوه مالوم کار په برخه کې د مالوم وخت دپاره ورکول کېږي.

په یوه پروژې کې مختلف کسان مقررېږي، چې ځینې یې مسلکي او ځینې یې

عادي کارکوونکي یې. همدارنگه ځینې پروژې اوږدې او ځینې لنډې وي.

ریس صیب همدومره به بس وي؟

نوراني

- یاره بس وشوه.

د نښې منځ دې ویشته.

خو دا دې ونه ویل چې پروژې څنگه پیدا کېږي؟

جلال

- پروژې نه ته پیدا کولی شې او نه زه.

د ډونر چې کومه پروژې خوښه وه، هغه یې پخپله ورکړ.

نوراني

- نو دا مونږ ته یې څنگه نه راکړ؟

دا دوه کاله وشو، چې په تمه ورته ناست یو.

جلال

- زه نه پوهېږم، دې وخت کې چې څوک دفتر ولري، که ږوند هم یې، پروژو ورکړی، خو یو اندازه منډې ترې او یو د بل خوشالول هم غواړي.

نوراني

- یاره رشتیا چې د هانگ کانگ نشپاتی دې خوړلي دي.

بڼه اوس تاسې نور تلی شئ، نتیجه سبا ته اعلانېږي.

(هغوی چې څنگه پاڅېږي، نوراني خپل خوري ته سترگه ووهي).

شلمه صحنه:

ځای: د ښار یوه برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او اچمل.

(لومړی دې اچمل وښودل شي، چې راروان وي، لږ وروسته د جلال سره مخامخ

شي):

اچمل

- او هو، په خیر په خیر، څه حال دی؟

جلال

- جوړ یې خیریت دی؟

اچمل

- یاره په زوره دې ځان بېکاره که، خپلې شپې به دې تېرولی.

جلال

- خو زه خپه نه یم، د خلکو روزي یوازې په موسسو کې نه ده.

اچمل

- خو کمې مزې چې په موسسو کې دي، هغه په نورو ځایونو کې چېرته دي؟

جلال

- مزې يوازې په معاشونو کې نه دي، د زړه سکون بېل شی دی.
ډېر غریبانان شته، چې خوشاله ژوند لري، خو ډېر ماږه بیا دسې نه دي.

اچمل

- ښه زه اوس ځم راباندې ناوخته کېږي.
(لاس ورکړي او روان شي).

یویشتمه صحنه:

ځای: دویمه موسسه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نوراني او خورپې یې.

(نوراني په دفتر کې ناست وي، خورپې یې کوټې ته راننوخې):

نوراني

- گوره ته خو په ټکي نه پېدی، خو منیجر مې کړې.

هغه بل درنه ډېر زیات لایقه و.

خورپې

- ما ما مننه، بس تا ته مالومه ده، چې په اصل کې زه ډرپور یم.

نوراني

- خپه کېږه مه، چې واسطه دې یې، نو د باغوان او ډرپور نه منیجر جوړېږي، خو

یوه خبره ده، چې ستا معاش به هغه وخت شروع کېږي، چې پروژې وشي.

دا یو کال وشو، چې د پروژو په تمه مې لکونه روپۍ قرض کړي.

خورپې

- ماما گټه په تاوان کېږي، خپه کېږه مه، خدای به پروژې وکړي.

نوراني

- ښه ته نو اوس دسې وکه، چې د راپور لیکل د حافظ غوندي په یادو یاد که.

خوريې

- ماما زه به د همدا نن نه د راپور گردان شروع کم.

ته بې غمه شه.

نوراني

- او هغه د پیست او کاپي کولو چل هم یاد که.

خوريې

- ماما هر څه به د توتي غوندي یاد کم.

دوه ويستمه صحنه:

ځای: د دویمې موسسې د دفتر مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او هغه انضباط:

(جلال لومړی هغه لېست ته وگوري، چې د کاميابانو لپاره لیکل شوی وي، خو په

څېره کې يې خپگان پیدا شي):

انضباط

- لکه چې نوم دې په کې نشته؟

(په خپگان):

جلال

- نه والله نشته.

انضباط

- ما خو درته د اول نه وويل، چې هسې به ځان ستړی کې.

ستا په ځای يې خپل خوريې نيولی دی.

(جلال په خپگان وروگوري او روان شي)

(غمجنه موسیقي)

درویشتمه صحنه:

ځای: هغه لومړنۍ موسسه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شاه جهان او اچمل.

(اچمل راشي او حاضري امضا کوي، چې شاه جهان ورته په امرانه توگه ووايي):

شاه جهان

- هلکه نن دې خاطر، نوره حاضري په خپل وخت امضا کوه.

(اچمل ورته په سترگو کې بد بد وگوري):

شاه جهان

- رډ رډ راته مه گوره. گنې دا سترگې به دې وباسم!

اچمل

- انضباط سپری یې او دومره گوانبونه؟!.

(شاه جهان په گوانب وریپورته شي)

شاه جهان

- دا راباندې کی، چې د غور نه دې ونیسم او ودې شرم؟!.

ته ما نه پېژنې، چې زه د مشر صیب څه کېرم؟!.

(اچمل په بېوزلی وروگوري او ورو روان شي).

څلرویشتمه صحنه:

ځای: د ښار یوه کوڅه.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: جلال او گڼ ماشومان.

(د جلال نه گڼ ماشومان تاو وي، د ایس کریم له گاډي نه ایس کریم راوباسي او
خرڅوي یې.):

پنځه ویشتمه صحنه:

ځای: دویمه موسسه.

وخت: ورځ

لوبغاړې: نوراني او شهزاد د کور مالک.

(نوراني او شهزاد ناست وی، چې شهزاد ورته په لږې غوسې ووايي):

شهزاد

- وروړه نه در سره زه نوره پروژې منم او نه نورې بانې.

زه درنه همدا نن د کور کرا غواړم.

نوراني

- گوره دا شپږ میاشتې دې صبر وکه، یو څو ورځې نور هم وگوره، خدای مهربانه
دی، پروژې کېږي.

شهزاد

- د دې پروژې نه زما نوره توبه ده، پروژې نه ده، بس سم د بسوگۍ واده دی.

نوراني

- خامخا به دا بسوگۍ راواده کېږي.

گوره دې پروژې ته یوازې ته نه، ډېر خلک په تمه دي.

شهزاد

- که په لنډو ورځو کې ونه شوه، نو دا د دفتر سامان به درنه ستنوم!

نوراني

- بس، وشوه، دا مې وعده ده، چې ټولې بسترې او مېزونه ستا شول.

(شهزاد پاڅېږي او چې لږ روان شي، نو نوراني ورته ووايي):

نوراني

- خیر دی ته هم ډونر ته لږه دعا کوه.

(شهزاد په سترگو کې لږ بد وروگوري او بیا لږ شي).

شهزاد

(په لږې غوسې)

- په ما څه سخته ده، چې ډونر ته دعا کوم.

شپږویشتمه صحنه:

ځای: د جلال دوی کور.

وخت: ورځ

لوبغاړي: سبا، جلال او زوی یې.

(جلال د واسکت دواړو جېبونو نه ډېرې ماتې او نورې روپۍ راوباسي):

جلال

- ته وگوره په موسسه کې مې دومره نه گتېلې.

(سبا په پیسو کې گوتې وهي):

سبا

- خو دا د ایس کریم مزدوري مې درباندي نه ده پېرزو.

جلال

- سبا! خپل کار خو خپل کار یې. خدای په کې برکت اچئ.

د دفتر کارونه خو غلامي ده.

سبا

- ته به تر اخره دا کار کی؟

جلال

- تر یو وخته پورې یې کوم، خو وروسته راسره یو فکر دی.
زړه مې دی چې یو شخصي کار شروع کم.

سبا

لکه څنگه کار؟

جلال

- غواړم چې یو دوکان جوړ کم.

دا پرېده، یاسین څنگه دی.

سبا

- بېخي بڼه دی، نه یې تبه شته او نه هغه بل تکلیف.

(جلال، خپل زوی په غېږ کې ونیسي):

جلال

- ډېرو خلکو ته خدای روزي د هغوی د ماشومانو د برکته ورکئ.

زړه مې راته وئ، چې په موږ رڼا راروانه ده.

اوه ویشتمه صحنه:

ځای: د مشر د دفتر یوه برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: کاتب شاه او اچمل.

(کاتب شاه خپه ناست وي، چې اچمل راشي):

کاتب شاه

- څه خبره ده، چې دسې پر سېدلی ناست یې.

(اچمل په خپګان وروګوري):

کاتب شاه

- تا ته ویم!

اچمل

- یاره تاسې سره نوره گوزاره نه کېږي، هغه هوښیار یې په کې ته یې.

کاتب شاه

- چا دې مخه نیولې، همدا اوس ولې نه ځي؟!

اچمل

- جلال ډېر هوښیار و،

خو زه نه پېدم.

کاتب شاه

- اوس به چېرته شور نخود خرڅی.

اچمل

- د دې سپکاوي نه خو شورنخود ښه دي.

او ته خبر یې چې اوس هغه څه کی؟

(د کاتب شاه کتل)

اچمل

- په ښار کې یې دوکان جوړ کړی دی، بله ورځ به وږه فابریکه جوړه کی.

کاتب شاه

- بیا ورځې ولې نه، یو منښیتوب خو به درکي.

اچمل

- که نن نه یې، سبا به ورځم.

اته ویشتمه صحنه:

ځای: د ښار د چپلو دوکان.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال.

(جلال دې وښودل شي، چې د چپلکو بوجی گانې پورته او کښته کړي او بیا دوکان کې کېني.)

زېه ویشتمه صحنه:

خای: د مشر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: مشر، گلنگاره او اچمل.

(مشر او گلنگاره، په دفتر کې ناست وي، چې مشر ورته ووايي):

مشر

- لږه خو رانږدې شه، بې د دې د دفتر حالات خراب دي.

(په ناز)

گل نگاره

- په خراب وخت کې دې زړه څنگه مینه غواړي؟

مینه خو د خوشالی په وخت کې کېږي.

مشر

خو ما ته د خپگان په وخت کې مینه خوند راکړ،

هله لږه رانږدې شه!

گل نگاره

څوک رانه شي

مشر

- دلته بې تا نه هېڅوک بې اجازې نه شي راتلای

هله راوړاندې شه کنه!

گل نگاره

- دېر بې صبره یې!
(هغه چې څنگه ورنږدې شي، همدې وخت کې اچمل دروازه خلاصه کړي، دواړه
ووينې، مشر او گلنگاره وارخطا شي، خو اچمل دروازه بنده کړي):
گل نگاره
- ما درته نه ويلې؟
ښه ده چې خدای راباندې پرده واچوله.
مشر
- زه به دې احمق سره گورم، دې خو زموږ د مينې ټول پروپوزل خراب که.

دېر شمه صحنه:

ځای: روغتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او زوی يې حميد.

(حميد دې وښودل شي، چې په ښه لباس کې له پلار سره يو ځای د روغتون له
دروازې راووځي).

يو دېر شمه صحنه:

ځای: دويمه موسسه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نوراني او د کور خاوند شهزاد.

(د دفتر مخې ته نوراني په يوه لوکس موټر کې راروان وي، چې شهزاد د موټر
مخې ته ودرېږي، بيا يې د موټر دروازه خلاصه کړي، له لاسه يې ونيسي او ورته
ووايي):

شهزاد

(په غوسه)

- راکته شه!

(هغه راکښته کړي):

بس نن به کرایه کې دا موټر دلته پرېږدې.

زه خو دې نور تباہ او برباد کړم.

نوراني

- گوره زما ټوله شو شا په همدې موټر جوړه ده.

ولې مې خلکو ته سپکې؟!

شهزاد

- ویم والله که نور د دې ځې نه رانه قدم واخلم.

کال وشو، چې نه دې د روپۍ درک لگېږي او نه د پروژې.

آخر دا کور خو ما تا ته نه دی جوړ کړی.

نوراني

- گوره ډونر راروان دی، دسې مه کوه.

شهزاد

- ته پې شه او ډونر، ویم والله که نوره د یوې نه درسره دوه وکم.

(شهزاد ترې د لاسه کېلې گانې واخلي او موټر روان کړي).

- راکه.

دوه دېرشمه صحنه:

ځای: لومړنی دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: اچمل او مشر.

(په زاری.)

اچمل

- صیب! اخر په یوې وړې غلطې تاسې ما د موسسې نه شپږی؟!

مشر

- دا وړه غلطې ده، چې بې د اجازې زما دفتر ته رانوتې؟!

نن خو خدای خیر که، سبا به په یوه خطرناک وخت کې راشي، بیا به څه کېږي؟!

اچمل

- گوره دا دومره وخت کې ما ستاسې هره روا او ناروا منلې، خیر دی یوه غلطې وه،

رانه وشوه.

مشر

- دا نه بښوونځی جرم دی.

تا یو ډېر سبک کار وکه.

اچمل

- گوره لس کاله مې درسره تېر کړل، اوس مې دسې وخت کې شپږی، چې د لارې

کرایه هم راسره نشته.

دا ظلم دی.

مشر

- دا فکر به دې مخکې کړی وی، لس کاله چې دې پیکوړې خرڅې کړې وی، اوس

به دسې سپیره نه وی.

دا دې خپله گناه ده چې سهي ځای دې نه وپېژندلی، نور مې وخت مه ضایع کوه،

نور څه.

واخله دا کاغذ دې.

(په پاکت کې کاغذ ورکړي او اچمل غمجن پاڅېري او په خپگان روان شي).

دري دېر شمه صحنه:

ځای: د جلال دوی د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او زوی یې.

(جلال خپل زوی چې دېر پاک وي په خپل لوکس موټر کې کېنوي او روان شي).

څلوردېر شمه صحنه:

ځای: د لومړي دفتر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: گلنگاره، مشر، د دوی دواړو سرونه لږ سپین شوي وي، کاتب شاه، شاه

جهان، اوه اته کسه نور.

(په خپگان سره):

مشر

- تاسې مې نن د دې دپاره راوغوښتئ، چې دفتر نور په اقتصادي زکام اخته دی.

شپږ میاشتې وشوې چې د یوې روپۍ درک نشته.

شاه جهان

- صیب د زکام گولۍ خو ما سره شته، دريې کم؟

مشر

- زه زکام نه يم، دفتر زکام دی.

له دې وروسته به ستاسې معاشونه نه یې.

گلنگاره

- او زما به هم نه یې!؟

مشر

- ستا به يي، خو د مخکې نه به کم يي.

گلنگاره

- په خدای چې د زرو ډالرو نه زما معاش يوه روپۍ کم يي، چې زه دې خوښه شم.

مشر

- گوره چې امکانات و، هر څه ستا مخکې وو.

چې پروژې نه يي، نو زه يې د کم ځی نه درکم؟؟

گلنگاره

- د ايډميين کاسټ نه يې راکوه.

- په زرو کالو کې به درسره دا ونه منم.

زړه دې کړم او مړه دې نه کړم.

مشر

- گلنگارې! ما خو د دې دفتر هر څه تا نه لوگی کړي، د دې پورې چې اوس مې

کور کې خپله ښځه هم نه پرېدي. په شته ښځه کې طلاقي غوندې يم.

گلنگاره

- دا ستا مجبوريت و، چې د کورني غوندې به راپسې وې

په خدای چې زما معاش د زرو ډالرو نه يوه روپۍ کم يي، چې مياشتيني رېپوټ

درنه جوړ کم..

کاتب شاه

- او ډوډۍ به څنگه کو؟

مشر

- بس، د دې نه وروسته څوک د کور نه الوگان او څوک سا به راوړي، په شريکه به

يې خورو

گلنگاره

- او زه به هم سابه خورم؟

مشر

(په لږ ریشخند)

- نه، ته به ولې سابه خورې.

ته به له دې نه وروسته پیل مرغان خورې!!

گل نگاره

- اوس دې سهې خبره وکړه، د سبو نه ما ته پیل مرغان ډېره گټه لري.

مشر

- نوره مو خوښه، چې دلته په گېډه پاتې کېږئ او که د پروژې په تمه سرونه

سپینوئ!

(ټول په شریکه):

- موږ د بل کار د ښې نه یو

بې د پروژو نه موږ بل کار نه شو کولی.

موږ په پروژه ژوندی یو.

څلور دېر شمه صحنه:

ځای: یو سرک.

وخت: ورځ.

لویغاړي: جلال او اچمل.

(لومړی دې اچمل وښودل شي، چې په زړو جامو کې خپه راروان وي، جلال په

لوکس موټر کې له یو گوټ راتاو شي، دوه ځله یې په اچمل سترگې ولگېږي، هغه

یې وپېژني، موټر ودروي او راکښته شي):

جلال

- هلکه اچمل نه یې؟

اچمل

- او هو جلاله ته او دا موټر ، سترې مه شې

جلال

- جوړ تکړه، څه حال دی؟

اچمل

- حال ته پخپله یې، بس په نیمه لار کې یې پرېښودم.

جلال

- نه دي دې اورېدلي، چې پردی کټ تر نیمو شپو یې

دا خلک تر هغه دوستي کوي، چې څو پورې گټه یې درکې یې.

اچمل

- ستا څه حال دی او دا موټر دې خپل دی؟

جلال

- هو موټر مې خپل دی او ژوند مې هم ښه روان دی.

اچمل

- څه کار روزگار؟

(فلش بیک کې دې جلال وښودل شي، چې د مرمرو په فابریکه او بل ځای کې

دراڼه کارونه کوي)

خو اوس خبر شوی یم چې فابریکه دې جوړه کړې ده؟

جلال

- خبره دې سمه ده د چپلکو یوه وړه فابریکه لرم، خپله هم په کې کار کوم

او نورو خلکو ته مې هم خیر رسېږي.

اچمل

- ما ته به په کې کوم کار نه وي، لکه منښتوب.

جلال

- کار به درکم، خو اوس خو به محافظه کاري نه کنه؟

(خجالتنه غوندې):

اجمل

- په دې خبره دې بې ځوابه کړم.

پنځه دېر شمه صحنه:

ځای: د جلال لوکس دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نوراني، خوري يې او جلال.

(نوراني او خوري په ښار کې روان وي، د خوري چپلکې يې ډېرې زړې وي):

خوري

- ياره ماما دې پروژو خو نور ډېر سپک سپاند کړو

ته گوره د چپلکو نه په کې خلاص شو، خو پروژه ونه شوه.

نوراني

- يو خو ته د خدای هغه سپېره وې، چې زه دې هم د ځان سره سپېره کړم.

رشتيا چې خربوزه د خربوزې نه رنگ اخلي.

خوري

- ماما يو جوړ چپلکې راته واخله، نور ته پوه شه پروژه او خربوزه دې.

که دا هم نه شې اخيستی؟!

نوراني

- ياره راځه دا به درته واخلم، خو چې تا نه خلاص شم.

(دواړه چې دوکان ته وځېږي، نو په جلال يې سترگې ولگېږي، چې دخل ته ناست

وي، نوراني داسې حيران وروگوري):

نوراني

- ته هغه د حقوقو والا نه یې؟

جلال

- زه هماغه د حقوقو والا یم.

نوراني

- ستا په حق کې ما ډېر ظلم کړی دی.

جلال

- د څه شي ظلم، تا خو راسره ډېر بڼه کړي دي.

نوراني

- دا ظلم نه و، چې ستا په ځی مې یو ډرېور منیجر که.

زه ډېره بښنه غواړم.

جلال

- ته ما نه بښنه مه غواړه، زه تا نه مننه کوم

ستا دې کور اباد یی، چې زه دې مقرر نه کړم.

نوراني

- زه خو دې والله حیران کړم.

جلال

- مقصد مې دا دی، که زه دې مقرر کړی وای، اوس به زه هم تا غوندې یو پروژې

انسان وای.

نوراني

- والله عجیبه خبره دې وکړه، خو دا هر څه تا څنگه پیدا کړل؟

جلال

- څوک چې په خپلو متیو باور ولري، کله به هم نورو ته اړ نه شي.

نوراني

- دا خو دې سمه خبره وکړه.

جلال

- بدبختي دا ده چې دلته ستا غوندې په زرگونو خلک د پروژو په ژوند عادت شول.

حال دا چې نه یې خپل ژوند ښه شو او نه یې د بل ښه که.
دا هېواد چې په خپلو متو ودان نه کو، نو تل به نورو ته احتیاج یو.
(په ورو):

نوراني

- رښتیا دې وویل، پخه خبره دې وکړه.

جلال

- نه دي دې اورېدلي، چې:
(چې په تمه د سپرو شي، هغه پاتې په مېرو شي):
- څوک چې لږ عقل هم ولري، نو په دې پوهېږي، چې خپل هېواد پخپله جوړ نه کو، نو بل څوک یې راته نه شي جوړولی..

نوراني

- وروړه ته خو ډېر سهي لگيا يې.

جلال

- زموږ تېروتنه دا ده، چې موږ په سوال عادت شو، نورو ته زاری کوو،
ته به ځان ته خوشاله یې، خو باور وکه، ما ته یو سوالگر او پروژو یي انسان ښکاري.

نوراني

- دا خو دې سمه خبره وکړه، زه بې د پروژې نه ژوند نه شم کولی.

جلال

- خو زما په خپلو متو باور دی او په خپل ځان باور د درانه ژوند اصلي راز دی.

نوراني

- خو اوس ما ته هم لار راوښايه!

زما خو د ټولو اولادونو ژوند هم د خيراتخورو په څېر دی.

جلال

- وروړه خپل يو کار شروع که، هم به د نورو له بندگۍ خلاص شې او هم به دې ورځ ښه شي.

گوره د دنيا ويښ ملتونه له چا نه خيرات نه اخلي.

که موږ وغواړو چې د نورو له احتياج او چاپلوسيو نه خلاص شو، نو په کار ده چې په خپلو متيو باوري شو. بې له خپلو متيو موږ د نېکمرغۍ څرک نه شو ليدی، په کار ده چې د ويښو ملتونو غوندې نور موږ او تاسې خپلې متيې له هر څه لوړې وگڼو.!

(په ښه انداز کې دې وويل شي او کمره دې جلال لږ کلوز کړي او هم دې د نوراني د حيراني اضافي شاپونه واخيستل شي).

محاکمه

(تلوېزوني ډرامه)

د کرکټرونو پېژندنه

احمد (د ډرامې اتل): د اتلسو نه تر شلو کلونو پورې عمر ولري. بېوزلی ژوند لري، خو جامې يې پاکې وي. ډېره هيله لري، چې پوهنځی ولولي، له دولسم نه اولنومره فارغ شوی وي. ښه غږ او اغېزناکې سترگې لري، د ډرامې په اخرو صحنو کې نري تاو کړي بربټونه لري. (دوه کرکټره دي، ماشوم او لوی احمد).
ملا له: د شلو کالو په عمر ښکلې جنی. چې چاغه نه وي، معصومه څېره ولري او پښتو سهې ویلای شي.

(دوه کرکټره دي ماشومه او لویه).

د احمد پلار: د پاخه عمر سپری چې ناروغه څېره ولري.

د ملالې پلار (نبي): د پاخه عمر سپری، چې یو اندازه چالاکه وي.

د سلیم پلار: (مدیر حسن) د پاخه عمر خاوند.

د ملالې مور (رابعه): پخه ښځه، چې آرام خوی لري.

سلیم: د احمد همصنفي، داسې څېره چې ښه نه لگېږي، خو چالاک وي. (دوه کرکټره دي، ماشوم او لوی).

قاضي: (نعمت) د پاخه عمر سپری، چې سپینه پټکی هر وخت پر سروې رشوتخور وي. شیطاني سترگې ولري.

څارنوال (جمعه گل): چالاکه او پاک لباس ولري.

جنایي امر (عبدالرحیم): دېرش کلن چوتار او چالاکه وي.

د حوزې امر.

قربان شاه (د کانکور د کومېټې مشر): پاک او صحتمند انسان خو پوزه يې لږه پيټه وي.

سپين گل (د کومېټې د رئيس همکار): ځوان او چاپلوس کرکټر.

پشم گل (د رئيس همکار): ځوان او چاپلوس کرکټر.

يما (ډاکټر): يوه داسې څېره چې په انسان بڼه نه لگېږي، خاينې او ټگې سترگې او پوخ عمر ولري.

اناهيته (نرسه): ځوانه جنۍ چې په اخلاقي لحاظ کمزورې وي.

حيدر: د ډاکټر چاپلوس همکار.

نورمحمد صراف: چالاک کرکټر د پاخه عمر خاوند.

نری گل (ژورنالېست): د برابر عمر خاوند وپه کمږه يا ټيپ او بکسگي ورسره شپو خولې يې پر سر يو حرامي او چاپلوس انسان.

کتابون والا: په خبره يو پوه سړی.

د بازار مشر: د پاخه عمر خاوند.

صمد (د ماشومانو ښوونکی).

دادو: د څارنوال د دفتر چاپلوس.

د قاضي د دفتر نوکر: د پاخه عمر بڼه سړی.

په مختلفو ځايونو کې شپږ پوليس.

رياض: د احمد يو همصنفي.

يونس: د احمد ملگري همصنفي چې نره څېره ولري.

فرعي کرکټرونه: لسگونه.

لومړۍ صحنه:

ځای: د احمد او ملالی دوی کورونه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد، ملالی، او سلیم.

(احمد اوملالی یو له بله لږ په وقفوي ډول له بېلابېلو کورونو نه راووځي. د احمد دوی کور زوړ او د ملالی ښه وي. د ملالی لباس ښه او د احمد لږ زوړ وي. دواړه په داسې حال کې چې د ښوونځي بکسې یې په شا وي، روان شي. تر یو څه مزله وروسته ورسره سلیم هم ملگری شي، خو هغه په لاره کې شیطانی کوي، کله د احمد او کله د ملالی بکسې ته لاس اچوي.)

دویمه صحنه:

ځای: د ښوونځي مخه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد، ملالی، او سلیم.

(ملالی چې خپل ښوونځي ته ستنه شي، نو احمد ورته ولاړ وي. تر یو څه مزله وروسته ملالی ودرېږي، احمد ته مخ ورواړوي، احمد ورته د خدای پامانی لاس وښوړوي، خو سلیم ورپورې خاندی.)

درېیمه صحنه:

ځای: ټولگی.

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد اور ټولگیوال یې.

(لومړی دې تخته وښودل شي، چې استاذ په لوی لیک پرې لیکلي وي):

زموږ هېواد

افغانستان زموږ هېواد دی. افغانستان لرغونی تاریخ لري.

افغانانو تل په سوله کې ژوند کړی دی.

استاذ درې ځله پورته جملې ووايي او زده کوونکي یې ورسره تکرار کړي.

استاذ

پوی شوی ماشومانو؟

ماشومان

- هو.

(احمد پورته شي):

احمد

استاذه!

زموږ هېواد کې غریبانان ولې ډېر دي؟

استاذ

- احمده! تا خو له خپله عمره ډېره لویه پوښتنه وکړه.

خو زه به یې لنډ جواب درکم.

دلته غریبانان ځکه ډېر دي، چې عدل نشته.

د دې هېواد ټوله شتمني د یو څو کسو په لاس کې ده.

او تر څو چې اوسنی پسات همدسې روان یي،

غریبانان به ورځ په ورځ ډېر پري.

(احمد دې دوه ځله وښودل شي، چې خپه شي):

استاذ

- پوه شوې؟

احمد

- هو صیب.

څلورمه صحنه:

ځای: د ملالی دوی کور.

وخت: مازيگر .

لوبغاړي: د ملالی مور او پلار يې .

(د ملالی پلار کټ کې بالښت ته ډډه وهلې وي، شين چای ورته گيلاس کې پروت وي، چې له خپلې ښځې پوښتنه وکړي):

د ملالی پلار

- ښځې ملالی څنگه ده، څه يې زده کېږي که نه؟

د ملالی مور

- ډېره تکړه شوې ده. که رشتيا درته ووييم، نو هغه احمد ورسره ډېره خواري کئ.

(لږ تندۍ تړيو کړي):

د ملالی پلار

- کم احمد؟

د ملالی مور

- د افضل کاکا زوی درته يادوم.

د ملالی پلار

- ښه دا زموږ گاونډي؟

د ملالی مور

- هو، دا زموږ گاونډيدرته يادوم.

ډېر لايق هلک دی.

د ملالی پلار

(سنجيده):

- رښتيا چې پوهه په دولت نه ده،

گنې د غريبانانو له جونگړو يې څه غوښتل؟!

پنځمه صحنه:

ځای: یوه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: لومړی کوچني او بیا لوی احمد او ملالی.

(لومړی دې د هغوی کوچني لاسونه وښودل شي، چې احمد ورته په کتابچه کې

داسې لیکل کوي):

- زه افغان یم.

افغانان ننگیالي او باتور خلک دي.

افغانانو هر یرغلگر ته ماتې ورکړې ده.

(همدا لیکل دې په ژبه هم وایي، همدې کې دواړه دې لوی وښودل شي):

(لږ په وپره):

ملالی.

- ښه زه اوس ځم چې پلار مې رانه شي.

احمد

- او زم نور نه راځم.

ملالی.

- ولې به نه راځې؟

احمد

- اوس لویه شوې

ما ته په کار نه ده چې نور راشم.

ملالی.

ولې؟

(احمد لکه چې خوښه یې وي او هم ډېر شرمېږي):

احمد

- بس دی.

اوس لویه شوې.

یو هلک باید پردی جنی سره کېنې.

(په معصومیت):

ملالی.

- ولې ته ما پردی گنې؟

(احمد څه ونه وایي، د دواړو سترگې د لږې شېبې لپاره له اوبنکو ډکې شي).

احمد

ما اوس هم تېری کړی، چې دلته راغلم.

ملالی.

- ښه یوه خبره درته کوم.

احمد

د څه خبره؟

ملالی.

- ته نوره چوکیداري مه کوه.

دا پیسې به زه درکوم.

(لږه موسکا):

احمد

- خیر یوسې،

نر له ښځې نه په پیسو اخیستو ډېر بد ښکاري.

ملاله

- ژوند خو د یو بل په مرستو کېږي.

احمد

- سهې ده، خو د بازار سپي دې نه دي لیدلي، چې څومره غټ یې، خو چې د هر

چا خوري، نو غيرت نه لري.

ملاله

- تا خبره ډېره جدي كړه.

احمد

- رښتيا هم په دې ځای کې راته نه وه په كار، خو زما مقصد عام و.

(احمدورته لږ بيا وگوري، خو له دې سره په چټكۍ له خونې ووځي).

يادونه: له دې وروسته دې د ملالۍ د پلار او مور په څېرو کې د لس كاله ډېرېدو

حالت وښودل شي.

شپږمه صحنه:

ځای: د بازار يوه جاده.

وخت:

۱ شپه.

لوبغاړي: احمد.

(لومړی دې څو ثانيې بازار وښودل شي او بيا احمد چې د دولسم ټولگي د الجبر

كتاب يې لاس کې وي، په بل لاس کې يې يو لرگی وي، په بازار کې روان وي او د

يو څو دوکانونو قلفونه په لاس چيک کړي. بيا د گروپ رڼا ته کيني، يو ځل د

دوکانونو بر سر ته وگوري او بيا خپل كتاب پرانيزي. يوه شېبه كتاب ته وگوري

او بيا په داسې سوچ کې شي، لکه درس چې په يادو يادوي).

اوومه صحنه:

ځای: د احمد دوی زور کور.

وخت: د شپې ناوخته:

لوبغاړي: د احمد ناروغ پلار.

(د احمد پلار په داسې یو زاړه کټ کې پروت وي، لکه ماتېدو ته چې نږدې وي. لږه شېبه وروسته دوه درې ژور ژور ټوخي وکړي، په کټ کې کېني. یو ټوخی بل هم وکړي، شربت راواخلي، خو چې سر یې خلاص کړي او راوایې پوي، نو شربت په کې خلاص وي. لږ خواشیني غوندې شي او چې کله غونج ځملي، نو یو دوه ژور ټوخي وکړي).

اتمه صحنه:

ځای: یو درملتون.

وخت: سهار وختي.

لوبغاړی: احمد، حیدر چې لهیوه ډاکتر سره کارکوي او د درملتون والا.

(احمد یوه درملتون ته ودرېږي، خو چې ورورسېږي، هغه د ډاکتر سپری (حیدر)

ولاړ وي):

حیدر

- هن! دا واخله!

(د درملتون والا ته یوه پیچکاري ورکړي):

حیدر

- نهه شوې. ډاکتر صیب ویلې، چې پیسې هم راکه.

(د درملتون والا ډېره لږه شېبه په خپل مخ کې یو خفیف افسوس څرگند کړي،

دخل نه افغانی. راوباسي، اتلس زره افغانی. وشماری او ور یې کړي، سپری لاړ

شي):

(په افسوس):

درملتون والا

- د پرون راهيسې دا پيچکاري، نهه ځل په ما خرڅه شوه.

(حيراني):

احمد

- نهه ځله؟!

پيچکاري خو ته بايد خرڅې کړې، هغه درباندي څنگه خرڅې کړې؟

درملتون والا

- دې خبرو پسې مه گرځه، چې دا حال يې، دا وطن په خداى که جوړ شي.

(د احمد د سترگو حيراني):

احمد

- خو زه سم پوى نه شوم.

درملتون والا

- دلته هوښيار هغه دى چې پوى نه شي.

احمد

- که بده يې نه گڼئ، لږ مې پوه که.

(سنجيده):

درملتون والا

- د دې پيچکاري بيه دوه زره افغانى ده،

ډاکټر يې هر ناروغ ته ليکي.

خو بيا ورته د دې په ځاى يوه بله ارزانه پيچکاري کئ.

دا بېرته مازيگر راوړي، په ما يې په اتلس سوه افغانى خرڅئ.

یانې چې کمې وي، یوازې د دې پیچکاری د برکت نه ډاکټر صیب د ورځې اتلس
یا شل زره افغانۍ گټي.

اوس ته پخپله فکر وکه، چې دې وطن کې کمه داسې لوبه نه ده، چې نه کېږي؟!
(تر دغه ځایه دې د دواړو مختلف تاثرات واخیستل شي).
(په افسوس سره):

احمد

- دا خو لوی جنایت دی، ډېر لوی.

(احمد لږه شېبه غلی شي او بیا لږ په ورو ووايي):

احمد

- یو وینټولین شربت خو راکئ!

(په پوښتونکي انداز):

(شربت راواخلي او ور یې کړي):

احمد

- څو پیسې شوي؟

درملتون والا

- پنځوس افغانۍ!

(احمد د سلو لوټ ورکړي او هغه چې بېرته پنځوس افغانۍ ورکړي، نو احمد

ورته ووايي):

احمد

- مننه.

(او یو اندازه په خپګان ترې روان شي).

نهمه صحنه:

ځای: د کتابونو یو دوکان.

د پړانگ پر ځای / ۱۹۹

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد او د دوکان خاوند:

(لومړی دې دوکاندار ونښودل شي، چې یو کتاب الماری کې ځای پر ځای کړي، بیا دې ځان لږ مصروف ونښيي او بیا دې احمد ورشي):

احمد

- سلام علیکم.

دوکاندار

وعلیکم

احمد

- د کانکور د تیاری کتاب لری؟

دوکاندار

- هو شته.

(دوکاندار کتاب راواخلي، احمد ته یې ورکړي، هغه یې لږ وگوري او بیا ورته ووايي):

احمد

- بیه یې څو ده؟

دوکاندار

- درې سوه.

احمد

- په دوه سوه اتیا به ونه شي؟

دوکاندار

- همدا شل روپۍ په کې ما ته پاتې کېږي؟

(موسکا):

احمد

- تاسې کتاب پلورونکي خو ډېرې روپۍ گټئ.

خير دې په دوه سوه اتيا يې راکه!

(دوکاندار په سترگو کې وځاندي):

دوکاندار

- د چا نه خوښېږي، چې ډېرې روپۍ ونه گټي؟!

احمد

- که داسې شي، نو انصاف به ورک شي.

دوکاندار

- خو که انصاف وکې، بېگانه ته به له لوږې مړ شي!!

(د سترگو حيراني او لږه چوپتيا):

احمد

- عجيبه خبره دې وکړه؟!

دوکاندار

- زلميه د ژوندانه دا اوسنی سېستم داسې جوړ شوې، چې دلته هر يو د بل په

مړۍ چاږه ږدي.

(د احمد د سترگو حيراني):

دوکاندار

- مقصد مې دا دی، چې پوښتنه نشته.

دلته يو انسان له بل انسان نه پوستکي وباسي،

لنډه دا چې لاس د بري کار دی.

احمد

- خو دا هم نه ده په کار چې ټول بې انصافه شو.

مقصد مې دا دی، چې ته دا کار مه کوه.

کتابونو والا

- زلمیه! (چې اوسې، په خوی به د هغو سې).
زموږ په ټولنه کې اوس پاک انسان له لوړې مړي.
(له ځانه سره لږ ورو):

احمد

- څه وویم؟!

(احمد چې له جبهه پیسې راوباسي، ټولې ورسره دوه سوه اويا افغانۍ وي، په
څېره کې یې خپګان پیدا شي. په ملامته انداز ووايي):

احمد

- زه خو درته په دې کې هم پاتې راغلم.

دوکاندار

- راکه،

لس شل روپۍ پروا نه لري.

(په موسکا):

احمد

- مننه، خوښ مې شوې.

(دوکاندار ته د خدای پامانۍ لاس ورکړي او له دې سره احمد له کتاب سره روان
شي).

لسمه صحنه:

ځای: د احمد دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد او پلار یې.

(لومړی دې د احمد پلار وښودل شي، چې یوه شپبه په څه کار ځان مشغول کړي
او بیا احمد راشي):

احمد

- سلام علیکم پلاره!

(لږ د ناروغۍ په انداز):

پلار

- وعلیکم

راغلي؟

احمد

- هو، شربت میم درته راوړ.

پلار

- دا خو دې ښه وکړه. بېگانه شپه مې ډېره سخته وه.

(شربت ورته خلاص کړي، په سرپوښ کې یې ورکړي او بیا احمد هغه اخیستل
شوی کتاب لږ گوري):

پلار

- یو خو ته په کتاب ډېر مین یې!

احمد

- پلاره! کانکور ته لږې ورځې پاتې دي.

دا کتاب مې نوی واخیسته.

پلار

- د کتابونو نه تېر شه.

سم کار شروع که، کار!

د دې نه هېڅم نه جوړېږي.

(حیراني):

احمد

- پلاره کتاب نه څنگه څه نه جوړېږي؟
دا دنيا خو په کتابونو ولاړه ده.
(د سنجیدگی یو حرکت):

پلار

- خبره دې سمه ده،
خو دلته کتاب، اوپوهه هېڅ ارزښت نه لري.
او بیا غریب خو که دلته افلاطون هم شي،
نصیب یې خوار دی.

احمد

- پلاره! په دنیا کې چې څه لوی خلک تېر شوي،
د بیوزلو زامن وو. که د غریب سړي زوی همت وکړي
نو هغه هم لوړ ځی ته رسېدلی شي.

پلار

- درته ومې ویل، چې غریبانان دلته د وچو ډکو غوندې دي،
چې د شتمنو د کبابونو اور بلولو ته په کارېږي.
که زما منې سم کار شروع که، چې خدای م ورځ سمه کړي.
(دوه ځله په وقفوي ډول ورته احمد په لږې مایوسۍ وگوري):

احمد

- پلاره! زه خو اوسم د شپې چوکیداري کوم.
اولنومره فارغ شوم. غواړم چې لوړې زده کړې وکړم.
(وړوکی ټوخی او لږه موسکا):

پلار

- درته ومې ويل، چې هغه پخواني وختونه لارل.

دلته اوس غریبانان تعلیم نه شي کولی.

(په حیرانی:)

احمد

- څنگه یې نه شي کولی؟

چې زه امتحان کې کامیاب نه شم، نو څوک به کامیاب شي؟!

پلار

- گوره بچیه! دلته د هر پوهنځي بیه معلومه ده.

هر یو په ډالرو خرڅېږي.

که غواړې، چې کامیاب شي، نو یا به غټه واسطه لري او یا به ډالر ورکي.

احمد

- دا خو ډېر ظلم دی.

(لږه موسکا:)

پلار

- وایي، چې کامه وړانه شوه، خو...

احمد

(په لږ جدت او اوږده انداز:)

- خو پلاره!

زه به چاتم دا اجازه ورنه کم چې زما حق وڅوري.

(د احمد د سرو سترگو په کلوز صحنه ختمه شي).

یوولسمه صحنه:

خای: یوه شنه پوله، چې ونې هم ولري.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد او سلیم.

(سلیم په لوچک انداز راروان وي او له ځانه سره د دې سندرې بیتونه دوه ځله وایي):

سلیم

سندرہ

- ته راغلې په ځوانۍ یې، زه خو هم نوی زلمی یم

ته که مسته لېونۍ یې، گلې زه هم لېونۍ یم

(سلیم چې نوموړې سندرہ په مستۍ وایي، نو نابیره یې سترگې په احمد ولگېږي،

چې څادر یې غوړولی او ناست وي، درس وایي، هماغه کتاب او څه کاغذونه یې

مخې ته هم پراته وي):

(په لږ ریشخند انداز):

سلیم

- دا دی کنه د کانکور والا!

(احمد په سنجیده گۍ وروگوري):

سلیم

- پرېده هلکه دا درسونه دې،

هسې هم رانه والله که کامیاب شې.

(سلیم د احمد کتاب بند کړي):

احمد

- بې اجازې د چا په کارونو کې گوتې مه وهه!

سلیم

- اشناهسې ځان مه سترې کوه!

هسې بې ځایه لگیا یې!!

(حیراني):

احمد

- ولې؟

سلیم

- زه به کامیاب شم، خو ته رانه والله که پوهنځی وگورې!

احمد

- ته لکه چې ناروغ یې.

(د سلیم د پوښتونکو سترگو کتل):

احمد

که ناروغ نه وی، داسې به دې نه ویل

په دوو مضامینو کې مشروط یې

او ځان کامیاب گڼې.

سلیم

- اولنومره گي ته دې مه خوشالېږه.

(احمد خپل کتاب ته وگوري):

سلیم

- او رشتیا هغه انډیواله دې څنگه ده؟

(په حیراني):

احمد

- کمه انډیواله؟

سلیم

- استاذي مه کوه.

(د احمد د سترگو حیراني):

سلیم

- ملالی درته یادوم!

احمد

- ته نه پېرې، چې زه په دې پستو کارونو نه پېرم؟!.

تر اوسه خو هغه ما ته د خور غوندې ښکاري

(لږه بې غږه خندا):

سلیم

- که دسې یې نو خوښه دې نه ده، چې اوبښی دې شم؟

(د سترگو په سووالي او جدت سره):

احمد

- پاڅېره، چټک!

درته ویم پاڅېره!

احمقه!

(سلیم ورته داسې وگوري، لکه چې وپېرې، کرار پاڅېري):

احمد

- شا ته ونه گورې!

(احمد هم پاڅېري، سلیم روان شي، خو چې لږ لارشي):

سلیم

- گورو به!

احمد

- ته ودرېره!

(خو احمد چې څنگه وروان شي، سلیم گامونه چټک کړي).

دولسمه صحنه:

ځای: د صرافۍ یو دوکان.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: حمید د سلیم ماما او نبي گل صراف.

(لومړی دې یو لنډ شات بازار وښودل شي او بیا دې کمره پر صراف فوکس شي،

چې په شد او مد سره ووايي):

نبي گل

- درته ومې ویل، چې د هر پوهنځي بیه مالومه ده.

طب په لس زره ډالر،

انجینري، په اته زره،

د کابل حقوق په شپږ زره ډالر،

اوس ووايه چې د خورپې دپاره دې کوم پوهنځی خوښ دی؟

حمید

- څنگه لږ به راټیټ نه شي؟

نبي گل

- دا فیکس رېټونه دي.

دې کې چې ډېرې ما ته پاتې شي، پنځه سوه.

نوره هلته د کانکور کومېټه ده، ټولې پیسې هغی ته ورکوم.

(لږ فکر):

حمید

- او دا د خارج د برسونو رېټونه څنگه دي؟

نبي گل

- دغه اولنومره گان چې ورته ځي؟

حمید

- هو همدا یادوم.

نبي گل

- ترکیبې ته شپږ زره ډالر،

هندوستان ته څلور زره ډالر

او د دې نورو ځایونو رېټونه رانه اوس هېر دي.

حمید

- یاره دا خوم ډېر جیگ دي.

نبي گل

- ولې دا تا ته اسانه ښکاري، چې د اولنومره گانو په ځی دې یو څوک مشروطان

ولېږي؟!

حمید

یاره خبره خو دې سهې ده.

ښه دسې به وکو، چې زما یو خوربې دی،

د سلیم په نامه، د هغه د انجینری خبره به وکو.

نبي گل

- سمه ده. خو د ازموینې د پارچې نومره به یې راوړې.

حمید

- خو دسې نه چې روپیم په سین لاهو شي؟!

نبي گل

- اشنا! دلته هره خبره د گرنټی ده.

څه ټوکې خو نه دي.

حمید

- سمه ده، وشوه، زه به سبا ډالر راوړم.
(له دې سره پاڅېږي).

ديارلسمه صحنه:

ځای: پوهنتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، سليم او گڼ شمېر نور هلکان.

(لومړی دې د پوهنتون يو شات واخيستل شي، بيا هلکان چې په درېو لاینونو کې ناست او درې کسه دريشي کړي استاذان په لاینونو کې ځي، راځي. احمد دې وښودل شي، چې سوالونه حلوي، خو سليم همداسې ناست وي. لږه شېبه وروسته پرچې راټولېږي، خو احمد يې له ټولو مخکې پخپله ورکړي).

څوارلسمه صحنه:

ځای: يو لوکس دفتر، چې مخامخ مېز ولري او شا ته يې لويه چوکۍ وي. په کوټه کې نورې هم پنځه چوکۍ پرته وي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د کانکور د کومېټې مشر او څلور نور غړي.

(پنځو وړو درېشۍ اغوستې وي. څلور ناست وي، چې مشر (قربان شاه) کوټې ته راشي، ټول ورته پاڅېږي. چې کېني، لږ وروسته ورته ووايي):

قربان شاه

- ښه! کارونه څنگه روان دي؟

سپين گل

- صيب! ما سره خو سړکال، دېرش د طب او پنځه ويشت د انجینرۍ د پوهنځي هلکان دي.

قربان شاه

- څنگه خبره دې کړې ده؟.

سپين گل

- هو صيب! ځينو خو لا له مخکې پيسې را کړي دي.

(له دې سره د ډالرو يو بنډل ورته مخکې کېږدي).

پشم گل

- ما خو صيب! په اتيا کسو سوالونه خرڅ کړي دي.

نن مازيگر به صراف ټولې روپۍ را کي.

قربان شاه

- گوره چې نرخ را ټيټ نه کئ.

(مشر هغو نورو دوو ته):

قربان شاه

- او تاسې خدای بښلي؟

درېيم غړی

- صيب! خريم د برگي نه کم نه دی،

زموږ د دواړو توره به سبا وگورې.

قربان شاه

- ډېر بڼه.

خو يو شی تاسې ته زه ویم، چې گوره دا ټولې روپۍ زما نه دي.

په دې کې راسره ډېر عزتمن خلک شريک دي.

(ټول په شريکه):

غړي

- صيب! موږ خو ړانده نه يو، ټول بوهېږو.

سپين گل

- اوس دې هم تاسو ته افرين وي، څومره مېلماننه لری؟!

قربان شاه

- رشتيا چې ډېر هوښيار يې.

تاسې باور وکړ، چې د مياشتې دېرش زره ډالر مې د کور نه بس کېږي.

(غړي يو بل ته په اشارو د مشر خبره تاييد کړي):

پشم گل

- رئيس صيب!

خدای خپل نازولي نه بدرنگی!

قربان شاه

- دا ټول ستاسې برکت دی.

چې خان يې په ياران يې.

(په شريکه):

ټول غړي

مننه، صيب مننه.

نوټ: په پورته صحنه کې دې هر غړی يوه اندازه په چاپلوسانه انداز خپله خبره

کوي.

پنځلسمه صحنه:

ځای: د روغتون يوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: هماغه ډاکټر، حيدر چېراسې يې او نرسه.

ډاکټر

- ښه نن درته څه شی واخلم.

(په مکېز):

انا هیته

- هېڅم نه، ته ما ته هر څه یې کنه.

(په مینه):

ډاکټر

- ته خو زما د ژوند واقداره یې

هله ووايه نن درته څه واخلم؟

انا هیته

- دومره په مینه راته مه وایه بیا خرابېرم.

ډاکټر

الله! دې خبرې خو دې زم ډېر خراب کړم.

ستا مېنې خو رانه کور هېر کړی دی.

انا هیته

- خیر دی کور دېم درباندي حق لري.

ډاکټر

- د هغه شاعر دې کور اباد یې، ډېر ښه یې فرمایلي، چې:

- په مینتوب کې سپړتوب نشته

په سپړتوب کې مینتوب نشته.

(او له دې سره چې څنگه یې سر په ورانه کېږدي، چېرې یې راننوځي. ډاکټر

راپورته او چېرې هم د حیرانۍ یو اکت وکړي):

حیدر

- ښښه غواړم

د مېټېنگ په وخت کې زه راننوتم.

ډاکټر

- راځه، راځه، تا نه خو به پرده بې غیرته سپری کړئ!

(په چاپلوسی.)

حیدر

- هن! صیب! دا دې اتلس زره روپۍ؟

(په مینه.)

ډاکټر

- خیر یوسې.

څنگه ناروغان راغلي دي؟

حیدر

- یو سپین ږیری شته.

ډاکټر

- ورته ووايه چې مېټېنگ کې مصروف دی.

حیدر

- ښه صیب.

(حیدر لارښی او ډاکټر بیا نرسې ته موسکې شي.)

شپاړسمه صحنه:

ځای: د روغتون عاجله خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، پلار بې او چپراسي (حیدر).

(د احمد پلار فریاد او ټوخي کوي، احمد بې پښې کېمنډوي، چې دې کې چپراسي

کوټې ته راننوخې):

احمد

- وروړه! دا ډاکټر صیب چیرته دی؟

حیدر

- غلې کینه. ډاکټر صیب چیرته دی؟

(حیراني):

احمد

ته لکه چې په خبره نه پېرې، که څنگه؟

حیدر

- هلکه سم گړېره، هغه تا غوندې اوزگار نه دی

مېټېنگ کې دی.

پوی شوی؟

احمد

- دا څنگه مېټېنگ دی؟

یو سات وشو، چې راغلی یم.

دلته کم مسوول نشته؟

د خدای دپاره دا څه حال دی؟

حیدر

صبر وکه.

احمد

- زه نور صبر کوی نه شم.

(احمد راپاڅېرې، چې ځي، چپراسي يې مخې ته ودرېرې، خو احمد يې ټېل وهي

او ولوېرې).

اوولسمه صحنه:

ځای: د ډاکټر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، نرسه، ډاکټر، چپراسي او د روغتون دوه نور پياده گان.

(احمد په بیره د ډاکټر خونې ته ورشي، لوحه وگوري او له دې سره دروازه په زوره خلاصه کړي، سترگې يې په ډاکټر ولگېږي، چې له نرسې سره مينه کوي، د احمد او ډاکټر دواړو تاثرات دې وښودل شي):
(په برابره غوسه):

احمد

ته نه شرمېږي.

پست انسانه!

(د ډاکټر سترگې لږې خړې شي، خو احمد بيا په جدت سره ووايي):

احمد

- بې وجدانه!

هلته خلک له دردونو مري او تا دا پست کارونه شروع کړي دي؟

ډاکټر

وباسئ، دا بې اصوله انسان.

ده ما ته سپکاوی وکړه؟!

احمد

- ته خدای سپک پیدا کړی یې؟

(دې کې چپراسي يانې حيدر او دوه تنه نور پياده گان راشي، احمد د شا له لوري

ونيسي، په تېلو تېلو يې له روغتون وېاسي، خو احمد څو ځله هغوی ته ووايي):

احمد

- تاسې ټول د وژلو استئ، پرېمېدئ، ما ورته پرېدئ... .

اتلسمه صحنه:

ځای: د ښار یوه برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سلیم او د ملالې پلار.

(د ملالې پلار سره په لاسونو کې څه سودا وي، راروان وي، چې لږ وروسته یې سلیم وويني. هغه ورته خپل موټر ودروي او په خوشالۍ ورته ووايه):

سلیم

- کاکا راځه موټر کې کښه!

(هغه هم په خوشالۍ وروخېژي، کښې او موټر له کمرې اوت شي).

نولسمه صحنه:

ځای: د احمد دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد او پلار یې.

(لومړی دې د احمد د پلار کټ وښودل شي، چې مات وي. احمد د پلار لاس په خپله اوږه اچولی وي، چې وگوري کټ مات وي. پلار ته په ځمکه توشک وغوړوي. پلار یې ځملي، دوه درې ټوڅي وکړي، خو احمد یوه شېبه غمجن مات شوي کټ ته وگوري).

شلمه صحنه:

ځای: د ملالۍ کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د ملالی پلار، د ملالی مور او ملالی.

(لومړی دې د ملالی مور وښودل شي، چې د کور په کوم کار لگیا وي، همدې

کې د ملالی پلار له سودا سره کور ته راننوي. ښځه یې مخې ته ورشي):

(په لږې خواخوږۍ):

د ملالی مور

- راکه ما ته. ته خو به ډېر ستړی شوی یې؟

(سودا ترې واخلي):

د ملالی پلار

- نه.

(د ملالی پلار کېني):

سلیم د کوره پورې خپل موټر کې راوړسولم.

(ښځه یې ورته وگوري):

د ملالی پلار

- څومره ښه ځواني خدای ورکړې ده؟

(د ملالی د خپل پلار خبرې خوښې نه شي).

د ملالی مور

- خدای دې ورسره ښه وکي.

دا دنیا خو په ځوانانو ودانه ده.

یویشتمه صحنه:

ځای: د احمد د چوکیدارۍ بازار.

وخت: شپه.

لوبغاړي: احمد او سلېمان.

(احمد سره لرگی وي، په مات زړه د بازار تر پایه لار شي، دوکانونو ته وگوري او بيا يوه دوکان ته غمجنه ډډه ولگوي. سر چې په زنگونو کېږدي، نو د پلار مات کټ يې په فلش بيک کې سترگو ته ودرېږي. سره يې په زنگونو کې ايښې وي، چې په لږ لوړ غږ دا واورې او لږ ټوپ کړي):

سلېمان

- پاڅېره!

افرین، ښه چوکيداري کی؟!

احمد

- هسې مې سر په زنگانه ايښی و.

سلېمان

- چوکيداري دسې نه کېږي، چې کله درسونه وی او کله وده يې!

احمد

- زه د خپل کار ضامن یم.

دا دومره کلونو کې د دې بازار نه چا غلا کړې ده؟

سلېمان

- منگی هره ورځ نه ماتېږي.

بس نور څه.

احمد

- گوره ناروا مه کوه. ته زياتی کی.

(په لږې غوسه):

سلېمان

- ویم، نورم نه يې په کار څه.

(احمد ورته لږ غمجن وگوري او روان شي. په بيگ گراونډ کې غمجن ميوزیک

وي).

دوه ويستمه صحنه:

ځای: د ښار يو سرک.

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد، نرې گل ژورنالېست، يو د کراچۍ والا او د کانکور د کومېټې مشر قربان شاه.

(لومړی دې د سهار يو اضافي شات واخيستل شي، بيا دې يو بېوزلی وښودل شي، چې له سرکه خپله کراچۍ اړوي، موټر دې وښودل شي، چې په بېره راروان وي، چې کله د کراچۍ والا له سرکه تېر شي، نو همدې وخت کې يې د قربان شاه موټر ووهي، احمد يې له له لرې وويني، د کراچۍ والا ولوپېري، له وښکي يې وينه راروانه شي. د موټر والا په بېره له موټره راکښته شي، د کراچۍ والا له ځمکې راپورته کړي او يوه کلکه څپېره يې ووهي او په غوسه ورته ووايي):

قربان شاه

- ته ږوند يې؟

سترگې نه لرې؟

(په وېره او عاجزۍ):

د کراچۍ والا

- صيب! زه خو د سرک نه تېر شوی وم، چې تا ووهلم

(احمد بيا دغه حالت وويني، خو چارواکی ورته په غوسه ووايي):

قربان شاه

- ويم، چې بله خبره ونه کې.

اوس به دې دا ساه په گوتو وباسم.

(کراچۍ والا له وېرې غلی شي، خو همدې کې ژورنالېست ورشي):

ژورنالېست

- رشتيا وئ، كنه، پام ولې نه كې؟

(قربان شاه لږ موسكى او ژورنالېست، ته پټ د زر افغانيو نوټ په لاس كې

كېږدي، خو احمد يې وگوري، قربان شاه چې كله موټر روان كړي، نو احمد

راشي):

احمد

- ولې پسته؟

په ډالري معاش لکه چې نه مې پرې؟

ژورنالېست

- هلکه سم گږ پرېه!

ته ما نه پېژنې؟ په يو سات كې به دې بندي كم!!

احمد

- ورکه هغه پیسې دې غریب ته ورکه؟

ژورنالېست

- كمې پیسې؟

احمد

- دا د خيانت پیسې.

ژورنالېست

- او که ور يې نه کم نو؟

(له دې سره يې احمد يوه کلکه خپېره ووهي، هغه وغورځېږي، پیسې ترې واخلي،

ژورنالېست چې پاڅېږي او څنگه لغته ورکوي، نو سره له بيگه وتښتي، احمد

پیسې غریب ته ورکړي او چې څنگه یو درې گامه روان شي، د ریاض زنگ ورته

راشي):

احمد

- سلام، ریاضه جوړ یې؟

ریاض

- خیر یوسې، گوره خبره مې واوړه؟

احمد

- وایه څه خبره ده؟

ریاض

- گوره همدا نن درته ډېر په تمه یم.

راشه، د کانکور د احواله یم خبر شو.

احمد

- یاره پلار مې ډېر ناروغ دی، څه وویم؟!

ریاض

- راځه خدای به هېڅم نه کئ.

چې تلې، یو جوړ بازوگان یم درکم.

راځه زړه مې ډېر تنگ دی.

(د احمد سترگو ته لږه شېبه د کور مات کټ ودرېږي):

احمد

- بس همدا اوس درروان شوم.

درویشتمه صحنه:

خای: د نېټ یو کلب.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د احمد لس کسه همصنفيان او یونس.

(کمپیوټر ته ټول هلکان ډېر په تلوسه کې ناست وي، لږه شېبه پرې یو کس کار

وکړې، خو په خواشینۍ یو کس ووايي):

یونس

- دا درېیمه ورځ ده، چې نېټ کار نه کئ.

بل کس

- د ټولو ځایونو نتیجې اعلان شوي، خو دلته یې لکه چې د کسته سايټونه خراب

کړي؟!

یاره خو ډېر ظالم خلک دي!!

څلر ویشتمه صحنه:

ځای: د گلالی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: گلالی او مور یې.

(گلالی راشي او د مور د کټ پښو ته کېږي. لومړی د خبرې کولو یو حرکت

وکړي او بیا ووايي):

گلالی

- مورې دا پلار د سلیم ډېر صفتونه کئ.

(مور یې وروگوري):

گلالی

- مورې د اوس نه درته ویم، چې گوره هغه ته مې ورنه کي!!

مور

- د علامو نه خو رشتیا دسې ښکاري، چې هلک یې خوښ دی.

گلالی

- خو زما بدې شي.

مور

- خو لورې! خور او لور څوک په کور کې نه ساتي.

گلالي

- خو مورې د ځينو ورکړو نه په کور کېناستل ښه دي.

(په مانادارو سترگو او ورو انداز):

مور

- دا خو دې رشتيا وويل.

پنځه ويشتمه صحنه:

ځای: د احمد دوی کور.

وخت: شپه.

لوبغاړي: د احمد پلار.

(د احمد پلار له درده به ورو ډېر دردمن زگېروي کوي).

شپږويشتمه صحنه:

ځای: د چغه سرای بازار.

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد او رياض.

(لومړی دې د سهار يو شات و اچول شي او بيا دې د لسو ثانيو لپاره د چغه سرای

د بازار چارتراش وښودل شي. د احمد نوی پکول په سر وي، په ډاټسن کې يې دوه

جوړه د کټ بازوگان اچولي وي، نور خلک هم ناست وي، ډاټسن روان او رياض

ورته د خدای پامانی لاس وښوروي).

اوه ويشتمه صحنه:

ځای: د ملالی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ملالی او مور یې.

(ملالی د کور په جaro لگیا وي، چې مور ته ووايي):

ملالی

- مورې که بده یې نه گڼی، یوه خبره درته وکم؟

مور

- وکه، څه خبره ده؟

ملالی

- مورې! دا د احمد پلار سخت ناروغه دی.

دسې ښکاري، چې د پروون راسې یې کور کې څوک نشته.

زه ویم، که د خدای د رضا دپاره ورته څه یوسو،

ستا څنگه خوښه ده؟

مور

- دا خو دې ښه خبره وکړه، خو دسې نه چې پلار دې خپه شي.

ملالی

- د خیر په کار ولې څوک خپه کېږي.

مور

- سمه ده لورې، څه به ورته پاڅه کم.

خو چې پلار دې خبر نه شي.

ملالی

- سمه ده.

اته ویشتمه صحنه:

ځای: د کونړ سرک او یو پاتک.

وخت: ورځ.

لوېغاړي: احمد، د جنایي امر (عبدالرحیم) او نور کسان.

(لومړی دې د لنډ وخت لپاره د کونړ یوه ښکلې منظره وښودل شي او بیا دې له لږ لږې نه یوه د چارتراشو لاری وښودل شي، چې یو کس د جنایي امر ته رشوت ورکړي او هغه یې په خوشالی پرېږدي، همدې کې د احمد دوی ډاټسن راورسپري او د جنایي امر یې ودروي او چې کله بازوگان وگوري، نو په داسې انداز لکه چې یو خطرناک شي یې نیولی وي ووايي):

جنایي امر

- او هو، دا دي کنه.

هلکه دا د چا دي؟

احمد

- زما دي .

امر

- راکته شه، چټک!

(هغه راکښته شي):

امر

- دا ولې وړې؟

احمد

- خلک لاری وړي، دا خو بازوگان دي.

امر

- د لاریو والا خو زور لري،

ته زور لري؟

احمد

- د يو جوړ بازوگانو وړلو ته به د زور اړتيا نه يې.

امر

- روپې ورکې که نه؟

احمد

- د څه شي روپې؟

امر

- ته نه پېرې، چې د دې اجازه نشته؟

دا عامه شتمني ده!

احمد

- شتمني خو ټوله لوټ شوه، اوس خو په دې غرونو کې څه نه دي پاتې!

(امر په غوسه او غواړي چې گوزار وکړي، خو احمد يې لاس کلک ونيسي):

احمد

- که گوزار دې وکه گوره خوښ به دې شم!

(امر نورو ته):

امر

- ونيسئ، دا د قانون دښمن.

دا ما ته لاپې كئ،

اوس يې خوښ شم.

(دوه كسه په چټكۍ احمد له لاسونو ونيسي، احمد يو ځل شا ته وگوري، خو موټر

روان او بازوگان هم په ځمكه پاتې شي).

نهبويشتمه صحنه:

ځای: د احمد دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ملالی، مور یې او د احمد پلار.

(ملالی او مور یې په داسې حال کې چې په ډېش کې د خوراک څه ورسره وي، ورو د احمد دوی کور ته ورننوځي، خو لږ وروسته چې یې د احمد په پلار سترگې ولگېږي، نو هغه مړ شوی وي. دواړه یو بل ته وگوري او بیا په وېره له کوره ووځي).

دېر شمه صحنه:

ځای: د پولیسو ماموریت:

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، د حوزې امر او دوه نور پولیسان.

(د حوزې امر ځان لږ بوخت وښيي او بیا ووايي):

د حوزې امر

- ته په دې نه پوهېدې، چې قانون ته سپکاوی څومره لوی جرم دی؟

احمد

- دا پوښتنه له هغه چا نه په کار ده، چې دا کار یې کړی یي.

د حوزې امر

- چې بدمعاشي کی، نو اوس ورته ټینګ شه.

احمد

- دا خو تاسې سراسر ظلم کوئ.

گوره امر صیب! کوږ بار تر منزله نه رسېږي.

(امر سترگې سرې کړي):

امر

- بوځئ، هلکه دا څارنوالی. ته زر بوځئ.

(پولیس یې دوسیه واخلي، احمد لږ وروگوري او د هغه دوکاندار هغه خبره یې په فلش بیک کې وریاده شي، چې دلته یو انسان د بل پوستکي وباسي، بیا یې پولیس روان کړي).

یو دېر شمه صحنه:

ځای: د نېټ کلب.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: یونس او د احمد گڼ همصنفيان.

(ټول کمپیوټر ته گوري، چې د کانکور نتیجه وگوري.):

یونس

- هلکه دا څنگه چل دی؟

دا خو یوم په کې کامیاب نشته.

(لږه چوپتیا او بیا حیراني):

بل هلک

- هلکه سلیم کامیاب شوی دی؟

بل هلک

- څه شي ته؟

هلک

- انجینری ته، دا څنگه چل دی؟

یونس

- هغه خو دوو مضامینو کې مشروط و او احمد چې اولنومره و، بې نتیجې دی؟!

بل هلک

- دا خو ډېر لوی خیانت شوی دی.

(په افسوس):

یونس

- خیانت څه چې ملي خیانت شوی.

دا خو نه بښوونکی جرم دی.

(ټول خپه شي):

بل هلک

- د هغه احمد خو به د خپګانه زړه وچوي.

ډېره خواري يې کړې وه!

یونس

- دغو ملي ځاینانو اخر د معصومو شاگردانو په ژوند هم لوبې شروع کړې؟!!

د دې خیانت پوښتنه باید وشي،

رشتیا چې حق ورکول کېږي نه، اخیستل کېږي.

دوه دېرشمه صحنه:

ځای: څارنوالي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، یو پولیس، څارنوال او د څارنوال یو چاپلوس کارکوونکی.

(لومړی دې د څارنوالۍ د دفتر لوحه وښودل شي، وروسته په داسې حال کې چې

د احمد لاسونو کې ولچک وي، د پولیس سره وښودل شي، چې راوستل شي.

چاپلوس پر چوکۍ ناست وي، د خوشالۍ لږه موسکا وکړي. پولیس یې چاپلوس

ته وسپاري):

پولیس

- څارنوال صیب شته؟

چاپلوس

- هو، شته، هر کله راشئ.

(څارنوال دې وښودل شي، چې په کار مصروف وي، احمد یوې اوږدې چوکۍ باندې کېني):

پولیس

- دا مجرم مې تا ته وسپاره، زه راځم.

(پولیس چاپلوس ته دوسیه ورکړي).

چاپلوس

- یېغمه شه، څه ته تلی شي!

(پولیس له کمرې اوټ شي، چاپلوس دوسیه څارنوال ته په مېز کېږدي. د احمد

د تاثر یو شاپټ دې واخیستل شي، چاپلوس بېرته راشي)

چاپلوس

- ځوانه گوره چې زړه کته پورته نه کې.

ما ته دعا کوه، همدا نن به دې خلاص کم.

احمد

- خدای دې خیر درکي.

پلار مې ډېر ناروغ دی.

چاپلوس

- درته ومې ویل، چې ری ونه وهي.

ورور دې دلته د بمونو والا خلاص کړي،

ستا خو لا وړه خبره ده.

احمد

- د بمونو والا دې څنگه پرېښي؟

(په لږه چینگه خوله):

چاپلوس

- ولې ته نه پېرې، چې دلته پیسې د هر څه نه زورورې دي؟!.

(حیرانتیا):

احمد

- پیسې څنگه زورورې دي؟

چاپلوس

- دا خبرې پرېده، دا راته ووايه چې دېرش زره افغانۍ د سره شته؟

احمد

- په افغانیو څه کی؟

چاپلوس

- زلمیه ډېر ساده راته ښکاري؟!

حیران یم چې ولې نه پېرې؟!

احمد

- زه والله که په دې خبره پې شوی یم.

چاپلوس

- روکیه! دې حکومت کې چې په یو دفتر کې هسې ساه هم اخلې، نو پیسې به

ورکی.

تا سره اوس څومره روپۍ دي؟

احمد

- یاره ما سره خو هېڅ هم نشته.

(لږ په استاذۍ):

چاپلوس

- د بل چا نه یې راواخله.

قرض یې که، زه به وخت درته د څارنوال صیب نه واخلم.

احمد

- وروړه! ما نه کم جرم کړی او نه را سره پیسې شته.

چاپلوس

- گوره همدا اوسم سړي وخت دی، بیا به ارمان کی.

احمد

- درته ومې ویل چې ما سره نه روپی شته او نه به یوه روپی ورکم.

ما د چا پلار وژلی دی، چې چا ته روپی ورکم؟!

چاپلوس

- ښه همدا خبره ده؟

احمد

- خود همدا خبره ده.

(دې کې څارنوال غږ کړي):

څارنوال

- دادو دلته راشه.

(دادو یانې چاپلوس ورشي):

څارنوال

- سړی څو روپی ورکئ؟

چاپلوس

- صیب! لکه چې یوه روپی تې هم بود نه شي، سړی دلایل وی.

(تریو تندي او جدت باندي څارنوال ووايي):

څارنوال

- راویې غواړه.

(هغه یې په اشاره کوټې ته دننه کړي):

څارنوال

- هلکه قانون ته دې ولې په سپکه کتلي دي؟
ته پېرې چې څومره لوی جرم دې کړی؟!

احمد

- صیب! تاسې به بل څوک لیدلی یې. زه خو لا تر اوسه جرم نه پېژنم.
(د سترگو په کتلو او بیا په یوه اندازه غوسه):

څارنوال

- یو پولیس باندې گواښ کول تا ته جرم نه ښکاري؟
د وطن د خدمتگارانو سره څوک دسې کئ؟

احمد

- د وطن خدمتگاران غله نه یې.
هغی خو چور ته ناست دي.

څارنوال

- په دې خبره تا خپل جرم نور هم دروند که.

احمد

- څارنوال صیب! زه له هېڅ ډول سزا نه یرېرم.
خو دا زور راکئ، چې ما هېڅ گناه نه ده کړې.

یو جوړ د کټ بازوگان مې کورته وړل،

خلک په رڼا ورځ چارتراش وړي، هغوی ته دې کله هم مجرمین ونه ویل؟!

څارنوال

- نور بس که.

نوره دې خبره په قضا کې خلاصوه.

هلکه دا بوځئ!

(پولیس له څارنوال نه دوسیه واخلي احمد روان کړي، خو احمد یو ځل په ځپگان)

د تگ په وخت کې څارنوال ته مخ ورواړوي):

دري دېر شمه صحنه:

ځای: د سین غاړه:

وخت: ورځ.

لوبغاړي: یونس او د هغه اته کسه همصنفيان.

(یونس لږ خپه ناست وي، یو کانی سین ته ورو گوزار کړي او بیا نورو ته مخ ورواړوي):

یونس

- رشتیا چې له عادل کافر سره ژوند کېدای شي، خو د ظالم مسلمان سره نه.

(نور لږ په فکر وروگوري):

یونس

- سېي خبره خو دا ده، چې نور دې ملک کې ظلم اسمان ته رسېدلی دی.

بل کس

- یاره سمه خبره دې وکړه. ته هغه احمد ته وگوره.

څومره زیاتې ورسره وشو.

یونس

- اوس لا بې گناه او بې خطا بندي هم دی.

خو دا ټوله زمور گناه ده.

(په حیرانۍ):

بل کس

- زمور گناه څنگه ده؟

یونس

- گناه مو ځکه ده، چې کله په چا ظلم کېږي، نو موږ یې سیل کوو،

حال دا چې دا سهې کار نه دی.

د هر هېواد سرنوشت د هغوی ځوانان ټاکي، خو موږ غلي ناست یو.

بل کس

- یاره چې داسې یې موږ خو باید ځان ته ځوانان ونه وایو.

یونس

- زه خو ویم، چې نوره څه چاره په کار ده.

خو لومړی باید احمد له دې ظلم نه خلاص کو.

څنگه تاسې یې منی؟

(ټول په یوه غږ):

موږ تر مرگه در سره یو!!

څلور دېر شمه صحنه:

ځای: د قاضي دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، پولیس، قاضي او د قاضي یو نوکر.

(د قاضي نوکر په مهرباني سره احمد ته ووايي):

نوکر

- ځوانه زه چې څه درته ویمه، په هغې کې دې خیر دی.

دا هغه ځی دی، چې ستا د دوسیې فیصله په کې کېږي.

ښه به دا یې چې زما خبره ومنې!

(احمد وروگوري):

نوکر

- که ته همدا اوسم (اوس هم)، قاضي صیب ته یو څه په لاس کې کېږي، نو جاله

لا دې غاړې ده.

احمد

- کاکا! زه پېرم، چې ته راته دا خبره د همدردۍ نه کې.
خو دا قاضي صیب! د خدای نه نه یرېږي، چې بې گناه بې خطا زما نه رشوت
اخلې؟!

نوکر

- زلمیه! که د دوی خدای په یاد وی، نو د غریبانانو به دا حال نه و، ته ورشه،
زندانونو کې وگوره چې څوک په کې بندیان دي. مېرې یوه کړی یې او بندي په
کې یو بې گناه غریب شي.

احمد

- کاکا! د دې نه مالومېږي، چې قاضي صیب وجدان نه لري، شرم نه لري.

خو کاکا زه یوه روپۍ نه لرم.

بس دی، چې دومره ظلم راسره وشو.

(لږ ورو):

نوکر

- نوره دې خوښه. ما خو غوښتل، چې د لېوه د خولې نه دې خلاص کم.

(همدې کې د قاضي د دفتر نه یو سپری ووځي او احمد ورشي):

احمد

- سلام علیکم.

(قاضي سلام وانخلي، یوازې په کبر سترگو کې وروگوري):

قاضي

- همدا ته احمد یې؟

احمد

- هو، همدا زه احمد یم.

قاضي

- ستا له دوسپې نه معلومېږي، چې تا اساسي قانون ته په سپکه کتلي دي.
او د دې جزا پوهېږې، چې څه ده؟

احمد

قاضي صيب! قانون ته هغه څوک په سپکه گوري، چې د خلکو حقوق او ملي
شتمني خپل حق گڼي.

او ما کوم داسې کار نه دی کړی.

قاضي

- زه دې خبرو ته وخت نه لرم. زه يوازې جزا درته ټاکلی شم.

احمد

- د قاضي دا وظيفه ده، چې حق له باطل نه بېل کړي.

جزا خو ډېر واړه خلک هم ورکولی شي.

(په غوسه):

قاضي

چپ! چې بله خبره ونه کې.

بې تهذيبه!

ته نه پېږې چې د عدالت مخې ته ولاړې؟!

احمد

- خو قاضي صيب ستا عدالت را ته په دواړو سترگو ږوند ښکاري، لومړی د دې

علاج په کار دی.

(په غوسه):

قاضي

- دا دی اوس به درته زه علاج وښيم.

(قاضي د احمد په دوسيه کې په سره ليک وليکي، چې احمد په شپږ کاله حبس

محکوم شو. لاسليک يې هم کړي):

قاضي

- اوس به پوره شپږ کاله عدالت وگورې،

(په جدت):

قاضي

- بويې ځی.

(پوليس احمد روان کړي).

نوټ: د قاضي په دفتر کې بايد د احمد په لاسونو کې ولچک نه وي.

پنځه دېرشمه صحنه:

ځای: يو باغ يا چاردهوالي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: يونس او نور ملگري يې.

يونس

- ورونو! نن پوليس احمد زندان ته وړي.

همدا نن چې ورسره توره ونه کو، نو بل وخت يې نه شو کولای.

بل هلک

- سمه خبره دې وکړه، همدا نن يې بايد خلاص کو.

بل هلک

- د دې ظلم مخه بايد زر تر زره ونيسو.

خو څنگه به کوو؟

يونس

- ما پلان جوړ کړی دی، خو دا هر څه به په ډېره چالاکی کوو.
گوره چې وارخطا نه شی!
ټول په یوه غږ
- سمه ده.

شپږ ډېر شمه صحنه:

ځای: د ملالی کور.

وخت: ورځ.

لویغاړي: د ملالی پلار او سلیم.

(سلیم په لوکسو جامو کې په داسې حال کې چې له یوه لوکس موټر نه راکښته
شي او د موټر له ډالې د تازه مېوې دوه لویې خلتې راباسي، د ملالی پلار یې
وويني. دواړه سترې مه شي وکړي):

د ملالی پلار

- دې ته څه اړتیا وه؟

هسې دې ځان په تکلیف کړی دی.

سلیم

- هېڅ خبره نه ده. مشران په کشرانو ډېر حق لري.

د ملالی پلار

- په کار خو دا وه، چې زه دې مبارکی ته درغلی وی،

خیر اوس دې مبارک وي. انجینری ته کامیاب شوی یې؟

سلیم

- هو ستاسې د دعاگانو برکت دی.

د ملالی پلار

- یوازې دعاگانې وې، که خواري دې هم کړې وه؟

سلیم

- کاکا لمر په دووگوتو نه پټېږي.

د ملالی پلار

(موسکا):

- دا خو ده.

اوه دېرشمه صحنه:

ځای: یو داسې سرک چې شاوخوا یې ونې وي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، دوه پوليسان، یونس او ملگري یې.

(لومړی دې د پولیسو موټر له لرې وښودل شي، چې راروان وي. احمد یې په باډۍ کې کښولی وي او دوه پولیس یې شا وخوا ناست وي. بیا دې یونس دوی وښودل شي، چې مخونه یې پټ کړي او دوه یا درې تومانچې ورسره وي، په داسې حال کې دې وښودل شي، چې د بوټو له پاڼو موټر ته گوري او کله چې موټر راوړسېږي، نو یونس د موټر مخې ته یو چټک ټوپ کړي، تومانچه ورته ونیسي، موټر ودروي او نور ملگري یې په پوره چټکۍ باډۍ ته وځپړي، یو یو بوکس پولیس ووهي، کلاشینکوف ترې واخلي، احمد له موټره کښته او ونو ته په بیره لار شي).

اته دېرشمه صحنه:

ځای: د ملالی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ملالی او مور یې.

(د ملالی سترگې له اوبښکو ډنډ وي. مور یې یو ځل په خپګان وروگوري، په دویم

ځل کتو سره یې مور ورته په مهر بانی ووايي):

د ملالی مور

- بې اجله ځان وژنې.

په زوره دې ځان ته زندگی اچولې ده.

لورې! د قسمت لیکلي څوک نه شي بدلولی.

(ملالی اوبنکې وچې کړي):

ملالی

- وئ (وایي) چې نصیب کته کړی خر دی.

مورې دسې نه ده، ځینې قسمتونه خو د انسان خپل لاس کې یې.

(اسوبلی):

د ملالی مور

- لوري څه وویم، پلار دې وئ، چې هلک د انجینری پوهنځي ته کامیاب شوی

دی.

ملالی

- که د ستورو او اسمان پوهنځي ته هم په خیانت کامیاب شي،

زه د دسې خلکو کوژدنې ته تیاره نیم.

زه د دسې غدارانو نه کرکه کوم.

د ملالی مور

- لورې پلار دې پې ډېر کلک ولاړ دی، هغه وئ چې سلیم شتمن هم دی او

راتلونکې یې هم ښه ده.

ملالی

(جدت):

- دا زما اخرنی ځل دی.

درته ومې ویل، چې زما نر خوبښېري، نه هغه څوک چې یو څوک گیدر یې خو

پوستکی یې د زمري اغوستی یې.

بس په اخري ځل مې درته وویل.

نهه دېر شمه صحنه:

ځای: د احمد کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد.

(احمد د پلار تازه قبر ته ورشی او بیا یې په فلش بیک کې د پلار هغه خبره سترگو ته ودرېږي (غریبانان دلته د وچو ډکو غوندې دي) له دې سره احمد لږه شېبه کېني او یوه اوبنکه یې له سترگو تویه شي، بیک گراوند کې غمجنه موسیقي وي).

څلوېښتمه صحنه:

ځای: یوه لوکسه خونه.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: د کانکور د ازموینې د کومېټې مشر، ورسره غړي یې یانې پشم گل او

ژورنالېست

(لومړی مشر په گیللاس کې پروت جوس وڅښي او بیا دې نورو ته مخ ورواړوي):

د کانکور د کومېټې مشر

(قربان شاه):

- ښه ویئ کنه! څه کیسې دي؟

(پشم گل د واسکت له جېبه د ډالرو یو بندل راوباسي):

پشم گل

- صیب! ما خو چې کوم سوالونه په خلکو خرڅ کړي وو، نو روپۍ یې دا دي!

(مشر ته روپی ورکړي، هغه یې چې واخلي، نو موسکی شي):

قربان شاه

- رشتیا چې دا هېواد تا غوندې فعالو خلکو ته اړتیا لري.

(په لږې چاپلوسی):

پشم گل

- صیب مننه.

مشر

- څنگه تا تې خپله برخه اخیستې ده؟

پشم گل

- هو صیب! هغه کار شوی دی.

(بیا دې نورو ته مشر ووايي):

قربان شاه

- تاسې خو حساب صفا کړی دی، که څنگه؟

(ټول په یوه غږ):

پاتې درې کسان

- موږ خو هر څه صیب بېگانه درکړل.

قربان شاه

- ډېر ښه. اوس به له ژورنالېست صیب نه پوښتنه وکو.

- نری گله څنگه خلک خو څه نه وئ، د ازموینې له نتیجې راضي دي که نه؟

ژورنالېست

- صیب! خلک دومره په خپلو خولو کې ډوب دي، چې خبره نه شي کولای.

چې یو څوک ځان ته حیران یې نو منگ ته به څنگه اوزگار شي؟!

قربان شاه

- ډېر ښه.

ژورنالېست

- او بیا زه د څه دپاره يم؟

که چغې وهي، نو وهي دې کنه.

خپله ژړا به پخپله اوري، ويم والله که رانه دويم کسم خبر شي.

قربان شاه

- ياره د کار سپری يې. راشه چې لږ خو دې ونازوم.

(ژورنالېست په چاپلوسۍ ورباخېږي، مشر ورته دوه زره ډالر وشماري):

قربان شاه

- هن! واخله، دا دوه زره ډالر ستا انعام شو.

ژورنالېست

- صيب! خدای دې د ولس خدمت ته تل ژوندی لره!

(قربان شاه وږه موسکا وکړي):

پشم گل

- صيب! ژورنالېست صيب! سبا شپې ته ستاسې په وياړ د موسيقۍ يو پروگرام

جوړ کړی دی.

له تاسې نه هيله کوي چې برخه په کې واخلي.

مشر

- و الله بده خو نه ده. د خير په کار کې سستي نه ده په کار.

(لږ سکوت):

- هن، خو يوه خبره ده، چې قاضي او څارنوال صيب هم درسره راولی.

ژورنالېست

- صيب! زما د زړه خبره دې وکړه، خو قاضي صيب به راشي که نه؟

مشر

عجیب سړی یې قاضي صیب به څنگه نه راځي؟

هغه خو خرابات او مناجات دی .

ژورنالېست

او که ستاسې اجازه یې،

امر صاحب جنایي به هم راوغواړم.

مشر

- په توده کې سپړه نه ده په کار .

بالکل یې راوغواړه.

ښه نور نو ځئ.

(په یوه اندازه چاپلوسي ټول ووځي).

یوڅلوېښتمه صحنه:

ځای: یوه اوږده خونه، چې سرتا سړي لوی مېز او چوکۍ گانې ورته پرته وي.

وخت: شپه.

لویغاړي: احمد، یونس او لس کسه نور ځوانان ټولگیوال یې.

(احمد په داسې حال کې چې یوه تور رنگه داسې درېښي یې اغوستې وي، چې له

جیمي ټوټې نه جوړه شوې وي. کورتۍ ونه لري، خو کمیښ یې د عسکري کمیښ

غوندې جوړ وي، چې د ولو د پاسه یې لکه د پخوانۍ رتبو د ځای ټوټې وي. مخامخ

دوه بند جېبونه ولري او ځاقداره بوتان یې په پښو وي. برېتونه یې نري کونډه دار

وي، پاک ښکاري او وېښته یې پورته اړولي وي. یانې په پوره توگه یو تکړه او بدل

اخیستونکی ځوان ښکاري، ملگري یې هم داسې ښکاري، لکه د یوه جنګي گروپ

غړي چې وي):

احمد

- گرانو ملگرو السلام علیکم.

لومړی تاسې نه مننه کوم، چې زما مرسته مو وکړه او زه مو د فاسدانو له منگولو خلاص کړم.
رښتیا خبره خو دا ده، چې نور زموږ په هېواد کې ظلم، خیانت او رشوت اخري حد ته رسېدلی دی.

یونس

- خو اوس یې یوه داسې چاره په کار ده، چې ډېره اغېزمنه او لنډه وي.
که څنگه ملگرو؟

ټول په یوه غږ

ټول

- سمه خبره دې وکړه.

احمد

د هېواد د دې پنځه فیصده خلکو د ظلم، خیانت او وحشت له امله پاتې خلک د هغوی عذاب گالي.

دا هغه خلک دي، چې نه قانون پېژني او نه انسانیت.

تر هغه چې د دغو مفسدینو چاره ونه شي، نو مظلوم به ورځ تر بلې بدترېږي.
دلته شتمني او واک داسې خلکو نیولی چې نه رحم لري او نه د هېواد ملي گټو ته ژمن دي.

وايي چې کړې خولې په سوک سمېږي.

تر څو چې د هېواد او خلکو دښمنان د خپلو اعمالو په سزا ونه رسوو، بې له دې موږ بله لار نه لرو. دا کار هغه ځوانان کولای شي، چې خپل هېواد او خلکو سره مینه ولري او په رښتیا هم ځوان وي.

ټول په شریکه:

- ډېره سمه خبره دې وکړه.

موږ تر مرگه درسره یو.

احمد

د دې کار لپاره ما یوه قسمپاڼه لیکلې ده. تاسې ټول په شریکه راسره د ا وواياست.

(ټول متوجه شي):

احمد

- د لوی خدای په نامه قسم کوم چې

د هېواد او خلکو دښمنان، رشوت خواره، ملي خاینان،

جنایتکاران او گوداگیان به د خپلو اعمالو په سزا رسوم.

همدا رنگه قسم کوم، چې د ځان لپاره به هېڅ ډول گټه په پام کې نه نیسم.

د خپلې وینې تر اخري څاڅکي پورې به د مظلومو افغانانو نه دفاع کوم.

که مې د ځان لپاره څه وغوښتل، نو د سختې سزا وړ به یم.

(احمد پورته جملې یوه یوه وايي او ملگري یې په یوه غږ تکراروي)

احمد

- مننه. ډېر زر به په دې کار پیل وکړو.

ټول

- سمه ده.

دوه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د یوه لوکس کور چمن.

وخت: شپه.

لوبغاړي: هنرمندان، د کانکور د کومېټې مشر او ملگري یې، ژورنالېست، قاضي،

څارنوال، جنایي امر، احمد، یونس او نور ملگري یې.

(هنرمندان د موسیقۍ الات سر کوي، چې د کومېټې مشر قاضي ته چې سپین

پټکی یې تړلی وي، ووايي):

قربان شاه

- قاضي صيب! که خوښه دې وي شروع به وکو.

قاضي

- ډېره ښه ده بسم الله کي!

(همدې وخت کې دې احمد وښودل شي، چې د کور په دېوال په احتياط را اوږي

او لاندې دوه کسه پيره کوي، له دې وروسته ژورنالېست د هنرمندانو ځای ته

ورشي او په چاپلوسانه انداز ووايي):

ژورنالېست

- زه په دې وياړم چې د کانکور پروسه په پوره برياليتوب او عدالت سره د رئيس

صيب په زيار پای ته ورسېده،

(رئيس موسکي شي):

ژورنالېست

نو له استاذ نه هيله کوم، چې لومړی يوه مسته نغمه شروع کي، تر څو د خپلو

احساساتو تنده د رئيس صيب په وياړستاسې په مخ کې ما ته کم. زړه خو مې ډېر

غواړي، چې خپله خوشالي تاسې ته په نڅا کې وړاندې کم، خو څه وکم، د ډېرو

گرځېدو د لاسه مې ښپې خوږېږي.

پشم گل

- ولې منگ درته سړي نه ښکارو؟!

(رئيس د تائيد سر وښوروي او هنرمندان د نڅا يوه نغمه پيل او پشم گل ډېره

مسلكي نڅا پيل وکړي، خو همدې کې احمد راکښته او هغه دوه پيره داران يو يو

بوکس ووهي او يونس ترې کلاشينکوفونه واخلي. ژورنالېست ناڅي، چې د

کومېتې دوه کسه غړي سپين گل هم راشي او نڅا پيل کړي او ژورنالېست ورته

په ناسته چکچکې کوي، يوه دقېقه ډېره په زړه پورې نڅا روانه وي، قاضي صيب او د کومبټې مشر ورته لاسونه پرکوي، چې همدې کې احمد او ملگري يې په يوه منډه د سيل ځای ته راشي. د احمد لاس کې کلاشينکوف وي، چې په کلک غږ ووايي):

احمد

- له ځايه ونه ښوړئ، ټول لاسونه پورته کئ!

(سيل بند او ټول ډېر ووېرېږي):

احمد

- که چا حرکت وکړه، چان چان به يې کم.

(ټول ودرېږي، لاسونه پورته کړي، يونس او نور ورشي، ډ ټولو لاسونه د شا له لوري وتړي):

احمد

- شا ته ونه گورئ! چټک!

يونس

- مخکې شئ!

(يونس ژورنالېست ته د شا له لوري يوه دیکه ورکړي او هنرمندان خپل سامانونه غونډوي).

دري څلوېښتمه صحنه:

ځای: د رهنما يو دفتر غونډې.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، دوه ملگري يې، نورمحمد صراف او د رهنما والا.

(لومړی دې د سهار يو اضافي شاپ وښودل شي، بيا د رهنما والا د ډالرو يو بندل وشماري، خو تر دې وروسته ووايي):

رهنما والا

- په دې کې خو پنځه زره ډالر کم دي.

نور محمد

- بس نورې اوس نشته، اوس همدا واخله.

رهنما والا

- دا کور مې اوسم تا ته لس زره ډالر ارزانه درکه..

ته پېرې چې د دوه لکو ډالرو کور دی.

نورمحمد

- یاره اوس همدا واخله، کال ته به دې دا کمی پوره کم.

(په داسې حال کې چې د احمد مخ پټ وي، د تومانچې میل یې د شا له لوري غوړ

ته ونیسي):

احمد

- زه به یې درته همدا اوس پوره کم.

(نورمحمد په وېره مخ ورواړوي، ورو ورو پاڅېري، رهنما والا هم ووېرېږي):

احمد

- چې شا ته ونه گورې.

روان شه.

چټک.

(او له دې سره صراف روان کړي).

څلورڅلوپېنځمه صحنه:

ځای: د ملالی کور. (کوټه).

وخت: ورځ.

لوبغاړې: د ملالی پلار، د ملالی مور، سلیم، د سلیم پلار او ور سره درې د پاڅه عمر خلک.

(سلیم په پاڅو جامو کې خوشاله ښکاري، د ملالی پلار د چایو د پتنوس سره راشي، په پیالو کې چای اچوي، چې سلیم یې لاس ونیسي):

د سلیم پلار

(مدیر حسن):

- تاسې تکلیف مه کوئ، سلیم به یې واچوي.

(سلیم د چایو په اچولو پیل وکړي).

پنځه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د ډاکټر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: اناهیته او یما ډاکټر.

(اناهیته کوټه کې په چوکۍ ناسته وي، چې ډاکټر راشي):

(د مینې په انداز):

ډاکټر

- گراني تر څو به د هجر په لمبو سوځم؟!

راځه نن خو مې د مینې دا تنده څړوب که!

(اناهیته د سترگو لاندې وروگوري):

ډاکټر

- نور صبر کولی نه شم.

که نن راسره لاړه نه شوې، نو زما او ستا د مینې ډرامه به همدلته اور واخلي.

اوس ووايه ځې که نه؟

اناهیته

- سهې ده.

(په خوشالی.):

ډاکټر

- اول به زه لار شم، موټر کې به ناست يم، ته دسې ورو ورو راووخه!

اناھيته

- سمه ده.

(هغه چې کله ووځي، نو د اناھيتې له سترگو د مجبورۍ اوبسکه تويه شي).

شپږڅلوېښتمه صحنه:

ځای: د روغتون نه بهر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، یونس او ډاکټر.

(ډاکټر چې کله خپل موټر کې کېږي، نو احمد او یونس دې وښودل شي، چې

ډاکټر وويني، هغه موټر کې کېږي، لږه شېبه وروسته خپل ساعت ته وگوري، بيا

سر په اشترېنگ کېږدي، بيا چې کله ساعت ته وگوري، نو همدې کې احمد او

یونس د موټر د شا له دروازې نه موټر کې کېږي او تومانچه د ډاکټر سره ته

ونيسي):

احمد

- مخکې څه.

که شا ته دې وکتل، دا کوپړۍ به دې باد باد کم.

(ډاکټر په وېره روان شي).

اوه څلوېښتمه صحنه:

ځای: یو داسې کور چې د برنلې ډېرې پایې ولري او یا هم داسې یوه ډېره چې

کتار ونې په کې وي.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: احمد، یونس، د دوی ملگري، قاضي، د کانکور د کومېټې مشر، سپين گل او پشم گل، جنایې امر، څارنوال، صراف، ژورنالېست، ډاکټر او يو څو کسه نور چې د دې خلکو نندارې ته راغلي وي.

(لومړی دې يوه لويه لوحه وښودل شي، چې پرې ليکل شوې وي: د هېواد د خاينانو نندارتون. يو څه خلک هم لوحې ته په حيرانۍ گوري، احمدهماغه درېشي اغوستې وي، يو تور نوی پکول يې پرسر او تومانچه يې لاس کې وي، نور ملگري يې هم وسله وال وي. هر يو مجرم د ونې يا پایې پورې تړل شوی وي. احمد لومړی د کانکور د کومېټې مشر ته ورشي):

احمد

- ولې خاينه!

دومره لوی خيانت دې ولې وکه؟

ووايه ولې؟

(له گربوانه يې ونيسي يو دوه ټکه ورکړي):

احمد

- په رښتيا چې ته ملي خاين يې.

بلدېنگونه، غلاوې او نور خيانتونه خو مو درېښلي وو،

خو د معصومو شاگردانو سره خيانت د بښلو نه دی.

ووايه څنگه سزا درکم؟

(رئیس سترگې ټيټې کړي او احمد څارنوال ته ورشي).

احمد

- څارنوال صيب ته نه شرمېدې، چې د يوه بېگناه انسان نه دی رشوت غوښته؟

تاسې خو دومره خاينان ياست چې حد نه لري. څارنوالي يانې د خيانت مرکز.

ستا خو به پوستکی وباسم.

(احمد جنایې امر ته ورشي):

احمد

- جنایتکاره اوس ستا وار دی.

ستا ضمیر دا څنگه مني، چې ملي شتمني لوټ کې.

په لږ وخت کې په چارتراشو د کویټ امیر شوې.

کلونه وشول، چې په لوټ او تالان دې شروع کړې ده.

قیمتي کافي او چارتراش دې تالا کړل، خو مظلومانو ته د کور دپاره یو لرگی نه پرېدې.

(هغه سترگې تیتې کړي):

احمد

- تا خو به د چارتراش په سر کې ځورندوم.

(احمد ژورنالېست ته ورشي):

احمد

- دا دی د خدمتگار په جامه کې د دربار تالي څټی.

ژورنالېست صیب! په لږ وخت کې د څو کورونو خاوند شوې.

د دربار په چاپلوسی خو ونه شرمېدې، خو اوس لا ورته گډېرې هم.

په ډېرو حقایقو دې سترگې پټې کړې.

ووايه تا سره څه وکم؟

(هغه سترگې کښته کړي):

احمد

- تا نه وژنم خو یو ځل به د ښار په چوک کې دوه ساعته په مینه ناڅې.

خلک به دې اصلي څېره وگوري.

(احمد صراف ته ورشي):

احمد

- ملگرو! زموږ په هېواد کې اوس د دې ډول خلکو حکومت دی.

همدې خلکو وطن لوټ کړه.

په رېښتیا چې دا لوی غدار دی.

دې خلکو رشوت هر څی ته ورسوه.

(احمد هغو نورو دوو ته چې نخلي یې وو ورشي.):

احمد

- تاسې نه شرمېږئ، چې په پردو ودونو کې ناڅی؟

رښتیا چې تاسې غوندې خلک وجدان نه لري.

تاسې چې ناڅی، ښځې به څه کئ؟

تاسې انسانان نه د شرم گودې استئ!

(احمد ډاکټر ته):

احمد

- ملگرو! که تاسې پوښتنه وکړئ، چې په دنیا کې پست او رذیل انسان څوک دی، نو

زه به درته وویم، چې هغه دغه ځاین ډاکټر دی.

احمد

- ولې بې پته! د پردو ناموسونو سره لوبې کئ؟

ایا تا د همدې دپاره قسم کړی و، چې خپل وجدان به وژنې؟

د بېوزلو ناروغانو دوا به خرڅې.

ته د خدمتگار په جامه کې ابلیس یې.

ته هغه څوک یې چې د ښځو د مجبورۍ نه ناوړه گټه اخلې.

تا ته خو اور اچوم.

(احمد قاضي ته ورشي):

احمد

- دا دی د عدالت په چوکۍ ناست قاضي صیب!

دا دی د اسلام په جامه کې د مسلمان دشمن.
ملگرو دا هغه څوک دی، چې زموږ ټولنه یې فاسده کړې.
په سلگونو بې گناه انسانان یې بندیان کړي، خو
لویو ځاینانو او قاتلانو ته یې ملا ماته ده.

قاضي صیب ولې؟

(قاضي سترگې ټیټې کړي):

احمد

- دا ځکه چې قاضي صیب ډالرو ته د ټینګې نه دی.
دا هغه څوک دی، چې د پیسو لپاره خپل ایمان خرڅی.
څنگه همدسې نه ده؟

(قاضي په ورو د تائید سترگې وښوروي):

احمد

- ووايه قاضي صیب! ته پخپله ځان ته سزا وټاکه.
تا ته باید کوم ډول سزا درکړل شي.
ايا ستا د لاسه دا ټول هېواد په اور کې نه سوځي؟!

(په ورو):

قاضي

- همدسې ده.

احمد

- چې دسې ده، نو ځان ته خپله سزا وټاکه.
(د زاری غوندې حالت):

قاضي

- که ته وخت راکې، زه به ځان او ټولو ته مناسبې سزاگانې ورکم.

احمد

- ډېر ښه. خو مخکې دې دا کار ولې نه کو؟

قاضي

- مخکې پوند وم. انسان ته خدای پاک کله کله هدايت کئ.

ما ته وخت راکه!

احمد

څنگه وخت درکم؟.

قاضي

- اجازه راکه چې دا هر څه زه په محکمه کې وکم.

(احمد لږ فکرمن شي):

احمد

- خو په دې کې دې څه چل نه يې؟

قاضي

- زه قسم خورم چې ځان او ټول به دسې محاکمه کم، چې ټول ملت راباندې افرين

ووي.

احمد

- قاضي صيب! په خبرو کې دې راته رشتيا ښکاري.

په تا خو ټول عمر کې چا باور نه دی کړی، خو زه يې نن درباندي کوم.

قاضي

- مطمئن اوسه.

احمد

- هلکه ټول د قاضي صيب په حکم خلاص کئ!

او د دوی د جنايتونو دوسې چې ما جوړې کړي، هم ورکئ!

يونس

- ښه صیب.

(ملگري يې ټول خلاص کي).

نوټ: په پورته صحنه کې دې مناسب اضافي شاتونه واخيستل شي. يانې مناسب تاثرات.

اته څلوېښتمه صحنه:

ځای او هر څه د څلور څلوېښتمې صحنې، خو ملاله او مور يې هم وي.
(لومړی ملاله د خپل کور له دروازې وتښتي، ورپسې په هماغه کوټه کې په گيلاسونو کې لا لږ چای پروت وي، چې د سليم پلار د ملالې پلار ته ووايي):

مدیر حسن

- که اجازه يي، اوس به اصلي خبرې ته راشو.

د ملالې پلار

- مهرباني وکړئ!

مدیر حسن

- کله کله ډېرې ښې خبرې د انسان په زړه کې گرځي، خو څوک يې د ويلو جرئت يې نه لري.

د ملالې پلار

- خبره دې سمه ده، خو زه پوی نه شوم.

مدیر حسن

- مقصد مې دا و، چې ښېپې هم هغه ځی ته ځي، چې چېرته زړه غواړي.

مور چې نن راغلي يو، نو مقصد مو دا دی، چې د سليم جان د پاره راغلي يو.

ماشا الله اوس خو پوهنځي ته هم بريالی شو، د هر مور و پلار دا هيله يي، چې د خپل اولاد خوشالي په ژوند يني وگوري.

(همدې وخت کې د ملالې پلار ته زنگ راشي، هغه موبایل ته وگوري):

د ملالې پلار

- بښنه غواړم، یو ځل دننه ځم.

مدیر حسن

مهرباني وکړئ.

(هغه ووځي، چې کور ته لاړ شي، نو بښنه یې وارخطا گرځي):

د ملالې پلار

- څه خبره ده، چې په دسې وخت کې دې راته زنگ ووايه؟!

د ملالې مور

- ملاله نشته، ټول کور مې ورپسې چاڼي که.

د ملالې پلار

- ملاله نشته، ولې چېرته ده.

د ملالې مور

- راته ښکاري چې د مرکې نه تښتېدلې ده.

(په حیراني):!

- تښتېدلې ده؟!

دا به زه ژوندۍ پرېندم!!

زه خو یې په شرمونو وشمولوم.

زه به ورسره گورم!!

نهه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د محکمې ودانۍ.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، د احمد ملگري، قاضي، څارنوال، د کانکور د کومېټې مشر، د هغه ملگري، جنایي آمر، صراف، ژورنالېست، ډاکټر سلیم، ملاله، د ملالې پلار، د کتابخانې والا، د درملتون والا، د هټکرپو سره ولاړ پولیس او په تالار کې نور خلک.

(لومړی دې د محکمې بهر برخه وښودل شي، چې یو څو کسه یې مخې ته ولاړ وي او یو پولیس پیرهدار وي، بیا دې د محکمې دننه برخه وښودل شي، چې قاضي راشي، پر چوکۍ کېني، له دې وروسته درې کسه وسله وال پولیس چې هتکړی ورسره وي، د سټیج په یوه برخه کې ودرېږي، بیا دې لاندې خلک وښودل شي، چې په لومړي کتار کې احمد سره له ملگرو ناست او ورپسې ټول مجرمین کتار ناست وي او بیا نور خلک ناست وي):

قاضي

- بسم الله الرحمن الرحيم.

بناغلو حاضرینو!

نن د څو داسې خلکو محاکمه پیلېږي، چې د غلا، خیانت، رشوت او بې کفایتۍ مثال یې نشته.

همدارنگه نننۍ محاکمه زما په ژوند کې داسې یوه محاکمه ده، چې د عدالت له مخې به ساری ونه لري.

د ټولو نه مخکې دې عبدالرحیم راشي، تر څو د خپلې دوسې څرنگوالی واورې.
(جنایي آمر یانې عبدالرحیم ورشي او پورته ودرېږي):

قاضي

- دا هغه څوک دی، چې د څو کلونو په اوږدو کې یې زرگونه لاری چارتراش په غیر قانوني توگه پرېښي دي.

عبدالرحیم د ملي شتمنۍ په تالان کې هغه فعال غړی دی، چې تر اوسه یې په لکونو ډالر جمع کړي او په ښار کې یې درې څلورمنزله کورونه جوړ کړي، حال دا چې پخوا یې د یوه وخت ډوډۍ نه درلوده.

عبدالرحیم

- صیب دا ما خپله خواري کړې ده.

قاضي

- غلا او خواري فرق لري.

ځکه نو عبدالرحيم د پايڼده زوی زما له خوا په شل کاله بند محکوم او درې واړه کورونه به يې وپلورل شي او پيسې به يې پر بېوزلو ووېشل شي.

عبدالرحيم

- صيب! دا ظلم دی، دا روپۍ يوازې ما نه دي اخيستي، دې کې راسره نور چارواکي هم شريک وو.

قاضي

- ويې نيسئ.

(پوليس هتکړۍ ورواچوي).

قاضي

- جمعه گل د عوض زوی دې راشي.

(څارنوال ورشي):

قاضي

- له هغه نېټې نه چې جمعه گل د عوض زوی څارنوال شوی،

نو يوه ورځ يې هم بې رشوته نه ده تېره کړې.

پنځه کاله مخکې په يوه سرای کې چوکيدار و، خو اوس

د دېرش جريبو ځمکې خاوند دی.

جمعه گل د خپلو بې شمېره خيانتونو په لړ کې په يوې وينې څښوونکې بلا بدل

شوی.

ځکه نو د دې په بدل کې ورته قضا دا فيصله اوروي، چې ځمکه به يې په بې کورو

ووېشل شي او پخپله په شپاړس نيم کاله بند محکوم شو.

(لاندي خلک يو بل ته خوشاله وگوري او پوليس څارنوال ته هتکړۍ واچوي).

قاضي

- درېيم کس چې بايد دلته راشي، يو داسې ملي ځاين دی، چې ساری نه لري. نوموړي بې شمېره ناپوهه او تنبل زده کوونکي د اولنومره گانو په بدل کې کامياب کړي.

هغه په دې سلسله کې د ميليونونو ډالرو ځاوند شوی او په دوبي کې يې سوداگري پيل کړی.

دا کس قربان شاه د آفرين شاه زوی نومېږي، چې دوه کسه چاپلوسان هر يو سپين گل او پشم گل هم ورسره دي، درې واړه دې راشي.

(د کانکور د کومېټې مشر او هغه دوه ملگري چې نڅا يې کړې وه ورشي):

قربان شاه

- قاضي صيب! تاسې تومت لگوي، په ما څه ثبوت لري؟

قاضي

- عيان ته د بيان ضرورت نشته.

اصلاً ستا ځيانتونه ثبوت ته هيڅ اړتيا نه لري.

زما پرېکړه دا ده چې ته په شپږ وپشت کاله بند محکوم او نهه لکه ډالر جریمه شوې.

او دغه دواړه ملگري دې چې په پردو ودونو کې ناڅي او شرم نه لري، په درې درې کاله بند محکوم

او زر زر لېسې وهل بايد وځوري.

همدارنگه به په زندان کې هر پنجشنبه بنديانو ته دوه دوه ساعته ټوکې کوي.

(له دې سره لاندې خلک چکچکې وکړي او پوليس درې واړو ته هتکړې واچوي).

قاضي

- د دې لپاره چې وخت ضايع نه شي.

نو نورمحمد صراف او نری گل ژورنالېست دې حاضر شي.

(دا دواړه چې څنگه روان شي، نو همدې وخت کې ملاله تروره د محکمې هال ته

راننوځي، يوازې سترگې يې ښکاري او پر يوې چوکۍ کېني):

قاضي

- د مالوماتو له مخې نور محمد د رشوت او خيانت په گڼو جرمونو ککړ دی. دا هغه دلال دی، چې له خلکو ډالر ټولوي او د رشوت په توگه يې چارواکو ته ورکوي او په بدل کې يې هغه شاگردان چې په ټکي نه پوهېږي، بهر ته د بورسونو له لارې لېږي.

ځکه نو د پرېکړې له مخې نورمحمد په لس کاله بند محکوم او پنځه لکه ډالر جریمه شو.

(پوليس چې څنگه هتکړۍ ورواچوي، نو همدې وخت کې سليم هال ته راننوځي او مخکې چوکي کې کېني).

قاضي

- نری گل هغه څوک دی، چې ټول عمر يې په دربار کې تېر شوی. نري گل کله هم د حقایقو راپور نه دی خپور کړی، بلکې ټول عمر يې د جنایتکارانو د جرمونو د پټولو په بدل کې پیسې اخیستي. نري گل تر اوسه درې پاخه کورونه جوړ کړي. هغه په هېڅ ډول چاپلوسی نه دی شرمېدلی، ځکه نو نری گل په پنځه کاله بند محکوم، کورونه يې سرکاري او د تل لپاره پرې د نڅا بندیز ولگېده.

(پوليس ده ته هم هتکړۍ ورواچوي).

قاضي

- اخرنی کس د پرښتې په جامه کې هغه شیطان دی، چې باید سنگسار شي. دا کس ډاکټر یما د جمشید زوی دی. له ناروغانو قیمتي پیچکاری پټوي او د هغې په بدل کې ورته هسې اوبه پیچکاري کوي.

دا خاین په اخلاقي جرمونو هم ککړ دی. د يوې نرسې له بېوزلۍ نه ناوړه گټه اخلي.

یما په دولس کاله بند محکوم او تر بند وروسته باید يوې ښځې ته هم په سپکه ونه گوري.

(ده ته هم هتکړۍ واچول شي).

اوس وار زما دی.

(سلیم پورته شي):

سلیم

- قاضي صیب صبر وکړه.

تا خو د احمد په خوښه د خلکو محاکمه شروع کړې، خو دا هغه څوک دی چې

زما ښځه یې تښتولې ده.

(احمد، قاضي او ټول هغه ته وگوري، چې دې کې ملالی پاس ورشي):

ملالی.

- قاضي صیب! دا دروغ وايي، زه مې همدا نن پلار ده ته ورکولم، خو زه هېڅکله

له داسې یو چا سره گوژدنې ته تیاره نه یم، چې په رشوت پوهنځي ته بریالی شوی

وي. زه له داسې بې غیرتو کرکه لرم. زه که کوژدن کوم، نو یوازې له احمد سره به

وي، چې د ځایانو، ظالمانو او جنایتکارانو دشمن دی.

(له دې سره سلیم خړ سترگی شي او احمد لږ ویاړمن شي او ناست خلک چکچکې

وکړي):

قاضي

- ښه دی چې خدای پخپله راوستې.

ته سر له همدا نن په پنځه کاله بند محکوم شوې.

(پولیس دا هم ونیسي).

قاضي

- لکه څنگه چې مې وویل اوس زما د محاکمې وار دی.

زه چې خپلو ځایانتونو ته گورم، نو باید پوستکی رانه وویستل شي.

خو د اوس لپاره دې زما ټوله هغه پانگه چې په رشوت مې تر لاسه کړې مصادره

شي.

همدارنگه زه خپل ځان د دایمي بند په سزا محکوموم. هیله ده چې زما اولادونه له

هغه حرام مال نه چې ما هغوی ته گتلی گتپه وانخلي، تر څو په دنیا او اخرت کې

په عذاب اخته نه شي.

زه له ټولو هغو بې گناه خلکو نه چې زما د لاسه بنديان شوي بښنه غواړم.
او له احمد نه مننه کوم چې ما ته يې د خدای او رسول لار راوښوده.
(له دې سره قاضي پاڅېرې، پوليس ته لاسونه ونيسي او چې کله هتکړې وراچوي،
نو همدې وخت کې احمد پاس ولاړ شي):

احمد

- زه لومړی له قاضي صيب نه مننه کوم، چې نن يې د اسلام او عدالت سره سمې
پرېکړې وکړې.

رشتياهم تر هغه چې د هېواد ټول جنايتکاران، رشوت خواره او ملي خاينان په
همدې ډول محاکمه نه شي، نو په هېواد کې هېڅ ډول سوله نه شي راتلاي. زما له
خپلو ملگرو نه هيله ده چې دلته راشي.

(ټول ورشي):

احمد

- موږ ټولو دا قسم کړی، چې د هېواد هر خاين، غل او رشوت خور به ستاسې په
مرسته د محاکمې مېز ته راکاږو. تاسې ټول په يوه غږ راسره دا بدرگه کړئ:
- مرگ پر جنايتکارانو.

(ټول ووايي مرگ):

مړه دې وي ملي خاينان

(مړه دې وي):

مخ پهوړاندې د دې ډول محاکمو په لور.

خلک

- مخ په وړاندې!

(او په داسې حال کې چې احمد او ملگرو يې د شعار ورکولو لاسونه پورته کړي
وي، ډرامه پای ته ورسېږي).

پښتنه

کرکټرونه

افضل: یو ناروغ زلمی.

پرخه: د افضل ښکلې مېرمن.

جابر: د افضل مشر چرسي ورور، چې د خپلې ښځې خبره مني.

سکینه: د افضل مېرمن، چې شکمنه او ظالمه ښځه وي.

پښتنه: د سکینې پنځه کلنه لور.

نجیب: د پرځې شپږ کلن زوی، چې معصومه څېره ولري.

اسلم خان: یو پښتون خان.

شېری: د جابر یو چرسي دوست.

یاسین او گلو: دوه کلیوال.

فرعي کرکټرونه: گڼ.

لومړۍ صحنه:

ځای: یو پراخه کلیوالي کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: افضل، د افضل مېرمن پرخه، پنځه یا شپږ کلن نجیب، جابر، د جابر

مېرمن سکینه، د جابر پنځه کلنه لور پښتنه.

(افضل په یوه زوږ کټ کې پروت وي، فریاد کوي، سترگې یې پټې وي، په مېز

ورته څه شربتونه پراته وي، پښو ته یې پرخه په خپګان ناسته وي، هغه یې پښې

زور کوي. افضل فرياد کوي. پرځه په خپل ځادر خپلې اوبسکې پاکې کړي. د افضل فرياد وار په وار ډېرېږي. بيا پرځې ته په تکليف ووايي):

افضل

- ما تا ته هېڅم ونه کړل. زه تا ته ملامته يم.

(په ژرغوني انداز):

پرځه

- دسې مه وايه، خدای دې تا لري. ته ما ته هر څه يې!

افضل

- پرځې! دسې ښکاري، چې د دنيا سختو ته مې ته يوازې پرېښودې.

(په ډېر دردمن او نيم ژړانده انداز):

پرځه

- افضله! دا ته څه وی (وایې)؟!

ته خو رک روغ يې. خدای به دې ښه کي.

افضل

- په نجيب ډېر پام کوه.

(د پرځې له سترگو لپه اوبسکې تويې شي):

افضل

- نجيب څه شو؟.

(نجيب هم خپه ولاړ وي، راشي، له پلار سره په کټ کې کېښي، افضل نجيب ته په

دردمن انداز وگوري، له سترگو يې اوبسکه تويه شي، ښکل يې کړي او بيا پرځې ته

ووايي):

افضل

- جابر راته يو ځل راوله.

(هغه پاڅېږي او افضل، نجيب ته ښه شېبه وگوري، بيا يې له فرياد سره يو ځای

زړه ته رانږدې کړې، دې کې جابر، پرڅه او د جابر مېرمن سکینه راشي او مخامخ
کت کې ورته جابر کېني.:

(په بې مسوولیته انداز):

جابر

- څه خبره ده؟ خیریت دی؟

افضل

(ډېر ورو)

- وی، وی! وروړه! لکه چې زما د وړو پېتیم تا ته پاتې شو.

(په وقفوي توگه):

په نجیب پام کوه. گوره هغه وعده دې یره (هېره) نه کې.

(جابر په سترگو کې بل ډول وروگوري، خو همدې کې افضل په زوره وای وکړې،
په کت کې کېني، له بل وای سره له خولې وینې وگرځوي. پرڅه ترې نجیب لرې
کړې او په دستمال یې خوله او جامې زر زر پاکې کړې، خو افضل په کت کې
وغورځي، وړوکی وای وکړې او له دې سره یې سترگې خلاصې پاتې شي. پرڅه ژړا
شروع کړې او سکینه هم داسې ژاړې لکه په رښتیا چې خپه نه وي او له افضل نه
يو ډول کرکه کوي).

دويمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: اسلم خان، پخه مېرمن یې.

(د خان صیب بڼه په کت کې ناسته وي، چې بڼه شېبه وروسته خان صیب په
فکرمن انداز کې راشي او په بل کت کې مخامخ خپلې مېرمنې ته کېني او په
بالښت ډډه ووهي. مېرمن یې چې وروگوري، نو هغه ورته خپه غوندې ښکاره

شي):

د خان مېرمن

- چې درته راوړم؟.

(په يوه اندازه خپگان):

اسلم خان

- نه، زړه ته مې نه کېږي.

مېرمن

- څنگه خپه غوندې يې؟

اسلم خان

- په افضل خپه يم. په ډېره ځوانۍ کې مې شو.

(په افسوس او حيرانۍ او بيا خپل مخ ته لاس وروړي):

مېرمن

- الله! مې شو؟ ځوانه جانه بڼڅه يې ده.

رښتيا چې مرگ زوړ او ځوان ته نه گوري.

خو هغه بڼڅه به يې څه کې؟!

اسلم خان

- ته اوس دا خبرې پرېده، هغه لونگۍ مې وگوره چې فاتحې ته ورځم.

(بڼڅه يې پاڅېږي).

درېيمه صحنه:

ځای: يو کليوالي ميدان.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر، يو مولوی صيب، اته لس کسه نور او اسلم خان.

(اته لس کټونه پراته وي، ملا صيب يو لنډ سورت شروع کړی وي، چې سورت

خلاصېدو ته نږدې وي، نو اسلم خان هم راوړسپړي او په کټ کې کېږي. ملا

صیب دعا وکړې، ټول لاسونه پورته کړي. له دې وروسته اسلم خان ووايي):

اسلم خان

- خدای دې د زړه صبر درکي. افضل نېک سړی و.

(جابر پر سینه د مننې لاس کېږدي):

اسلم خان

- ښه ده، چې زوی یې شته. ستا نېکې دا ده، چې د وراره پالنه دې ښه وکړې.

هغه دې خدای وښيي.

د ټولو دا لاره ده.

(له دې سره ټول پر مخونو لاس راکارې او پاڅېږي).

څلورمه صحنه:

ځای: د پرځې کوټه.

وخت: ماښام.

لوېغاړې: پرځه او سکینه.

(پرځه د کوټې په کټ کې ناسته وي، مخامخ دېوال ته د افضل لوی عکس په

چوکاټ کې ځړېدلی وي، پرځه ورته وگوري او له دې سره د زړه له تله په پټه

خوله وژاړي او چې کله خپل سر پر خپلو زنگونو ږدي، همدې وخت کې سکینه

کوټې ته راننځي او هغه چې عکس او د پرځې ژړا ته وگوري، نو پرځې ته په تریو

انداز ووايي):

سکینه

- دغه عکسونه مکسونه دې نور له دې کور نه ورک که.

موږ په غم مه اخته کوه.

(پرځه خپلې اوبنکې پاکې کړي او په نرمه لهجه ورته ووايي):

پرخه

- ورنډار په دې کې د غم څه خبره ده؟!
ماته خو د تسل همدا يوه نښه پاتې ده.
زه به ټول عمر همدې ته گورم.
(په يوه اندازه غوسه):

سکینه

- ته به ورته گورې، خو له ژونده به زما خاوند وباسې. هغه که دا عکس وليده، بيا
به يې ټول عمر په ياد يې. تا نه خو خدای واخيسته اوس ما ته غمونه مه گوره.
(پرخه حيران وروگوري):

پرخه

- ښه، زه اوس د خپل خاوند عکس هم نه شم ساتلی؟!
(په يوه اندازه غوسه):

سکینه

- زما دومره خبرې يادې نه دي.
ته په نيمه پويه نه شوې.
(له دې سره سکینه عکس راواخلي او پر ځمکه يې وولي. د عکس ښيښه ټوټې
ټوټې شي. پرخه لومړی، سکينې او بيا عکس ته وگوري. له کټه راکښته او ماتو
ښيښو ته په حسرت کېږي).

پنځمه صحنه:

ځای: د سکينې کوټه.

وخت: شپه.

لوبغاړي: سکينه او جابر.

(جابر په خپله کوټه کې په لږ څه فکر کې ناست وي، چې سکينه کوټې ته

راننوځي. له څېرې نه يې يو اندازه غوسه بنکاري، کېني او بيا ووايي):

سکينه

- ډېر فکرونه مه کوه، هغه دې خداى وينيې.

اوس دې لاس ته څه نه راځي.

زړه ته غم مه ورکوه.

جابر

- سکيني! ځيني غمونه دومره زر نه هېرېږي.

وخت غواړي.

سکينه

- خو زه دې يوه شېبه خپگان هم نه شم زغملی.

(لږ سکوت):

- خو يوه خبره مې واوړه.

جابر

- څه خبره؟

سکينه

- دا خبره چې که له اوس نه د پرځې څه چاره و نه کې، نو دا د شگو مزل دې

خداى خبر که سر ته ورسېږي.

(په حيراني):

جابر

- سکيني زه په دې پوی نه شوم، چې ستا مطلب څه دى؟

سکينه

- مطلب مې دا دى، چې پرځه په قبضه کې ساته.

- ښځې ته ښځه ښه مالومه يې. که له اوس نه ته دا کار ونه کې، نو تلې اوبه گوره

بېرته نه جاروځي.

(سنجيده شي):

جابر

- خبره دې سمه ده. همدسې به کوم، خو اوس راته ځای جوړ که. ډېر سترې يم.
(جابر پر توشک ځملي، سکينه پرې کمپله واچوي. سکينه لږه اينې ته وگوري، په
وېستو کې لاس راکاږي او بيا له جابر سره پر هغه توشک، چې خوا کې يې نږدې
وي، په وقفوي توگه ویده شي. د سکينې خوب دې لږه شېبه وښودل شي، بيا پر
ډډه واوړي او بيا دې يې ویدې سترگې وښودل شي او کله چې يې د فلش فارورډ
ټوله صحنه وليدله، نو چغه دې کړي او له خوبه دې راپاڅېږي. له دې سره جابر
هم په هيبت له خوبه راويښ شي او په داسې حال کې چې سکينه ساه و تياگه
وي، جابر ترې پوښتنه وکړي):

جابر

- ولې؟ سکينې ولې؟ څه درباندي وشو؟

سکينه

- ډېر خراب خوب مې وليده. ډېر خراب.

جابر

- اوده شه، هېڅم نشته. اوده شه.

(سکينه ځملي، خو ديوالي ساعت ته چې وگوري، څلور بجې وي. لږه نوره واوړي
راواوړي، خو خوب نه ورځي او لږه شېبه وروسته پاڅېږي).

شپږمه: د فلش فارورډ صحنه.

ځای: يوه ښکلې د واده کوټه او د واده يو تخت.

وخت: مازيگر.

لوبغاړي: جابر، سکينه او پرڅه.

(پرڅه د ناوې غوندې په تخت کې ناسته وي، چې جابر کوټې ته د واده په لباس کې چې يو گل يې هم غاړه کې پروت وي، راننوخې، پرڅه ورته موسکې شي، خو همدې کې يې سکينه په دروازه کې وگوري او دغه صحنه پرې ډېره بده ولگېږي):
(په وحشت او په زوره سره):

سکينه

- نه...!

اوومه صحنه:

ځای: د کور حوډلې.

وخت: سهار وختي.

لوبغاړي: پرڅه او سکينه.

(لومړی د چرگ اذان واورېدل شي. ورپسې ورو ورو رڼا شي، بيا د جارو کولو غږ شي. پرڅه لگيا وي، سر يې تړلی وي او حوډلې جارو کوي. لږ وخت وروسته پرڅه پاڅېږي، د خټو په نغري پسې اور بل کړي، دې وخت کې رڼا لږه ډېره شوې وي، خو اور په اسانۍ نه بلېږي، همدې کې سکينه راشي او په لږه غوسه ورته ووايي):

سکينه

- تا لا د اوسه پورې اور نه دی بل کړی؟

پرڅه

- ورنډار لرگي لامده دي، گنې د وخته پاڅېدلې يم.

سکينه

(په غوسه)

- هن! د وخته پاڅېدلې يم؟! نور گوره هر وخت دې وخت ته چی تيار يې.

(پرڅه حيرانه وروگوري):

پرڅه

- ورندار! په دغه شان خو گوزاره نه کېږي. بېگناه بې خطا راته خبرې کی!

(په ترو سپېرمو):

سکینه

- گوزاره نه کېږي!! چې دلته شپې کی، دا خبرې به اورې. بېگامیم ستا د لاسه

قیامت لیدلي.

(په حیرانی):

پرخه

- زما د لاسه؟! ما څه کړي، زه خو په خپلو غمونو کې ډوبه یم.

سکینه

(په توندی):

- بس، بس، زه لارم چی زر دم که.

(سکینه روانه شي. پرخه ورته غمجن وگوري. خپل سر په زنگونو کېږدي او له

لرگو لوگی د هغې د قسمت په څېر پورته کېږي).

اتمه صحنه:

خای: د پرخې کوټه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: پنځه کلن نجیب او پرخه.

(نجیب له خوبه پاڅېدلی وي . پرخه له نغري پاڅېږي او ورشي، اور دې وښودل

شي، چې بل وي. نجیب لږ لږ فریاد کوي ، پر تندي یې لاس کېږدي او بیا

ووایي):

پرخه

- جان! ستا خو ډېره تبه ده.

نهمه صحنه:

ځای: د سکینې کوټه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: سکینه، جابر او وره پښتنه.

(د چایو دسترخوان ته ټول ناست وي. لومړی دې پښتنه وښودل شي، چې چای وڅښي او بیا جابر دوه درې گوټه له ډوډۍ سره وکړي او ووايي):

جابر

- زه لاپم.

(له دې سره پاڅېږي).

سکینه

- نن زه پښتنه واکسینو ته وړم.

جابر

- ما نه څله پوښتنه کی، اوس خو د کور ریسه ته یې.

څه چې دې خوښه یې، هماغه کوه.

(سکینه ورته داسې موسکا وکړي، چې بدې ښکاره شي او جابر له کوټې ووځي).

لسمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: سکینه، پښتنه او پرڅه.

(پرڅې ته ډېر ناوولي لوبښي پراته وي او په پوره اخلاص یې مینځي، چې لږه وخت

وروسته ورته سکینه چادري پر سر او پښتنه هم ورسره وي، راشي. د پرڅې چې

ورته شا وي، مخ راوگرځوي):

(په لږه امرانه توگه):

سکینه

- ښځې ته دې لوبښې ینځه. زه پرڅه واکسینو ته وړم.

(د زاری غوندې وږه موسکا او په نرمه لهجه):

پرڅه

- ورنډار زه بم (به هم) درسره لاره شم، نجیبم واکسین نه دي کړي.

سکینه

- په هر شي کې سیالي مه کوه. زه بم لاره شم!!

دا لوبښې به څوک ینځي؟!

(د پرڅې پر مخ د خپگان یوه څپه راشي، سر لږ ټیټ او په لاس کې د لوبښې په

مینځلو بیا شروع وکړي).

یوولسمه صحنه:

ځای: یوه شنه دېره.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر او شېری.

(په دېره کې دوه کټه پراته او په یوه کې شېری په پاکو سپینو جامو کې ناست او

مخې ته یې د چرسو چلم ایښی وي. لومړی په لانگ شات کې جابر له لږ لږې

ښکاره شي، شېری د چلم په سرخانه کې میده شوي چرس واچوي او چې کله د

واسکت په جیبونو کې په اورلگېټ پسې لاسونه نښاسي، همدې کې جابر دېرې ته

راشي، شېری په خوشالی وروگوري):

شېری

- په خیر، په خیر، دانځر گله!

جابر

- سلامونه، سلامونه.

(دواړه په مینه د چرسیانو په انداز سره ستړي مه شي وکړي او په کتونو کې کېږي):

جابر

- پیره لکه چې ښامار تیار دی؟

شېری

- بس سر تې پرې کوه.

(شېری اورلگیت ورکړي او جابر چلم ولگوي، یو څو جوخت جوخت کشونه وکړي، وټوڅېږي او بیا یې شېري ته وروړاندې کړي. هغه ترې هم لوڅرې وباسي، وټوڅېږي. جابر یې یو ځل بیا وڅکي او بیا په کټ کې څملي):

جابر

- مه خرابېږې، په دې چرسو.

شېری

- اوس گرځه د اسمان شنو کې.

جابر

- حق ده پیره.

شېری

- یاره چې اوس یو سور کړی وطنی چرگ یې،

نو بیابم (به مو) مزې یې، مزې!

(جابر نېغ په کټ کې کېږي):

جابر

- پېریانو ته غزنی څه شی دی؟!

په ساعت کې دننه یې ما نه وغواړه.

(په وږي انداز):

شېری

- گوره دسې به نه یی؟!

جابر

- بس یو ساعت وروسته کور ته راشه.

چرگ به تیار یی.

(له دې سره جابر روان شي).

دولسمه صحنه:

ځای: د واکسینو یو کلینیک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: گڼ ماشومان او ناروغان. (د کلینیک گڼه گوڼه دې یوه شېبه وښودل شي).

دیارلسمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر، پرڅه، نجیب، سکینه او پښتنه.

(پرڅه ویده نجیب ته ناسته او له ځانه سره په زنگېدلي اواز داسې ورته وایي):

پرڅه

- زما زوی به راته لوی شي.

نجیب، زما ورور دی. نجیب جان زما هر څه دی.

نجیب به راته لوی شي.

(د پرڅې په سترگو کې لږې اوبسکې هم ډنډ شوې وي، چې همدې حالت کې

جابر کور ته راننوخې او یوه وږه خلتنه هم ورسره وي، پرڅه له ځایه پورته او لږه

مخې ته ورشي):

پرخه

- لالا ستړی مه شي!

(د چرسیانو په انداز)

جابر

- لالا؟! زه لالا نه يم، پاچا يم، پاچا.

ما ته پاچا وايه.

(په لږې خندا سره):

جابر

- سهې ده؟

(پرخه حيرانه شي):

پرخه

- سهې ده، پاچا لالا به درته ويم.

(په لږې خندا سره):

جابر

- افرین افرین.

(په همدې وخت کې چادري پر سر سکینه کور ته راشي او د جابر خندا او د

پرخې سره چې د هغې نږدېوالی وگوري، نو پر مخ يې د غوسې او شک يوه څپه

راشي، چادري وغورځوي، په چټکو گامونو ورشي):

(په قهر):

سکینه

- څه خبره ده؟ څنگه خاندې؟

(بد بد پرخې ته هم زر وگوري):

جابر

- خندا خو د ژوند مالگه ده.

سکینه

- خو ما ته دسې خندا له زارو (زهرو) نه سخته ده.

که دسې یې یا به دا دلته یې، یا به زیم (زه یم).

جابر

- ملکې! پاچا دې هر حکم مني، خو اوس دا چرگ زر سور که.

شپږی راځي.

(سکینه جابر ته بد بد وگوري، بیا ترې خلته له لاسه په زور راکاږي، روانه شي،

جابر هم کوتې ته لاړ شي، خو پرڅه په ډېرې خواشینی د سکینې چادری ته

گوري، هغه راواخلي او د دېوال مېخ ته یې ځوړنده کړي).

څوارلسمه صحنه:

ځای: د جابر د کور نغری.

لوبغاړي: سکینه. (سکینې به نغري پسې اور بل کړی وي او دېگ پر نغري پروت

وي).

پنځلسمه صحنه:

ځای: د جابر د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شپږی.

(شپږی دې وښودل شي، چې نوي کرولا موټر ته ناست وي او د جابر د کور پر

لور له لږ لږې راروان وي).

شپاړلسمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوېغاړې: سکینه او جابر.

(جابر په کوټه کې ناست وي، چې سکینه په داسې حال کې چې لاسونه په لاسپاکي پاکوي، راننځي):

جابر

- ملکې نور دې له لوړې مړ کړم.

سکینه

- تيار به شي، خو...

جابر

- د څه شي خو؟ .

سکینه

- خو دا ده، چې زه د دې ښځې نه نوره یرېرم، چاره یې په کار ده.

جابر

- ته چې څه وی، هغه به وشي، اوس زر کوه، چې شېری گوره راځي.

(همدې کې د موټر هارن واورېدل شي).

جابر

- هغه دی راغی.

(جابر پاڅېږي، روان شي. خو له دې وروسته دې نغری وښودل شي، چې په دېگ

پسې ډېر اور بل وي، دومره بل وي، چې لمبې یې شاوخوا هم راتاوي وي).

اولسمه صحنه:

ځای: د شېري کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر او شېری.

(جابر او شېری چې کوټې ته راننوخې، نو په کوټه کې دسترخوان غوړېدلی وي،
وچه ډوډۍ او لږ سلاډ پرې پروت وي):

جابر

- پیر جانه کېنه.

اوس به هر څه راشي.

اتلسمه صحنه:

ځای: د جابر د کور نغری.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه، جابر، پرڅه او نجیب.

(پتنوس کې کاسه وي، سکینه نغري ته کېني . دېگ راکښته کړي، خو چې سر
ترې لرې کړي، چرگ ته چې وگوري، نو یو اندازه سوی وي. کاشوغه په کې ووهي،
خو په منډه په پرڅې پسې ورشي او په غوسه ورته ووايي):

سکینه

- رنډۍ زه به تا سره گورم. اخر دې کانې وکړې؟!

(پرڅه حیرانه شي):

پرڅه

- ورنډار! د څه شي کانې؟

زه خو د هېڅ نه خبره نیم.

سکینه

- زه به تا سره وروسته گورم.

(سکینه په تاو نغري ته لاړه شي).

نولسمه صحنه:

ځای: د کوټې مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه، جابر او شپږی.

(سکینه پتنوس په لاس کوټې ته رانږدې وي، چې جابر له دروازې ورته راووخې.

هغه ترې پتنوس زر واخلي، کوټې ته ننوځي او کاسه پر دسترخوان کېږدي):

جابر

- پیر جانه خوره.

(هغه چې په خوراک شروع وکړي، نو جابر ورته بیا ووايي):

جابر

- خوند یې څنگه دی؟

شپږی

- چرگ ښه دی، خو چې سوی نه وی.

(د جابر د څېرې حالت بل ډول شي):

شپږی

- یره پاچا! دا ځینې ښځې خو سمې د حلالو یې.

جابر

- حلالول څه چې پوزې یې باید پرې شي.

(یو دوه مړی نورې هم وکړي).

شلمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه، پرڅه، نجیب.

(په غوسه):

سکینه

- زما خو دې مېلمه ته پوزه پرې کړه!

زه په تا پېرم چې ستا مقصد څه شی دی؟!

(په عاجزی):

پرڅه

- ورنداره زه خو په خپله گناه نه پېرم، خبره څه ده؟

(نجیب دې وښودل شي، چې وېرې او په خپلې مور خپه وي).

یویشتمه صحنه:

ځای: د جابر د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شېری او جابر.

(شېری موټر روان کړی او جابر ته د خدای پامانی لاس پورته کړي).

دوه ویشتمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه، پرڅه، جابر، نجیب او پښتنه.

(د شلمې صحنې په څېر سکینه هماغسې په غوسه وي):

سکینه

- زه خو دې جابر او شېری ته د باد بڼکه کړم، خو دا ارمان به دې پوره نه شي.

(د معصومیت حیراني):

پرخه

- ورنندار! د خدای دپاره دا ته څه وی؟

(دې کې جابر په غوسه راشي):

جابر

- دا ولې ته پنده یې؟ پخلی څوک همدسې کی؟!

(په خاصه چالاکی):

سکینه

- دا د دې رندې د لاسه.

جابر پرڅې ته

- ولې؟ ته غواړې چې ما مېلمه ته وشرمی؟!

سکینه

(په مکر)

- په نغرې پسې یې لمبې د دې دپاره بلې کړې وې، چې ما ستا د پامه بده کی.

(په ډېرې غوسې):

جابر

- زه به اوس تا ته لمبې وښییم.

(په غوسه ورشي او د کلکې څپېرې سره یو ځای ورته ووايي):

جابر

- وځه، د سپي لورې! نوره دې دلته ونه گورم.

(نجیب ډېر خپه شي، پرڅه وهلي مخ ته لاس ونیسي):

پرخه

- تاسې ډېر ظلم کوئ.

زما دې د نجیب په سر قسم یې، چې زه نغرې ته نه یم تلې.

(په غوسه):

جابر

- ویم که بله خبره دې وکړه، ژبه دې غوڅوم، وځه.

(په وېره او ژړغونې، لږه روانه شي، خو ودرېږي):

پرخه

- زه نه ځم، زه چېرته لاړه شم؟!

جابر

- هر چېرته چې ځې، ورکېږه.

(د سکینې په څېره کې خوشالي وي).

پرخه

- گوره مه کوئ، دا ظلم مه کوئ، زه بې گناه یم.

(په غوسه):

جابر

- اوس راته نصیحتونه کی؟!

(جابر ورشي او پرځې ته دیکه ورکړي، هغه لږه وغورځي، هغوی ته گوري او بیا

راپورته شي، نجیب له لاسه ونیسي او په ورو ورته ووايي):

پرخه

- د غریبانانوم (هم) خدای شته.

(په ورو ورو روانه شي، خو پښتنه دې وښودل شي، چې په دې کار ډېره خپه

ښکاري).

درویشتمه صحنه:

ځای: یوه کلیوالي سیمه.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: پرڅه او نجیب.

(لومړی دې یوه کلیوالي لار وښودل شي او بیا دې پرڅه وښودل شي، چې تور ځادر یې له ځانه تاو کړی او نجیب ورپسې وي لږ نور مزل هم وکړي او بیا پرڅه یوې ونې ته ډډه ووهي):

نجیب

- مورې! مونږ اوس چېرته څو؟

پرڅه

- د خدای ځمکه لویه ده.

نجیب

- مورې! ته هېڅوک نه لرې؟

(مانادار وروگوري):

پرڅه

- نجیبه! موږ خدای لرو.

څلرویشتمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور.

وخت: ماښام موده.

لوبغاړي: د خان صیب ښځه، خان صیب، پرڅه او نجیب.

(د خان صیب ښځه په یوه پاک کټ کې ناسته، عینکې یې په سترگو او له ځانه سره تسپې اړوي، لږه شېبه وروسته، پرڅه زړه نا زړه حوډلی ته راننځي. تر یو څو گامو وروسته یې چې د خان صیب مېرمن په راتگ پوه شي، نو په حیرانۍ وروگوري. پرڅه لږه ودرېږي، خو د خان صیب ښځه ورته ووايي):

د خان ښځه

- راځه، راځه.

(د خان مېرمن له کټ نه ورته راپورته شي):

د خان مېرمن

- بچۍ! سترې مه شي، راځه.

پرخه

- خدای دې وېښه.

(نجیب او پرخه دواړه ورشي او په برنډه کې په مظلومانه ډول کېږي):

د خان مېرمن

- ډېره درباندي خپه یم.

لورې د خدای کارونه دي

افضل دې خدای وېښي.

په ډېرې ځوانۍ کې درنه خدای واخستو.

(پرخه ترې په سترگو کې مننه وکړي).

د خان مېرمن

- ښه لورې! ژوند دې څنگه تېرېږي؟

پرخه

- ترورې! ژوند چېرته دی؟!

د سکینې د لاسه په سره اور کې ولاړه یم.

(د خان مېرمن لږ ورو سر په افسوس وښوروي):

پرخه

- بې گناه یې له کوره وشړلم.

ترورې! زه خو په اسمان ستوری او په ځمکه سیوری نه لرم.

(له دې سره یې سترگې له اوبکو ډکې او سر ټیټ کړي).

د خان مېرمن

- لورې مه ژاړه. خیر دی د غم څپېره ډېر مخونه وهي.
(همدې کې خان صیب حوډلی ته راشي، خو چې پرڅه وگوري، پښه نیولی شي.
مېرمن یې وگوري):
د خان مېرمن
- راځه، راځه، د افضل کونډه ده.
(خان صیب راشي، پرڅه ورته پورته شي):
خان صیب
- لورې سترې مه شې.
(په بې زړه توگه):
پرڅه
- خدای دې وښه.
د خان مېرمن
- غریبه جابر راشلې ده.
(خان لږ سنجیده شي):
خان صیب
- هغه ملاتمه نه دی، نشه یان همدسې یې.
(دې کې نجیب مور ته نږدې شي او پټ داسې څه ورته ووايي، لکه وری شوی
چې وي).
د خان مېرمن
- زه به دې هلک ته څه شی راوړم، وږی به یې.
(د خان مېرمن پاڅېري).
پرڅه
- خان کا کا!

زه دلته د اوسېدو لپاره راغلی يم.
ما چې هر څومره فکر وکه، بې ستاسې له کوره مې بل چېرته شپې نه کېږي.
خان صيب
- لورې! گوزاره کوه. کونتون ډېر صبر غواړي.
ته بايد ډېره اوسېله وکې.
(د خان مېرمن د نجيب لپاره د خوراک څه راوړي):
پرڅه
- خان کاکا! که زه ورته ځان تورې خاورې هم کم، هغی مې په کور کې نه پرېږدي.
خان صيب
- هغی تا سره ولې داسې کی، خبره څه ده؟
د خان مېرمن
- لورې سهې خبره وکه.
پرڅه
- اصل کې سکینه له دې نه یرېږي، چې جابر ما په نکاح نه کي.
خان کاکا! زه به يو لپه زار وخورم، خو نوره هلته نه ځم.
(خان په فکر کې شي):
خان صيب
- جابر يو نشه يي سپری دی، دسې نه چې سبا ما پورې کم (کوم) تومت ونه تړي.
گنې ما ته خو څه تکليف نشته.
د خان مېرمن
- تا پورې به څه تومت وتړي؟!
يو څوک چې خپله بنځه لارې ته نه شي راوستی، نو بل ته به څه ووی؟!
خان صيب
- سهې ده. ډېر څه به ته نه غواړي،

د خوراک او اوسېدو څه خبره نشته.

د خان مېرمن

- مه خپه کېږه، د لور غوندې به راسره یې.

خان صیب

- خو زما یوه خبره به تر اخره منې.

(پرڅه وروگوري):

خان صیب

- خبره دا ده، چې لورې ته ځوانه یې او پښتنې کوندې په لویو څادرونو کې ښې

ښکاري.

پرڅه

- خان کاکا! همدسې به کوم. خو زما هم یوه غوښتنه ده.

(خان وروگوري):

پرڅه

- ستاسې دا بس دی، چې ځی او خواپه راکوی، د بني آدم ډېر څه لگېږي.

تاسې به ما او نجیب د خواری نه، نه منع کوئ.

خان

- دا خو ښه خبره ده. انسان باید کار وکي، خو ستا کار باید په پرده کې یې.

پرڅه

- خان کاکا! زما په سر به تر اخره لوی ټیڅری یې.

پنځه ویشتمه صحنه:

ځای: د کلي یو جومات.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: یاسین او گلو دوه د پاخه کلیوال.

(د یاسین تسپې دې وښودل شي، چې اړوي یې):

گلو

- جابر گنې ډېر بد کار ونه که؟

یاسین

- بد څه چې ډېر ظلم یې وکه. ډېر بې پښتو کار یې وکه.

گلو

- رشتیا دې وویل، ځوانه جانه ورنډار یې له کوره وشړله.

(په افسوس):

یاسین

- یره خلکو بېخي پښتو هېره کړه. حیران یم، چې دا خلک ولې دومره بې غیرته

شول؟!

گلو

- یاسینه! دا وطن چې نه جوړېږي، نو اصلي خبره دا ده، چې خلکو پښتو پرېښوده.

(د سر د ښورېدا سره په سنجیده توگه ووايي):

یاسین

- گلو! سهې خبره دې وکړه.

شپږ ویشتمه صحنه:

ځای: د خان صیب د کور یوه غریبانه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نجیب، پرځه او بیا د خان صیب ښځه.

(نجیب په کټ کې ناروغ پروت وي، تې نیولی وي او پرنجېږي هم. سترگې یې

پټې وي، مور یې ورته ورشي، د کټ پښو ته ورته کېږي):

پرخه

- نجیبه!

(غږ ونه کړي):

پرخه

- نجیبه ته سترگې وغږوه!

نجیب

- مورې! مریض یم.

(پرخه یې په لاس، لاس کېږدي، بیا یې پر تندی لاس کېږدي):

پرخه

- رنده دې شم، ستا خو سخته تبه ده. ته پاڅېره، چې ډاکتر ته دې بوخم.

(پرخه یې له کټ نه لږ څه په کرار پورته کړي. دې وخت کې دې د خان صیب

مېرمن وښودل شي، چې د کور په کوم کار لگیا وي. مېرمن د پرخې د پښو د

رانگ غږ واورې او چې وگوري، نو پرخه په لوی تور ځادر کې ورته راشي):

پرخه

- د نجیب سخته تبه ده. که ستا اجازه یې، کلینیک ته به یې بوخم.

د خان صیب مېرمن

- سهې ده لاره شه.

(نجیب او پرخه روان شي).

اوه ویشتمه صحنه:

ځای: کلینیک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: پرخه، نجیب، ډاکتر، گڼ نور ناروغان.

(لومړی دې د کلینیک لوحه وښودل شي، ورپسې گڼ خلک، بیا دې په کوټه کې

يو ډاکټر وښودل شي، چې يوه ناروغ ته نسخه وليکي، هغه ووځي او له دې سره پرځه په تور لوی څادر کې راشي، ډاکټر په کټ کې نجیب پرېباسي):

ډاکټر

- څه تکلیف لري؟

پرځه

- ډاکټر صیب! تبه یې ده.

ډاکټر

- نور څه تکلیف لري؟

پرځه

- ډاکټر صیب! رېزش دی او گېډه یم (یې هم) درد کی.

(ډاکټر پاڅېږي، څه شېبه نجیب معاینه کړي، بیا یې کینه پښه وگوري او پر چوکۍ کېږي):

(په لږ څپگان سره):

ډاکټر

- واکسین دې ورته پوره کړي؟

پرځه

- نه ډاکټر صیب! پوره خو مې ورته نه دي کړي.

(په فلش بیک کې دې هغه صحنه وښودل شي، چې سکینې خپله لور واکسینو ته وړله، خو پرځې ته یې اجازه ورنه کړه).

(په څپگان):

ډاکټر

- تاسې باید خپل زوی ته په خپل وخت واکسین کړي وای، خورې! د زوی یوه

پښه دې گوزن وهلې ده؟

(په څپگان او لږ هیبت):

پرخه

گوزن وهلې؟!

(او بیا دې په ډېر خپگان نجیب ته وگوري).

اته ویستمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: پښتنه او سکینه.

(د پښتنې مور د کور په کوم کار لگیا وي، چې پښتنه یې له څنگه تېره او دېوال

ته خپه کېني. سکینه کار کوي، خو پښتنې ته وگوري):

سکینه

- ای جنی! مریضه خو به نه یې؟

(پښتنه غږ ونه کړي):

سکینه

- تا ته ویم، څنگه غلې یې؟

پښتنه

- زه نجیب پسې خپه یم.

(په حیرانتیا او غوسه):

سکینه

- نجیب پسې؟!

پخې! نجیب پسې خپه یم، بیا دسې خبره ونه کې!

نجیب مجیب دې نور د زړه نه وباسه.

(پښتنه خپه شي، پاڅېري او په خپگان روانه شي).

نهویشتمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: خان صیب او مېرمن یې.

(خان صیب په کټ کې ډډه وهلې وي، مخې ته یې مېز پروت وي، چې مېرمن یې ورته چای راوړي او ورته یې واچوي او د کټ پښو ته یې کېږي. خان صیب له چایو یو گوټ وکړي):

خان صیب

- څنگه د نجیب مور خو به خپه نه یې؟

د خان مېرمن

- ما ته خو د لور غوندې ښکاري، خو په زوی ډېره خپه ده.

خان صیب

- په زوی؟ ولې په زوی یې څه شوي دي؟

مېرمن

- د زوی غریب یې یوه پښه گوزن وهلې ده.

(د خان په څېره کې خپگان ښکاره شي، پیالې ته لاس وروړي):

خان صیب

- رشتیا وی، چېرته چې ټکه یې، نو د غریب په کور رالوېږي.

(خان بیا له ځانه سره د افسوس سر په کرار وښوروي):

مېرمن

- ښه دی، دومره سخت نه دی، مور یې مکتب کې واچولو.

(په لږه خوشالی او ورو):

خان صیب

- دا خويې ډېر ښه کار کړی.
خداى مهربانه دى.

دېر شمه صحنه:

ځای: يو ښوونځي .

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نجيب، ښوونکى او د ښوونځي نور ماشومان.

(ماشومان په ټولگي کې ناست وي. نجيب د خپلې چوکۍ خوا کې خپل چگسونه ايښي وي، چې يو بل شوخ ماشوم يې ترې په کرار پټ کړي. دې کې ښوونکى ټولگي ته راننوي).

يو زده کوونکى

- ولاړ!

(ټول پاڅېږي. نجيب خپلو چگسونو پسې وگوري، خو نه وي او چې څنگه له وېرې پاڅېږي، نو پر چوکيو راولوېږي. له دې سره نور زده کوونکي وروگوري او ټول ورپورې وخاندي. نجيب ډېر خپه او خجالته ښکاري):

ښوونکى

- چې شى! څه خبره ده ولې خاندئ؟!

يو زده کوونکى

- صيب! دې گوډ ته وگوره!

(نجيب خپه وي او راپورته کېږي):

ښوونکى

نجيبه ولې؟

نجيب

- صیب! چا را نه چگسونه پت کړي وو.

ښوونکی

(په غوسه)

- که بله ورځ چا دا کار وکړه، نو بیا گیله ونه کی.

او له نن نه وروسته که چا نجیب ته گوډ ووایه، دسې سزا به ورکړم، چې ټول عمر یې په یاد یې.

گورئ ماشومانو! هېڅوک په سپکو نومونو مه یادوی.

ښه والی په دې کې نه دی، چې څوک دې پهلوان یې.

د انسان لوړوالی په علم او اخلاقو پورې اړه لري.

کېدی شي، چې له نجیب نه یو وخت دسې سپری جوړ شي، چې تاسې به ورته بیا زاری کوئ.

پوه شوی؟

(ټول په یوه غږ ووايي):

زده کوونکي

- پوی شو.

یوډېر شمه صحنه:

ځای: ښوونځی.

وخت: ورځ.

لوېغاړي: نجیب او د ښوونځي گڼ ماشومان.

(د ښوونځي چپراسي راشي او د ښوونځي زنگ ووهي. له دې سره زده کوونکي له

ټولگيو راوځي. ټول منډې وهي، خو نجیب په چگسونو ورو ورو له ټولو وروسته

زاروان وي او ډېر سترې ښکاري).

دوه ډېر شمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: پرڅه او د خان صیب مېرمن.

(پرڅه په یوه اندازه میندو جامو کې ناسته او یوه وړوکي نیالګي ته چې نږدې ورته ولاړ وي، په افسوس گوري. همدې وخت کې دې د خان مېرمن وښودل شي، چې له لږ لږې نه ورته په حیرانۍ وگوري او راروانه شي. پرڅه لا نیالګي ته د لېونو په څېر گوري، چې د خان مېرمن ورته ووايي):

د خان مېرمن

- پرڅې! څنگه دې نیالګي ته په یوه ساه گورې؟

(پرڅه لږه موسکۍ او راپاڅېږي):

پرڅه

- هسې.

(بېخي لږ سکوت):

- فکر مې کوو، چې زما قسمتم د دې نیالګي غوندې دی.

د خان مېرمن

- هغه څنگه؟

پرڅه

- تروړې! مقصد مې دا دی، چې زما امېدونه به تر ډېره د شګو منزل کې.

د خان مېرمن

- دا خبره خو دې د مخکینۍ نه هم سخته وکړه.

سمه خبره ولې نه کې.

پرڅه

- تروړې خبره مې دا کوله، چې نجیب ډېر ورکوټی دی.

(پرځه یو اسوېلی وکړي).

د خان مېرمن

- دې ته خو هېڅ فکر مه کوه. عمر د باد غوندې تېرېږي.

سینه دې لویه که. پویه بم (به هم) نه شې او زوی به دې خدای زلمی کي.

دې دنیا کې څوکم د غم نه خلاص نه دي.

دسې پاڼه نشته، چې باد وهلې نه یي.

پرځه

- خو ترورې! زه به د خپل زړه د تسل لپاره دې نیالگي ته گورم.

(دې وخت کې پرځه نیالگي ته وگوري):

پرځه

- زه به دسې گنم، چې دا نیالگي د نجیب همزولی دی.

(او نیالگي ته په کتو دا صحنه پای ته ورسېږي).

دري دېرشمه صحنه:

خای: یو پارک.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: نجیب او لس نور ماشومان.

(ماشومان په پارک کې د فوټبال لوبه کوي، خوشاله وي، خو نجیب ورته په

خپگان گوري. دوه درې ځله ورته په حسرت وگوري او بیا ترې په خپگان روان

شي).

څلوردېرشمه صحنه:

ځای: د شپږي دېره.

وخت: ورځ.

لویغاړي: شپږی او جابر.

(د دوو کتونو منځ کې چلم پروت وي. شپږی په کټ کې پروت وي، راپاخېږي او چلم ولگوي او دوه درې ځله یې راکاږي):

شپږی

- هلکه جابره! دې ورځو کې راته خپه غوندې ښکارې!

ورکه، چلم ته ډز ورکه.

(جابر هم څو ځله چلم نه لوگي وباسي):

شپږی

- ښه ویوه، څه خبره ده.

جابر

- څه خاص خبره نشته، هسې کله کله د سپرې زړه خپه یې.

(په ریشخند انداز):

شپږی

- یره جابره! ساده سپرې یې.

دوه ورځې دنیا ده، خوشالي کوه، خوشالي.

مه د ځان غم کوه او نه د بل.

جابر

- یاره سمه خبره دې وکړه!

دې وخت کې خو هېڅوک د چا کیسه کې نه دي.

بس هر څوک په همدې کې دی، چې ځان څنگه موږ کي، که څنگه؟

شپږی

- هر څوک چې دسې کي، سهي کار کي. نه دې دي اوربدلي چې: (اول ځان پسې جهان). ته نه گورې، چې اوس د خلکو خوا کې خلک مري، خو بل يې په کيسه کې نه يي.

جابر

- بس نو بيا زه او تم (ته هم) ملامته نه يو.

چې اوسې په خوی به د هغو سې.

شېري

- خو گوره چې ما سره دسې ونه کې.

جابر

- ياره! د هر چا سره پنج، خو د يار سره پنج نه.

شېري

- بس همدا خبره ده کنه، چې زړه مې درسره خېني غواړي.

جابر

- ياره! دا خو دې عجيبه خبره وکړه.

شېري

- زم (زه هم) همدا ويم، چې دا دوستيم په خپلوی بدله شي.

که څنگه اشنا؟!

جابر

- که خدای کول وبه شي.

(پورته خبرې دې د چرسيانو په انداز وکړي).

څلوردېر شمه صحنه:

ځای: يو پارک.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: نجیب او یو بل کس.

(نجیب په چگسونو روان او د بوټانو رنگولو بکسه یې اوږې ته اچولې وي. له لرې نه یو سپری چې د پارک په چوکۍ ناست وي، هغه وگوري او ورته غږ کړي):

سپری

- گوډه دلته راشه!

(نجیب ورشي. سپری خپلۍ له پښو وباسي):

سپری

- هن! واخله!

(نجیب د خپلیو په رنگولو شروع وکړي او رنگ یې کړي. سپری لس روپۍ ورته ونیسي):

سپری

- بس دی، که نورېم درکم؟!

نجیب

- دام (دا هم) مه راکوه، خو خیر دی گوډ راته مه ویوه.

(له دې سره ترې نجیب غمجن روان شي).

پنځه دېر شمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: جابر، سکینه او پښتنه.

(جابر د چرسیانو په انداز کې د کور دهلېز ته راننوخې او بیا په لږ لوړ غږ ووايي):

جابر

- ناوې! چېرته یې؟

تا ته ویم.

(جابر کوټې ته راننوخې).

سکینه دا دې درغلم.

(سکینه په داسې حال کې چې د خپل سر وپښتان یې خلاص پرېښې وي، راننوخې

او مخې ته یې کېږي):

سکینه

- څه خبره ده؟ څه دې ویلې؟

جابر

- هو یوه خبره مې درته کوله.

سکینه

- څه خبره زر شه ووايه!

جابر

- خوښه دې نه ده، چې د شېبې سره خپلوي وکو؟!

(په خوشالۍ):

سکینه

- دا خو دې زما د زړه خبره وکړه. ځمکم (ځمکه هم) لري، نورم ښه دی.

که دا کار وشي، سبا بم (به هم) لور ورکړه اسوده یې، مور ته بیم (به یې هم)

گټه رارسېږي. او بله دا چې ستا دوستم دی.

(جابر لږ سنجیده شي):

جابر

- خو یوه خبره شته.

(په حیرانۍ):

سکینه

- څه خبره؟

(دې وخت کې پښتنه راشي او د شیشې شا ته تصادفي ودرېږي):

جابر

- خبره دا ده، چې پښتنه خو ما نجیب ته ورکړې ده.

(پښتنه دې بیا وښودل شي او داسې دې وښودل شي، چې خبره یې اورېدلې وي).

(سکینه په لږ تریو تندي):

سکینه

- سر په دا د ورکوټیوالي خبرې وې.

او بیا زه هغه گوډ ته لور ورکم؟!

دا به هېڅکله ونه شي.

جابر

- خو زه له یوې خبرې نه یرېرم.

سکینه

د کمې خبرې نه؟

جابر

نه دې دې اورېدلي، چې

له هر څه وڅه، خو له نرخه مه وڅه!

سبا به راته ټول کلی په همدې گوته نیسي.

(په یوه اندازه بې شرمۍ):

سکینه

- اوس نه هغه نرخونه شته او نه هغه پښتو.

دې وخت کې هر څه د جنۍ په خوښه کېږي.

اوس هغه وخت نه دی، چې جنۍ به خبره نه وه او مور و پلار به یې ورکړه!

ته وویوه، پښتنه به د هغه گود سره شپې وکي؟!

(په سنجیده انداز):

جابر

- سهې ده، خو په دې به لږ فکر وکو؟!

شپږ دېرشمه صحنه:

ځای: پارک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نجیب او یو د قلمونو پلورونکی هلک.

(د نجیب د بوټانو درنگولو بکسه په شا او په پارک کې روان وي، چې د قلمونو پلورونکی وويني، ورشي او په لس افغانۍ ترې یو قلم واخلي. له هغه راروان یوې ونې ته کېږي. له بکسې کتاب او کتابچه راوباسي. کتاب پرانيزي او په کتابچه کې لیکل کوي).

اوه دېرشمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: پرځه، سکینه او پښتنه.

(سکینه په کټ کې د پښتنې شا ته ناسته او د هغې وپښته ږمنځوي. دوه درې ځله چې یې وپښتو کې ږمنځ راکاږي، دې کې پرځه ښکاره شي، چې د هغې خوا ته راروانه وي. د هغې لباس هم زوړ وي. د سکینې چې پرې سترگې ولگېږي، نو په بیکه انداز کې وروگوري، خو بیا ږمنځول شروع کړي همدې کې پرځه

ورور سپړي):

پرخه

- ورنډارا! سلام عليكم.

(پرخه کېني).

سکينه

(په کېرجن انداز):

- راغلي؟

پرخه

- څه حال دی، پښتنه څنگه ده؟

سکينه

- د پښتنې پوښتنه دې څنگه د ژبې په سر ده؟

پرخه

- ولې ما خو بده خبره ونه کړه، پوښتنه مې وکړه.

لالا څنگه دی؟

سکينه

- د لالا سره دې څه کار دی؟ که ښه دی که بد دی، تا ته يې څه؟!

پرخه

- ورنډارا! ته خو تړلې جنگ يې؟

پردي بم (به هم) داسې و نه کي.

سکينه

- ولې تا ته اوسم خپله ښکارم؟!

پرخه

- که ته هر څومره ما پردي وگڼې، خو زموږ د اولادونو د خپلوی تړون هېڅوک نه

شي بېلولی .

سکینه

(سترگې راوباسي):

- ښه، دې نه مالومېږي، چې ستا په زړه کې نور څم شته.

پرڅه

- زما په زړه کې به نور څه يې، خو له يوې خبرې خبره شوې يم، ځکه راغلم.

(سکینه په سترگو کې بد وروگوري):

پرڅه

- که دا خبره رشتيا يې، نو ښه به نه يې.

(په غوسه غوندي):

سکینه

- د څه شي خبره؟!

پرڅه

زه خبره شوې يم، چې تاسې پښتنه دشېري زوی ته ورکوئ.

- گوره ورنډار! که زه هر څومره مجبوره شم، خو پښتنه د نجيب ده.

(ريشخند انداز کې):

سکینه

- وايي، چې لېونی چا په کلی کې نه پرېښوده او هغه ويلې، چې زه د ناوې سره

کېنم.

دا ځل دې خاطر که بيا دې په زړه کېم دا خبره تېره شوې وه، چې گيله ونه کې!

پرڅه

- ورنډار! پښتانه په نامه شوې ښځې چا ته نه پرېږدي.

(د سکينې په مخ کې ډېره غوسه پيدا شي):

سکینه

- ویم، چې بله خبره ونه کې. وځه له کوره مې.
درته ویم چې زر لاپه شه.
(پرڅه پاڅېږي او چې روانېږي، نو سکینه ورته په غوسه ووايي):
سکینه
- زه خو ږنده نېم (نه یم) چې خپله لور هغه گوډ ته ورکم.
زر څه، گنې دا بڼې به درباندي ماتې کم.
(پرڅه یو ځل بیا غمجن وروگوري او بې ځوابه ترې روانه شي).

اته دېرشمه صحنه:

ځای: یوه لار.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: نجیب.

(نجیب دې وښودل شي، چې د رنگولو بکسه یې اوږې ته اچولې او د کور لوري ته په چگسونو راروان وي).

نهمه دېرشمه صحنه:

ځای: د خان صیب د کور یوه غریبانه کوټه یا د خام دېوال یوه څنډه.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: نجیب او پرڅه.

(پرڅه خام دېوال ته غمجنه ناسته وي، چې په دې کې نجیب راشي. پرڅه ورپاڅېږي):

پرڅه

- زویه راغلي؟

ستړی مه شې.

(نجیب په ځمکه کېني. بیا خپل جیب ته لاس کړي. د لسو افغانیو ډېر زاړه پنځه لوټونه راوباسي او مور ته یې ونیسي):

نجیب

- مورې! نن مې ډېره مزدوري کړې.

(پرڅه یې غږې ته رانږدې کړي، بیا یې پرېږدي او ورته ووايي):

پرڅه

- په دې به پښتنې ته بنگړي واخلم.

(نجیب خوشاله غونډې شي).

نجیب

- مورې! زمام (زما هم) پښتنه ډېره یادېږي.

مورې! کاکا مې موږ ولې د کور نه وشړلو؟

پرڅه

- نجیبه! موږ یې بنځې له کور نه راوشړلو.

نجیب

- نو کاکا مې ورته هېڅ ونه ویل؟

پرڅه

- نجیبه! ځینې سړي د خپلو بنځو نه ډېر یرېږي.

زویه! سبقونه دې څنگه دي؟

نجیب

- مورې! اول نومره کامیاب شوم.

پرڅه

- خدایه شکر، چې ځینې کارونه خو په پیسو نه دي.

نوټ: له دې وروسته د ټولو کرکټرونو په عمر ورو کي لس دولس کاله توپیر رامنځ

ته کېږي.

څلوېښتمه صحنه:

ځای: د کلي يوه پوله.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ياسين او گلو.

(د ياسين او گلو عمر ونه پاڅه شوي وي. ياسين د ونې يو ډډ ته ډډه لگولې وي او تسپې اړوي، چې لږ وخت وروسته گلو راشي):

گلو

- بل کار دې نشته، بس ته يې او دا تسپې دي، چې شپه او ورځ يې اړی!

سلام عليكم.

(گلو کېني).

ياسين

- وعلیکم. گلو! زه چې د دې دنيا خلکو ته گورم، نو دا راته ښه ښکاري، چې ټوله ورځ چېرته پټ کېنم او خدای یاد کم.

گلو

- سمه خبره دې وکړه. د خلکو د زړونو نه رحم، وفا، پښتو هر څه کډه کړې.

خو دسې نه چې ستا عبادتم د هغو خلکو غوندې شي، چې په ظاهره پرېښته، خو زړه يې د قصاب يې.

ياسين

- سېهې دې وويلې، د خلکو له زړونو نه رحم الوتی دی. خلک دې اندازې ته رسېدلي، چې د پيسو لپاره خپل ورور وژني، وطن وړانی، لنډه دا چې هر څه

کي!

گلو

- خو زه دې ته حيران يم، چې دا خلک ولې داسې شول؟
لرې به نه ځو، دې جابر ته وگوره، د خپلې ورنډار سره يې څومره بد وکړل؟!
ياسين

- گلو! خدای دې خان صيب سره ښه وکي، چې په ځوانې جنۍ يې پرده واچوله.
کلونه تېر شول، خو چا ورپسې څه بده خبره ونه کړه.

گلو

- رشتيا چې درانه درانه او سپک سپک يې، گنې خان صيب ته تش نوم پاتې دی،
نور خو هېڅم نه لري.

ياسين

- هو، دې گډوډيو خو واړه کورونه غټ او غټ واړه کړل.

گلو

- يوې بلې خبرې نه خبر شوی يم، چې ته به تې (ترې) خبر يې که نه؟
ياسين

- څه خبره ده، زه خو نه يم خبر.

گلو

- دسې مې اورېدلي، چې جابر اوس خپله لور د شېري زوی ته ورکۍ.
ياسين

- نو دې کې د حيرانتيا څه خبره ده؟

گلو

- حيرانتيا څنگه نه ده. جابر په ورکوټيوالي کې خپله لور د افضل زوی ته ورکړې
وه.

ياسين

- که دسې يې (وي)، نو دا خو ډېر بې پښتو کار کی.

گلو

- بس هماغه خبره ده، چې د زورورو اوبه په بره ځي.

يو څلوېښتمه صحنه:

ځای: د خان صيب کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: پرڅه او د خان صيب مېرمن.

(يوه ونه دې ټېل ډاون عکاسي شي، يانې له پاسه لاندې، چې بېخ ته يې پرڅه ناسته او يوې افغاني غاړې باندې د ستنې کار کوي، چې دې کې د خان صيب مېرمن راشي، د دواړو په عمر کې ډېر توپير راغلی وي، د خان صيب مېرمن ډېره زړه او پرڅه پخه ښځه شوې وي. پرڅه په مينه د خان مېرمن ته وگوري):

د خان مېرمن

- پرڅې په ياد دې دي، چې ما څه درته ويلې و؟!

(پرڅه د ونې سر ته وگوري، بيا د خان مېرمنې ته ووايي):

پرڅه

- ترورې! زه پوی شوم، چې ته څه وی (وایې).

د خان مېرمن

- ودې ليدل، چې عمر څومره زر تېرېږي؟!

دا دی د نجيب نه درته خدای سړی جوړ که.

پرڅه

- په هغه وخت کې زما ستا په خبره دومره باور نه و.

ترورې! دا ټول ستا او د خان کاکا برکت دی.

د خان مېرمن

- دسې مه ويوه. خدای چې چا ته هدايت نه يي کړی، نو هغه لارې ته نه راځي.
ښه او بد ټول پاس ليکل شوي يې.

پرخه

- تروې! خو ستاسې ښه به تر قيامته زما هېر نه شي.
خان کاکا ته دې خدای د خضر (ع) عمر ورکي.

دوه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د ننگرهار د طب پوهنځي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نشته.

(د طب ښوونځي د ودانۍ يو لنډ شاپ دې د لوحې سره يو ځای واخيستل شي).

دري څلوېښتمه صحنه:

ځای: د محصلينو يو هال.

لوبغاړي: د طب محصلين، يو استاذ او نجيب.

(محصلين ناست وي، استاذ راشي او نجيب ته د فارغېدو شهادتنامه ورکړي او چکچکي وشي).

څلور څلوېښتمه صحنه:

ځای: د خان صيب کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: خان صيب، مېرمن يې او نجيب.

(خان صيب ناروغ او په کټ کې پروت وي. مېرمن يې د کټ پښو ته ورته ناسته وي او پرخه هم ورته غمجنه ولاړه وي. نجيب په داسې هال کې چې ستاټېسکوپ

یې غاړه کې پروت وي، راشي):

پرخه

- ښه دی چې راغلي.

نجیب

- خیریت خو به یې؟ خان کاکا ولې پروت دی؟

د خان مېرمن

- یو ساعت کېږي، چې په زړه یې درد دی.

(په ورو):

خان صیب

- نجیبه زویه ستړی مه شي.

مبارک دې شه!

په کار وه، چې ننم (نن مو) ستا دپاره ډېره خوشالي کړې وی،

خو څه وکم چې مریض شوم.

نجیب

- خان کاکا! هېڅ سودا ونه کې، دا دی زه به دې اوس معاینه کم.

(نجیب یې لومړی زړه په ستاتېسکوپ معاینه او بیا یې د وینې فشار وگوري):

نجیب

- خان کاکا! څه خاص خبره نشته، د وینې فشار دې لږ لوړ شوی.

زه به درته دوا راولېږم، خو خیر دی نور د غوړو سره لږ احتیاط کوه.

(د خان مېرمن خوشاله شي):

مېرمن

- زویه ښه دی، چې ته راغلی،

زه خو ورته ډېره خپه وم.

نجیب

- ترورې! خپه کبره مه، ډېر زر به ښه شي.

ښه مورې! زه اوس د کلینیک د پرائیستې یوې غونډې ته ځم.

پرځه

- لاړ شه، خو زر راځه، نن مې زړه خپه غونډې دی.

نجیب

- مورې اوس خپگانونه مه کوه.

(له دې سره په داسې حال کې چې سپینه چین یې اغوستې وي، روان شي).

پنځه څلوېښتمه صحنه:

ځای: یو کلیوالي کلینیک.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: نشته.

(لومړی دې د کلینیک لوحه وښودل شي، چې پرې لیکل شوي وي):

- د واکسینو کلیوالي مرکز.

شپږ څلوېښتمه صحنه:

ځای: کلینیک.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: نجیب، یاسین، گلو، جابر، شېری، د شېري لوچک مزاجه زلمی زوی

فرید، گن نور کلیوال او ماشومان.

(د ننه په حوډلی کې یو څو چوکۍ اېښودل شوې وي. خلک راشي او پر چوکيو

کېږي. لږ وروسته نجیب چې سپینه چین یې اغوستې او په غاړه کې یې

ستاتېسکوپ اچولی وي ستهج ته راشي):

نجیب

- درنو مشرانو او گرانو کلیوالو!

السلام علیکم.

تاسې ته نن ما د دې لپاره تکلیف درکړې، چې نن درباندي د دې زېری وکم، چې له نېکه مرغه زموږ او ستاسې په کلي کې د واکسینو یو کلینیک جوړ شو. د خوشالۍ ځای دا دی، چې اوس به زموږ کلیوال واکسینو پسې لرې ځایونو ته نه ځي.

دغه خوشالي دې تاسې ټولو ته مبارک وي.

(د خلکو شات دې واخیستل شي او شپږی لږ بد بد گوري).

خو ورونو! زما له تاسې ټولو نه یوه هیله، څه چې یوه کلکه غوښتنه دا ده، چې په خپل وخت خپل ماشومان کلینیک ته د واکسینو لپاره راولی.

که چېرته تاسې دا ونه کی، نو په داسې حال به شی، لکه نن چې زه ستاسې مخې ته ولاړ یم.

(د فلش بک هغه صحنه دې یې سترگو ته ودرېږي چې په ماشوموالي یې مور سکینه واکسینو ته پرېښوده):

ورونو! که چېرته یې ما ته واکسین کړي وی، نو نن به زما پښه داسې نه وه.

(دې وخت کې جابر له خجالتنه سر کښته کړي):

ورونو! هیله ده، چې د خپلو ماشومانو راتلونکې وژغورئ.

زه هر وخت ستاسې د ټولو خدمت ته تیار یم.

مننه.

(ټول خلک پاڅېږي، نجیب خپل تره جابر ته وگوري، ویې پېژني. د سترې مه شي

لپاره ورشي. نجیب لاسونه ورکړي او د درناوي لپاره ورټیټ شي، شپږي ته هم

لاس ورکړي، خو شپږی ډېر په کبر وروگوري او پیکه لاس ورکړي):

جابر

- هلکه تا نه خو غټ سپری جوړ شوی دی.

که څنگه؟

نجیب

- دا خو د دنیا لار ده.

واړه غټېږي او غټان زړېږي.

شپری

- هلکه! ډېر پوخ پوخ گرېږي!

نجیب

- دا خو ساده خبره ده، دې کې خو د پوخوالي ما ته څه نه ښکاري.

(شپری لومړی نجیب ته تروه وروگوري او بیا جابر ته ووايي):

شپری

- جابره! څه چې څو، ناوخته کېږي.

(هغوی ترې بې خدای پامانۍ روان شي).

اوه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه او پښتنه.

(پښتنه په یوه کټ کې خپه غوندې ناسته وي، چې سکینه ورته راشي):

سکینه

- څه خبره ده جنی، چې دسې گلوډه ناسته یې؟

ته خبره یې؟

(لومړی وروگوري او بیا ورته ووايي):

پښتنه

- څه خبره ده؟

سکینه

- پاڅپړه پاکې جامې دې واغونده. ماسپینین ته دې خلک مرکې ته راروان دي.

پښتنه

- مرکه؟!

د څه شي مرکه؟!

سکینه

- شپږی کاکا دې خپل زوی فرید ته غواړي.

(لږه جدي):

پښتنه

- تاسې ما نه پوښتنه کړې او که په خپل سر دا کار کوئ؟

سکینه

- دې کې د پوښتنې څه خبره ده.

په ښو کې تلوار په کار دی.

پښتنه

- خو دا کار ما ته ډېر بد ښکاري.

سکینه

- بد؟! ولې په څه شي درته دا کار بد ښکاري؟

پرخه

- تاسې ظلم کوئ، زیاتې کوئ.

سکینه

- دا ته په کمو (کومو) گډو وډو سر یې؟

د اولاد سره څوک زیاتې کی؟!!

پرځه

- تاسې د نجیب سره زیاتې کوی.

ورکړېم (ورکړې مو) هغې ته یم

او اوس مې کوژدنه د بل چا سره کوی؟!

(سکینه حیرانه شي):

سکینه

- ستا د هغه گوډ نوم په خوله څنگه راځي؟!

پښتنه

- گوډوالی کم (کوم) شرم نه دی.

سکینه

- شرم نور تور یې، که سپین؟

سبا به درته خلک د گوډ بڼځه وی.

ته دا شرم نه گڼې.

پښتنه

- دا خو د خلکو ناپوهي ده،

چې د انسان بڼکلا په وجود کې گوري.

سکینه

- بس بس. همدومره خیر سترگي دې بس دی!

موټر لري، کور لري، څه شی دي، چې هغه یې نه لري؟

پښتنه

- هر څه لري، خو اخلاق نه لري.

(په غوسه):

بڼه، یانې ته اوس د هغه گوډ سره کوژدنه کې؟

پښتنه

- گوډ هغه څوک دی، چې نه پوهه لري، نه علم او نه بل څه.

نجیب زما د تره زوی دی.

تاسې باید په خپله خبره ودرېږئ.

پښتانه په خپله خبره ودرېږي!!

(د مخ او شونډو په غوسه):

سکینه

- خو دا ارمان به دې پوره نه شي.

د لور او خور نه څوک په ورکړه کې پوښتنه نه کی.

ته لا څوک یې!؟

(له دې سره سکینه په غوسه روانه شي).

اته څلوېښتمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: خان صیب، نجیب، د خان مېرمن او پرڅه.

(خان صیب په کټ کې ناست وي، غاړې ته یې تومانچه هم اچولې وي، خپله

لونگی پر سر جوړوي، پښو ته یې نجیب او مخامخ کټ کې ورته پرڅه او مېرمن

یې ناسته وي، چې پرڅه ورته ووايي):

پرڅه

- خان کاکا! دا کار په خدای او په تا شو، جابر خو نور را سره هېڅ بڼه ونه کړه

خو اوس چې راسره کم (کوم) زیاتی کی، نو دا خو ډېره د شرم خبره ده.

خان

- ته سودا مه کوه، خدای به هر څه اسانه کي.

پردی. لونه او خویندې څوک بل چا ته نه شي ورکولی.

تاسې دعا کوی.

(دې سره خان پاڅېږي):

هغه گولی. مې راکه!

(مېرمن یې گولې ورکړي. خان صیب مخکې او نجیب ورپسې روان شي او پرڅه

د دعا په حال کې ورته گوري).

نهه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د جابر د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شپږی او د هغه لوچک مزاجه زوی فرید.

(د شپږي موټر راروان وي، د جابر د کور مخې ته ودرېږي. شپږی او فرید دواړه

ترې راکښته شي).

پنځوسمه صحنه:

ځای: د جابر د کور یوه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه او پښتنه.

(د پښتنې سترگې له اوبڼکو ډکې وي، چې سکینه ورته ووايي):

سکینه

- گوره لورې د یوه مور و پلارم (هم) په اولاد بده پېرزو نه یې.

دا نن چې کم کار کېږي، دا ستا د خیر دپاره دی.

پښتنه

- خو ما ته ټول خیر په نجیب کې ښکاري.

د هغه څه گناه ده؟

همدا يې گناه ده، چې په يوه پښه معلول دی؟

سکینه

- خو دا دی تا پخپله وویل، د دې نه بله لویه خبره شته؟

پښتنه

- خو ما ته دا وړه خبره ښکاري.

چې زه ورسره کوژدن ونه کم، څوک به يې وکي.

ستاسې همدمره ظلم بس دی، چې له کوره مو وشړل.

(په غوسه):

سکینه

- دا نو ستا خوښه نه ده. ته ښځه نه شوې.

(پښتنه سر په زنگنونو کېږدي).

يو پنځوسمه صحنه:

ځای: د خان صيب کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: پرځه.

(پرځه پر جاينماز ناسته سلام وگرځوي او لاسونه دعا ته پورته کړي):

پرځه

- خدايه ته راباندې پرده واچي.

خدايه ته مې زوی خلکو ته ټيټ سترگې نه کې!

دوه پنځوسمه صحنه:

ځای: د جابر د مېلمنو کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: جابر، خان صیب، شېری، فرید، نجیب، یاسین، گلو، د کلي یو ملا او درې څلور کسه نور.

(ټول په کوټه کې په سنجیده توگه ناست وي، فرید نجیب ته بد بد وگوري، خو دې کې شېری جابر ته ووايي):

شېری

- جابرخانه!

که خوښه دې یې، ملاصیب ته به وویو، (ووايو) چې نکاح وتړي.

جابر

- سهې خبره دې وکړه. په توده کې سپړه نه ده پکار.

شېری

- ملاصیب! بس بسم الله که.

خان

- ملاصیب! ته لږ صبر وکه.

(شېری او ټول خان صیب ته، په ځانگړې توگه فرید ورته په سرو سترگو وگوري):

خان صیب

- جابرخانه! ما دسې اورېدلي دي، چې تا په ورکوټیوالي کې خپله لور نجیب ته

ورکړې ده.

دا سهې ده؟

(جابر وارخطا غوندې شي):

جابر

- نه، ما نه ورکړې ده او نه به یې ورکم.

چا دا خبره کړې؟

یاسین

- مام (هم) دسې اورېدلي، چې تا دا کار کړی دی.

گلو

- افضل دې خدای وښيي، هغه په خپله خوله ما تم ويلي و.

فريد

- خان صيب! ته دلته د خیر د کار پسې راغلی یې که بل څه غواړې؟

خان صيب

(په سنجیده انداز):

- هلکه ته غلې کېنه!

گوره جابره! یوه خبره درته کوم، چې تر اوسه لا دلته داسې کار نه دی شوی، چې

څوک دې ورکړې جنی بل چا ته ورکي.

پښتانه هر څه کی، خو په خپلو ارزښتونو سودا نه کی.

د ورور کونډې سره چې دې ښه ونه کړه، نو دا بد خو ورسره مه کوه.

جابر

- خان صيب! ما د ملیانو نه اورېدلي، چې د ورکوټیوالي ورکړه سهي نه یې او بیا

چې د جنې خوښه نه یې نکاح یې نه کېږي، که څنگه ملاصیب، همداسې نه ده؟

(د خان صيب په څېره کې لږ خپگان پیدا شي):

ملا صيب

- هو، په اسلام کې باید د جنی نه پوښتنه وشي.

خان صيب

- خو ملا صيب! د سړو هو، هو او نه، نه یې.

شېری

- خان صيب! ته په زوره شر جوړی.

خان

- شر تا جوړ کړی، چې په نکاح ښکلو ښځو باندې مرکې کې.
اوس به خبره په پښتو نه، په اسلام کوو.
(دې کې په لوی ځادر کې پښتنه چې یوازې یې سترگې ښکاري د کوټې په دروازه راننځي):

پښتنه

- خان کاکا! زه یې په ورکوټیوالي نجیب ته ورکړې يم.
که زما پلار په خبره نه ودرېږي، خو زه پښتنه يم.
نجیب زما د تره زوی او زما خاوند دی.
زه به بل هېڅوک ونه کم.
(ټول حیران شي او خان خوشاله شي):

شېږی

- ته اوس د هغه گوډ سره واده کې؟
ته سترگې نه لرې؟
(نجیب په افسوس شېږي ته وگوري).

پښتنه

(په لږ جدت):

- گوډ هغه څوک دی، چې نه علم لري او نه کمال.
افسوس په هغو خلکو چې په نورو کې عیبونه لټي، خو
خپلو ځانونو ته نه گوري!
(فرید جنی ته ډېر بد بد وروگوري او پښتنه لاره شي).

خان صیب

- اوس خوم ولیدل؟

په دې کې نوره خبره نه ځیري.

گلو

- خان صیب! ډېر نېک کار وشو.

ډاکټر صیب مبارک دې یی.

یاسین

- مبارک، مبارک.

(پرته له شېرې ټول مبارکي ورکړي):

(ټول پاڅېږي):

فرید

(په بدمعاشانه انداز په داسې حال کې چې ټول له کوټې نه د وتو په حال کې

وي):

- خان صیب! زه به د دې خبرې پوښتنه تا نه کوم.

خان صیب

- بچو! څوک چې اوبشان ساتي، دروازې لوړې ږدي.

زه هر وخت ستا هر څه ته تیار یم.

(د تگ په وخت کې فرید نجیب ته ډېر بد بد وگوري).

دری پنځوسمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور

وخت: مازيگر.

لوبغاړي: پرڅه، د خان صیب مېرمن، خان صیب او نجیب.

(پرڅه او د خان صیب مېرمن دواړه ناستې وي، چې پرڅه یو اسوېلی وکړي):

پرخه

- ترورې! خدای دې خیر کی، وخت یې ډېر تېر که.

د خان مېرمن

- سودا مه کوه، خان کاکا دې تر اوسه چا ته ټیټ سترگی شوی نه دی.

خدای به هر څه سم کی.

(همدې کې د تومانیچې ډزې واورېدل شي دوی په وارخطایې وړپاڅېږي):

د خان مېرمن

- لکه چې د خوشالی ډزې دي؟!

(هغوی دواړه موسکې شي):

(پرخه تروره وي، دې کې خان او نجیب دواړه راشي په کتونو کې کېږي):

- پرخه

(په یوه اندازه خوشالی):

- خان کاکا لکه چې خوشاله راغلی؟

(خان صیب خپله تومانیچه په گردنې کې کېږدي).

خان صیب

- همداسې یې درواخله.

مبارک دې شه.

پرخه

- خدایه شکر.

(د خان مېرمن په نجیب نقل وشیندي):

(خان او نجیب په کټ کې کېږي):

د خان مېرمن

- ښه لږه کیسه خو وکه!

خان

- ټوله توره پښتنې وکړه!

د خان مېرمن

(په حیرانتیا):

پښتنې څنگه توره وکړه؟

خان صیب

- نر کار یې وکه، پښتو یې وکړه.

پرڅه

- نجیبه! ته پوره خبره وکه!

نجیب

- مورې! زما گومان نه کېده، چې پښتنه به داسې وکي، خو هغې زما معلولې پښې ته ونه کتل.

د شپږي جايداد او هر څه یې زما لپاره قبول نه کړل.

د خان مېرمن

پرڅې لورې! بیا دې مبارک شه

پرڅه

- ترورې! دا ټول د خان کاکا برکت دی.

داسې مشران دې خدای ټول عمر ژوندي لري.

په دسې خلک خو ټول ولس اباد یې.

خان

- څو ورځې وروسته به یې یوه شرنگېدلې کوژدن وکو.

(پرڅه خوشاله شي).

د خان مېرمن

- خو گوره په مور بڼځو کې هم پښتنې شته!

(خان لږ موسکي شي او پرځې او نجيب ته وگوري):

خان

- خو گوره! تاسې د هغوی هېڅ بد په پام کې ونه نيسي.

نجيبه! جابر ته د خپل پلار په سترگه گوره.

نجيب

- خان کاکا همدسې به کوم.

پرځه

- او زه به کاکا د پښتني له ننگه ځان لوگي کم.

خان په موسکا:

خان

- ولې دا بم نه کي؟!

(اوله دې سره ډرامه د پرځې او نورو په موسکا سره پای ته ورسېږي).

نوټ: ددې صحنې شا ته دې په ټوله برخه کې په ورو د دې سندري موزيک چې

زه به جارو کم زيارتونه، شينکي بابا... واچول شي.

د روژې ۲۸مه کابل - ۱۳۹۰

زنځیرونه

کرکټرونه

غیاث: ۳۵-۴۰ کالو یو تندخویه سړی، چې یوه اداره کې مامور او د نجونو د تعلیم مخالف او ښځه ورته یو ټیټ مخلوق ښکاري.

ملاله: د ۲۵-۳۰ کالو تر منځ ترمنځ یوه ښکلې ښځه، چې معصومه څېره او ښه مخ ولري. شریف، اوسپله من او په خبره پوه کرکټر دی.

ثنا: د ملالې نهه یا لس کلنه لور، چې بې جراته څېره ولري. مظلومه ښکاري، چې لویه شي، ښکلې، مودبه او ذهینه پېغله وي.

حمید: اته کلن هلک، د ثنا ورور، چې نازولی او شیک وي، چې ځوان شي، خشنه څېره ولري او د لوفرانو په ستایل کې وي.

ایمل: د ۳۵ کالو په عمر د ثنا او حمید ماما یو شریف انسان. غریب وي. په بدن لږ خوار وي، خو په معقولو خبرو پوهېږي.

اکرام: د غیاث د دفتر همکار مامور، چې ۴۰-۵۰ کالو پورې عمر لري، په خبره پوه او د ښځو د تعلیم پلوي وي.

منیجر: د پاخه عمر یو شریف انسان.

د ثنا همکار: یو لوفر او د ټیټو اخلاقو څښتن، ځوان کرکټر.

فرعي: کرکټرونه: د پاخه عمر یوه ښځه، د ښوونځي نجونې، په لومړي سر کې د ماشوم حمید یو ټولگیوال، او په یوه صحنه کې دوه نور لوچکان او یو د ښه کرکټر

زلمی.

لومړۍ صحنه:

ځای: یو غریبانه کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ملاله، ثنا، غیاث او حمید.

(سهار وي، د سترخوان غورېدلی وي. غیاث او حمید، چې یوه د دفتر او بل ښوونځي ته د تگ لپاره دریشي اغوستې وي، پر توشک او ملاله او ثنا ورته مخامخ پر فرش ناسته وي. په گیلاسونو کې دواړو ته د شیدو چای اچول شوی وي او په یوه قاب کې دوه جوش کړې هگۍ ورته هم پرته وي، خو د ثنا او ملالې مخې ته گیلاسونه له شنو چایو نه ډک وي. غیاث یوه هگۍ سپینه کړي او حمید ته یې ونیسي):

غیاث

(په مینه)

- هن! واخله!

(هغه یې واخلي او په خوراک یې پیل وکړي، خو په دې وخت کې ثنا په داسې انداز حمید ته وگوري، لکه جوش شوې هگۍ ته چې یې ډېر زړه شوی وي. پلار او زوی په خوند خوند لگیا وي چای څښي، خو ثنا داسې وي، لکه په زور چې خوراک کوي، یانې شین چای خوند نه ورکوي. په همدې وخت کې مور ته نږدې شي او په بې زړه توگه هگۍ ته وگوري، خو په دې وخت کې یې پلار وگوري او په سترگو کې بد بد وروگوري. لږه شېبه وروسته غیاث ملالې ته ووايي):

(لږ توند انداز):

غیاث

- موټر سایکل دې پاک کړی دی؟

ملاله

- دا دی اوس به یې پاک کم.

غیاث

- زر ورشه!

(ملاله پاڅېږي، له کمرې اوت شي، خو د چای گیللاس دې یې ونښودل شي).

دویمه صحنه:

ځای: د همدغه کور حوډلی.

وخت: سهار.

لوبغاړي: د لومړۍ صحنې ټول غړي.

(ملاله ټوټه په لاس لومړی د موټر سایکل پورته برخه پاکه کړي، بیا کېني لاندې برخه یې پاکه کړي، خو دا هر څه په ډېر اخلاص کوي، هغه لا په پاکولو لگیا وي، چې څه شېبه وروسته غیاث راشي):

(لږ په تریو تندي):

غیاث

- لرې شه، پاڅېږه!

(هغه لږ څه په بې زړه انداز پاڅېږي، په دې وخت کې دې د ملالې د څېرې بېوزلي ونښودل شي. غیاث په کبرجن انداز موټر سایکل چالان کړي او حمید ته ووايي):

غیاث

- کینه.

(هغه کېني، موټر سایکل روان کړي، خو دې وخت کې دې ثنا ونښودل شي، چې په غمجن انداز هغوی ته وگوري او داسې ښکاري، لکه چې د هغې هم ښوونځي ته ډېر زړه کېږي).

درېیمه صحنه:

خای: ښار.

وخت: سهار.

لوبغاړي: غياث او حمید.

(د ښار په یوې برخې کې دواړه روان وي).

څلورمه صحنه:

خای: د غياث کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ملاله او ثنا.

(ملاله په داسې حال کې چې په تناب یو څه جامې اچول شوې وي، په لگن کې جامې مینځي. لومړی دې په لگن کې ځگونه وښودل شي، چې ملاله جوخته جوخته لگيا وي. دې وخت کې دې ثنا وښودل شي، چې په کتابچه کې په پنسل څه لیکي).

پنځمه صحنه:

خای: د ښوونځي یوه مخه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: غياث او حمید.

(غياث د ښوونځي مخې ته موټر سایکل ودروي. حمید ترې کښته او روان شي، لږ چې لار شي، پلار ته مخ راوگرځوي. پلار یې ورته په مینه د خدای پامانۍ لاس وښوروي).

شپږمه صحنه:

خای: د غياث کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ملاله او ثنا.

(د ملالې جامې مینځل داسې وي، لکه د خلاصېدو په حال کې چې وي. پر تناب
يو مینحل شوی ځادر اچوي، چې دې کې ورته په داسې حال کې چې ثنا لا لیکل
کوي، غږ کړي):

ثنا

- مورې! یه مورې!

ملاله

- درغلم، صبر وکه!

(ځادر پر تناب وغوړوي او ورشي):

ملاله

- څه خبره ده؟

ثنا

- ښوونځی مورې څنگه لیکل کېږي؟

ملاله

- ته راکه قلم!

(ملاله ورته ښوونځی وليکي).

ملاله

- هن! دې ته گوره او همدسې یې لیکه.

(ثنا کتابچې ته وگوري، خو مور ته ووايي):

ثنا

- مورې! ما ته داسې وليکه چې:

زما ښوونځی ډېر خوښ دی.

ملاله

- ښه دا به درته وليکم، خو زر زر یې وليکه چې د کور کار راسره وکې.

دا چې دې وليکه، الوگان به سپين کې.
(مور يې جمله وليکي. ثنا جملې ته گوري. د مور جمله چې ليکي، له ځانه سره يې ورو هم وايي.)

ملاله

- شاباس! همداسې يې ليکه.
(ملاله پاڅېږي. هغه ليکل کوي او له ځانه سره يې ورو وايي هم).

اوومه صحنه:

ځای: کور.

وخت: غرمې ته نږدې.

لوبغاړي: ملاله.

(ملاله د کور انگرې جارو کوي او داسې ښکاري، چې په ډېر اخلاص کار کوي).

اتمې صحنه:

ځای: د ښوونځي يوه برخه.

وخت: غرمې ته نږدې.

لوبغاړي: حميد او يو بل ماشوم ټولگيوال يې.

(د هغه بل لاس کې کتابچه وي، حميد يې ترې راکاږي او ويې شکوي):

هغه بل هلک

- ولې دې راته کتابچه وشکوله.

(په گواښ):

حميد

- دغسې مې وشکوله، څه ويلی شې!؟

هغه بل هلک

- زه به تا سره گورم. والله چې ټولې کتابچې دې وشکوم.

(حميد وروړاندې شي او په گواښ ورته ووايي):

حمید

- زما کتابچې؟! والله دومره دې ووام، چې یاد یې لرې.

څه!

(له دې سره یې تپل وهي. هلک وغورځېږي. حمید ورته وگوري او ترې روان

شي).

نهمه صحنه:

ځای: کور.

وخت: غرمې ته نږدې.

لوبغاړي: ملاله او ثنا.

(ثنا لگیا وي، په کور کې په کوچنیو گوتو په چاقو سره الوگان سپینوي، چې مور

یې جارو په لاس راشي):

ملاله

- زر کوه، چې غرمه نږدې ده.

ثنا

- دا دی خلاص شول.

مورې د پلار زه ولې بدې شم؟

ملاله

- ته خو یې بدې نه شې، ته خو ورته ډېره گرانه یې.

ثنا

- مورې ته ما ته دروغ وی، (وایې).

ملاله

- ما تا ته کله دروغ ویلي.

ثنا! دا دې څه وویل؟!

ثنا

- مورې! زه رښتیا ویم. که زه پلار ته گرانه وی، نو زه به (به هم) ښوونځي ته تلې.
(ملاله داسې شي، لکه بې ځوابه چې وي):

ملاله

(اسویلی):

- لورې! بس پلار دې مکتب بد گڼي.
گڼې هغه ته خو ما ډېر وویل.

ثنا

- مورې! زما ښوونځي ډېر خوښېږي.
خیر دی پلار ته ووايه،
چې ما مکتب کې واچې.

ملاله

- ښه! اوس دا الوکان راکه، چې ناوخته دی.
(ثنا سپین کړي الوکان ورکړي او ملاله پاڅېږي).

لسمه صحنه:

ځای: یو دفتر.

وخت: غرمه.

لوبغاړې: غیاث او اکرام (یو مامور).

(دواړه په دفتر کې پر چوکيو مېزونو ته ناست وي، خو غیاث لږ خپه غوندې وي):

اکرام

- غیاث خانه! یو خو مې ته هېڅکله خوشاله ونه لیدې.

بیا څه خبره ده؟

غیاث

- چې رښتیا درته وویم، یوې خبرې ته فکر وړی یم.

اکرام

- څه خبره ده؟

غیاث

- خبره دا ده، چې خدای دې چا ته لور نه ورکړی!

(په لږه حیرانتیا او موسکا):

اکرام

- بس همدا؟!!

یره زورور سپری یې.

چې لور او مور نه وی، زه او ته به چېرته وو؟!!

ما ویل، گنې په کوم غم اوښتی یې.

غیاث

- ولې لور تا ته غم نه ښکاري؟!!

له پیداښته نیولې، تر مرگه پورې یې څوک له غمه نه شي خلاصېدی.

همدمره غم بس نه دی؟

اکرام

- گوره! دا سېهي ده، چې مور او تاسې زامنو ته خوشالېږو،

خو دسې لوڼې شته، چې له زامنو نه ښې یې.

بله دا چې کومه خواخوږي، چې لور له پلار سره لري، نو ډېر زامن شته چې نه یې

لري.

غیاث

- یاره د لور دې هغه خواخوږي ورکه شي.

یو څوک چې د بل لپاره لوېږي، د هغې به خواخوږي، څه یې؟!!

ورکوه یې.

زوی، خو زوی یې.

اکرام

- څه درته وویم، عجیب سپری یې.

په بنځه خو نړۍ ودانه ده.

خیر، بله ورځ به درسره زه سمې خبرې وکم.

(ساعت ته دې وگوري):

اوس څه چې څو

د تگ وخت دی.

(دواړه له چوکیو پاڅېږي).

یوولسمه صحنه:

ځای: کور.

وخت: غرمه.

لوبغاړي:

(ملاله دېگ لږي، چې لږه شېبه وروسته ثنا ته په داسې حال کې چې هغه لا په

پنسل لیکل کوي، غږ کړي):

ملاله

- یه جنی! ته هغه دسترخان خور که.

د پلار د راتلو وخت دې دی.

ثنا

- دا دی مورې پاڅېدم.

(ټنا پاڅېږي. ملاله لا دېگ لږي، چې ټنا د سترخوان خور او درې ډوډۍ پرې کېږدي).

دولسمه صحنه:

ځای: حوډلۍ او بيا کوټه.

وخت: غرمه.

لوبغاړي: ملاله، ټنا، غياث او حميد.

(غياث او حميد په موټر سايکل کور ته راننځي. ملاله لږه مخې ته ورشي او په مينه ورته ووايي):

ملاله

- راغلئ!

(غياث تندی تريو کړی وي، ځواب ورنه کړي. حميد او غياث د ډوډۍ کوټې ته لاړ شي. دسترخوان ته کېږي. ټنا لوټه او چيلمچي راوړي، دواړو ته اوبه واچوي. ملاله الوگان او لږ نور څه راوړي. هغوی، چې کله ډوډۍ وخوري. ملاله او ټنا دسترخوان ځان ته رانږدې کړي او پاتې شونې خوراک ته کيږي. يو څو مړۍ چې وکړي، نو ملاله په بې زړه انداز غياث ته ووايي):

ملاله

- که خپه کېږې نه، يوه خبره درته کوم.

(هغه د سترگو يو ارام، خو زهرجن حرکت وکړي او بيا ورته ووايي):

غياث

- بيا څه خبره ده؟

ملاله

- دومره خبره نه ده.

(لږ جدي):

غياث

- چې دومره خبره نه ده، مه يې کوه.

(ملاله سترگې ټيټې او بيا پورته کړي):

ملاله

- د ثنا ښوونځی ډېر خوښ دی.

خير دی داخله يې که، اوس خو ډېرې جنکۍ ښوونځی وايي.

(غياث سترگې برگې کړي او په يوه اندازه جدیت ووايي):

غياث

- گوره! ما تاته څو ځله ويلي، چې زه په لور مکتب نه ویم..

ته زما نه ښه نه پېرې.

(د ثنا بېوزلي دې وښودل شي).

ملاله

- اخر دا نور خلک بيا ولې په لویو تعليم کی؟!

هغه خوم (هم) جنکۍ دي؟!

(جدیت)

غياث

- نور، نور دي او زه زه يم.

ولې ته ما نه پېژنې؟!

ملاله

- ما ته خو دا ډېر زیاتی ښکاري،

(ډېر لږ سکوت)

دې وخت کې چې څو ک تعليم نه لري، نو په رانده حساب دی.

ته ثنا ولې په لوی لاس ړندی؟!

(په لږه غوسه):

غیاث

دا د بنځو خپله گناه ده.

نر، نر او بنځه، بنځه یی.

او بیا ته څوک یې چې ما ته لار ښیې؟!

ملاله

- ولې؟ اخر زما م (هم) اولاد دی. زه د ثنا راتلونکې ته خپه یم.

سهې ده، حمید هلک دی، خو گوره دا معلومه نه ده، چې خیر په چا کې دی؟!

(غیاث له غوسې سترگې سرې کړي):

غیاث

بنځه مې لا نه لیده او دومره نصیحتونه، نوره غلې شه!

(ملاله د وېرې یو حالت خپل کړي. ثنا هم ووېرېږي):

غیاث حمید ته

- هلکه راځه، چې څو.

دا بنځه د سپرې اعصاب خرابی.

(دواړه له کمږې اوږت شي، خو ملاله او ثنا غمجنه وي).

دیارلسمه صحنه:

ځای: یو پارک.

وخت: مازیگر.

لوبغاړي: غیاث او حمید.

(لومړی دې په پارک کې نور ماشومان وښودل شي. وروسته دې حمید وښودل

شي، چې سور یخن او تازه رنگ پتلون یې اغوستې له ځانه سره د تیکواندو سپورت

کوي، لغتې وهي او پلار یې ورته په داسې حال کې چې سیگرت څکوي، خوشاله

وي، په پای کې ورته غياث د بلنې لاسونه په مينه ونيسي. حميد ورته رامنډه کړي او په غېږه کې يې په مينه ونيسي).

څوارلسمه صحنه:

ځای: د ښار يو واک.

لوبغاړي: غياث، حميد او يو د ايس کریم والا،.

(غياث دوه ايسکریمونه حميد ته واخلي او حميد په نازدانه ډول ايس کریم خوري او له پلار سره روان وي).

پنځلسمه صحنه:

ځای: د غياث کور.

وخت: مازيگر.

لوبغاړي: غياث، حميد، ملاله، ثنا او ايمل.

(ثنا په کور کې په کتابچه کې ليک کوي، چې لږه شېبه وروسته غياث او حميد کور ته راننځي. حميد لگيا وي، دويم ايس کریم خوري، ثنا يې وگوري او چې پلار يې راشي، کېني، نو ثنا لږه وروړاندې شي):

ثنا

- پلاره! ما تم (ما ته هم) لس روپۍ راکه.

ايس کریم اخلم.

(غياث په سترگو کې بد بد وروگوري او بيا ورته ووايي):

غياث

- لس روپۍ راکه!! د لس روپو نه خبره يې او که نوم دې اورېدلی.

(ثنا په ډېر مظلوميت وروگوري او مخ ترې د راتگ په وخت کې په خپگان راوگرځوي).

غياث

- څه شوه، هغه مور دې؟

ثنا

- گاونډپیانو کره تلې ده.

(په هیبت)

غیاث

- گاونډپیانو کره؟!

هلته څه کی؟

ثنا

- مور ناروغه ده.

(په غوسه)

غیاث

- زه به د دې خوښ شم.

اوس لا په کورونو گرځي؟!

(دې کې ملاله د کور پر دروازه راننځي او راشي):

غیاث

- چېرته تلې وې؟

ملاله

- دا څو ورځې کېږي، ډېره ناروغه یم.

ته خو اوزگار نه یې، ما ویلې، سبا به د دې گاونډۍ ښځې سره ډاکتر ته لاړه شم.

(غوسه ناک ډول):

غیاث

- گوره ښځې!

که بل وار مې په دې کار ولیدې، نو دا پوزه دې په ببخ کې پرېکوم.

(په صبر سره):

ملاله

- دا خو دومره بده خبره نه ده.

غټه ښځه راسره ځي. زه ډېره ناروغه يم.

غياث

- ډېره ناروغه يم؟!

د څه ناروغه يې؟!

سبا چې هلته لاړې، بله ورځ به په مارکېټونو کې گرځې.

(جدیت):

په هر شي باور شته، خو په ښځه نشته.

ملاله

- مياشت له اولې ورځې نه مالومېږي.

په دسې خبرو گوره نوره زه ډېره خپه کېږم.

غياث

- په هغه ښې ښځې دې لعنت يې.

او بيا ته لا داسې کمه (کومه) بي بي يې؟!

ملاله

- که ستا دغه حال وي، نو دسې ژوند خو نه تېرېږي.

اخر زم (هم) انسانه يم.

زم څه حق لرم.

(غياث ورپسې ورپورته شي، ښه ورنږدې شي او لکه د وهلو گوانښ چې ورته

کوي):

غياث

- د څه شي حق؟!

بس خوره سکه حساب مه منه.

نورم (هم) څه غواړې؟!

ملاله

- دومره لا سپکه م (هم) نه يم.

له دې ژونده خو مرگ ښه دی،

چې بې گناه بې خطا هر وخت رټل کېږم.

يوه خبره م (هم) نه شم کولی.

(دې کې سترگو ته لاس ونيسي او بيا يې اوښکه تويه شي. همدې وخت کې د

ملالې ورور (ايمل) کور ته راشي او چې د خور اوښکې وگوري، نو حيران شي،

ملاله اوښکه پاکه کړي او انداز داسې کړي، لکه هېڅ خبره چې نه وي):

ملاله

- وروره! ستړی مه شې. راځه.

ايمل

- خير يوسي. خير خو دی؟

خپه غوندې ښکاري.

ملاله

- هېڅ م (هم) نشته، خير دی.

(ايمل کېني او غياث ته وروگوري):

ايمل

- غياث خانه!

تا خو ستړې مه شي هم راته ونه کړه.

غياث

- همدومره بس دی، چې د دې شيشکې خور بې شرمۍ ته دې ناست يم.

ايمل

- خورې! ولې؟ دا خاوند دې څه وايي؟!

په څه درنه خپه دی؟

ملاله

- خدای مې دې ږنده کي، که به مې له یوې نه دوه کله ورسره کړې یي.

ایمل

- خورې! زما ستا په هر څه باور دی.

غیاثه وروړه! خیر دی تم (ته هم) لږه گوزاره کوه. ژوند په گوزاره کېږي.

(غیاث سترگې برکې کړي):

غیاث

- هلکه ته دې خپل ځی وپېژنه؟!

خور دې وله، نوره مې نه ده په کار.

ایمل

- گوره غیاثه! دا وړې وړې خبرې په هر کور کې راځي، په دومره خبره څوک ښځه

له کوره نه شړي!!

کله کله دوه لوبښي هم اواز کی!

غیاث

- بس درته ومې ویل، دا لوبښی دې نور تا ته مبارک وي.

ایمل

- گوره ماغزه دې لږ آرام که، سبا به بیا پښېمانه یي.

خلک واده کړې ښځې په کور نه کېښي.

غیاث

- دا خبرې هغه څوک کی، چې خویندې نه شي ساتلی.

او په واده کې یې د مېړه کور ته تش لاسې لېږي.

خوله سمه خوځوه.

ایمل

- خورې! اوس دې دلته نه پرېدم.

پاخېره! پېغور بې راکه.

(ملاله ډېره خپه وگوري).

ملاله

- زه نه ځم.

ایمل

- ولې نه ځې؟ هغه دې شپي او ته ناسته یې؟!

پاخېره، چې څو.

غیاث

- هغه پوهېږي، چې ورور یې خپل ځان نه شي ساتلی، نو خور به څنگه وساتي؟!

(د ایمل احساسات په سترگو کې څرگند شي او په متینه لهجه ووايي):

ایمل

- چې دسې ده، نو زه به تا ته دا وښییم، چې یو پښتون ورور په خور څنگه ننگ

کې؟!

خو دومره درته ویمه، چې بیا یې گوره پوښتنه ونه کې.

غیاث

- تا دې خدای نر کې، وله یې.

(په غوسه):

ایمل

- ملالې راځه. له دې کوره هېڅم (هېڅ هم) راوانخلې.

غیاث

- گوره زه به دې پښتو گورم.

ایمل

- بې غمه شه، دا هر څه به وخت وښيي.

(د ملالې زړه نه کېږي، خو په کراره روانه شي. حمید هم ورسره روان شي، خو غیاث ورشي، په غوسه یې له مټ نه ونیسي او په زوره ټک سره یو ځای ورته ووايي):

غیاث

- راځه! ته چېرته ځي؟!

(د تللو پر وخت دې ماشومه ثنا یو ځل خپل پلار ته په غمجن انداز لږ وگوري او له دې سره دې د کور له دروازې ووځي).

شپاړسمه صحنه:

ځای: د غیاث کور.

وخت: ماښام موده.

لوبغاړي: غیاث او حمید.

(هغوی، چې له کوره ووځي، غیاث په کور کې کېږي او په یوه اندازه غوسه حمید ته غږ کوي):

غیاث

- هلکه! دلته راشه!

(هغه ورشي):

غیاث

- چې هر شی غواړي، زه یې درته اخلم.

خو که د ماما کره دې تلی وي، نو بیا ونه وی (وایي).

پوه شوې که نه؟!

حمید

- سهې ده، نه ځم.

(حمید کرار کرار په پښه ځمکه وگروي):

حمید

- پلاره ته ولې هر وخت په قار یې؟

غیاث

- دې دنیا کې قار ضروري دی.

دلته چې غلی شوې، نو نور دې خوري.

ته وگوره، چې دنیا کې هر کمزوری د زورورو خوراک دی.

حمید

- بښه خو له نر نه کمزورې ده.

ته مور ته ولې هر وخت په قار پرې؟!

غیاث

- دا سهې ده، خو که کمزوري ته وخت ورکړل شي، نو بیا زورور خوري.

او دا خبره میم (مې هم) واوړه!

له دې وروسته گوره مور دې په زړه کېم (کې هم) تېره نه کې.

دسې وگڼه چې هغه مړه ده.

پوه شوې؟!

(حمید لکه خپه او وېرېدلی چې وي، چې یوازې ورته سر وښوروي).

اولسمه صحنه:

ځای: د ایمل غریبانه کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ایمل، ملاله او ثنا.

(درې واړه سره ناست وي چې ایمل ملالې ته ووايي):

ایمل

- خورې! خدای شته. دومره څه به رارسې، چې زموږ ستاسې گوزاره پې وشي.
گوره! چې هېڅ خپه نه شي.

ملاله

- وروږه! ما اورېدلي، چې روزی ته خپگان مه کوئ.
روزي د مرگ غونډې انسان پسې خپله روانه يې،
خو يو ارمان به مې په زړه کې پاتې شي.

ایمل

- د څه شي ارمان؟

ملاله

- د ثنا ښوونځي سره ډېره مينه ده.
(په ډاډمنتيا):

ایمل

- دا خو هېڅ خبره نه ده.

سر له سبا به يې په ښوونځي کې داخله کم.

ثنا

- ماما! زه ډېر شيان اوسم (اوس هم) ليکلی شم.

ایمل

- خورې يوه خبره درته کوم، زه هلته ستا په اوسېدو خوشالېږم،
خو پخپله به نه ورځې. چې ښې زارې يې درته نه وي کړې،
گوره چې ما ټيټ سترگې نه کې.

ملاله

- خو زه په دې یرېږم، چې هغه حمید په خپل خوی نه کي.

د هغه به څه حال شي!؟

ثنا

- ماما! زه به ښوونځي ته کله ځم؟

ایمل

- سبا ته.

بکسه ، قلمونه، کتابچې هر څه به درته واخلم.

سهې شوه؟!

(لومړی لږه وروگوري):

ثنا

- زما څومره ښه ماما دی.

(او له دې سره ترې په مینه لاسونه چاپېر کړي).

اتلسمه صحنه:

ځای: د غیاث دفتر.

وخت: ورځ.

لویغاړي: غیاث او اکرام.

(اکرام په دفتری کار ځان لږ بوخت وساتي، بیا دې غیاث وښودل شي، چې د

خپګان یو حرکت وکړي او داسې وي، لکه په فکر کې چې ناست وي، اکرام یې د

سترگو لاندې وویني):

اکرام

- وایه کنه غیاث خانه بیا څه خبره ده؟

غیاث

- بس خبره خلاصه شوه.

اکرام

- کمه خبره؟

غیاث

- نور به په کور کې یوازې یم.

اکرام

- دا ولې؟ ماشومان دې څه شول؟

غیاث

- له هغوی نه خو مې ځان خلاص که.

اکرام

- څنگه دې ځان خلاص که؟

غیاث

- زوی مې راسره دی، لور او مېرمن مې د خسر په کور کېنول.

اکرام

- دا خو دې ښه نه دي کړي.

په لوی لاس دې خپل کور وران کړی دی.

(لږ سکوت):

خیر، اوسم (اوس هم) څه نه دي تلي، ورشه او رایې وله.

او رښتیا اصلي اختلاف مو له څه نه پیدا شو؟.

غیاث

- اکرام خانه! زه په لور مکتب نه ویم او مېرمن به مې په دې خبره هره ورځ

ټینګه وه.

اکرام

بس همدومره خبره؟

غیاث

- ولې دا تا ته وپه ښکاري؟!.

(په موسکا سره):

اکرام

- چې یو لوستی دا خبره کړی،

- له نورو به سړی څه گیله وکړي؟!

غیاث

- گوره! داسې نه ده، چې زه د تعلیم په ارزښت نه پوهېږم، خو...

اکرام

- خو؟! د څه شي خو؟.

غیاث

- زما دا مطلب دی، تر هغه چې په دې ټولنه کې خلک نه وي اصلاح شوي، د ښځو

زده کړه نه څه مانا لري او نه هم کومه ښه پایله.

اکرام

- تا خبره ډېره پاخه انداز ته بوتله.

غیاث

- دا خو ساده خبره ده.

ته وگوره، زموږ خلک څومره بې لارې دي.

مور یا خور به درسره روانه یي، خو ټولو خلکو به ورته

له سره تر پښو سترگې څلور کړې یي.

که چېرته ستا ځوانه لور په سرک روانه یي او وروسته ورپسې شپېلې وهل کېږي،

په دسې وخت کې به له هغه کس سره ته څه وکړي؟!

اکرام

- دا خبره دې سهې ده، خو دا هم له نالوستۍ نه ده او تر هغه چې ټول لوستي نه

شي، نو

دغه اخلاقي کمزوری به په ټولنه کې یي.

غیاث

- دې نه مالومه شوه، چې زما خبره سهې ده.
ځکه نو تر څو چې د نارينو اخلاقي کمزوری اصلاح نه شي، په دې ټولنه کې د
بښځو زده کړه پسات رامنځ ته کی.
او گټه هم نه لري.

اکرام

- دا خو زه نه منم. د دې خبرې دا مانا ده، چې موږ باید سلگونه کاله دې ته صبر
وکو او په بدل کې خپل نیم ولس په تیارو کې وساتو. دا خو په ټوله مانا یو غلط
سوچ دی.

بله دا چې د هر کار په کولو کې څه خنډونه یی.
خو دا سهې نه ده چې له خنډ سره دې انسان
کار پرېدي.

غیاث

- خو ځینې کارونه د غره هومره اوسپله غواړي.

اکرام

- با الکل. اوسپله خو د ژوند تېرولو مجبوریټ دی.
چې اوسپله نه یی، نو کله کله انسان بیا ډېر واړه کارونه هم نه شي کولی.
خیر دا خبرې به پرېدو، ورشه بېرته دې واړه راوله.
ځان نه لېونی مه جوړوه.

گوره! بې بښځې کور خو په کنډر حساب یی

غیاث

- وي به، خو دا دې نه دي اورېدلي، چې توکلی لارې بېرته خولې ته نه راځي.
(د غیاث څېره دې د دې خبرو پر وخت ورو ورو کلوز شي).

نولسمه صحنه:

ځای: د نجونو یو بښوونځی.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: ثنا او د ټولگي نور نجونې.

(نورې جنګۍ پر چوکيو ناستې، خو ثنا تختې ته ولاړه او په يوې لښتې پر تخته لیکل شوی درس نورو ته بې غږه بڼيې او بيا استاذه او نورې زده کوونکې ورته چکچکې وکړې).

شلمه صحنه:

ځای: د ښار يوه برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: ایمل.

(ایمل په ښار کې يو لوی پنډ په شا کړی او روان وي، يانې جوالي وي).

يويشتمه صحنه:

ځای: د ایمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: ملاله.

(ملاله په يوه زاړه کټ کې ناسته وي، چې په فلش بک کې لاره شي او د حميد هغه صحنه يې سترگو ته ودرېږي، په کومه ورځ چې يې غوښتل له مور سره هغه هم راشي، دې کې ایمل راشي).

ایمل

- خورې!

(ملاله په داسې حال کې چې له سترگې يې يوه اوبڼکه روانه وي، يو ډېر وړوکی

ټوپ وکړي، له فلش بک څخه راووځي، په موسکا ووايي):

ملاله

- وروړه! راغلې، سترې مه شې!

ایمل

- خیر یوسې، خورې لږه مېوه مې درته راوړې ده!

هن! دا واخله!

(خلته ورکړي، د موسم کومه تازه مېوه په کې وي، د اخیستو په وخت کې ملاله

ورته ووايي):

ملاله

- وروړه! دسې مه کوه، دې ته څه حاجت و؟! مور ته چې وچه ډوډۍ م (هم)

راورسېږي، غټه خبره ده.

ته څومره په خواری روپۍ گټې؟

ایمل

- خورې! خپه کېږه مه. خدای شته. خویندې خو په وروڼو ډېر حق لري.

دوه ویستمه صحنه:

ځای: یو پارک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: وړوکی حمید، ورپسې د پاخه حمید (د لوفر په ستایل کې، چې ډېر

وخت په غاړه کې دستمال، په لاس کې تور بنگرې گرځوي، پتلون یې کړی او د

مچ هومره ږیره ولري)، بل وړوکی ماشوم او بیا همدغه په لوی بدل شي.

نوټ: تر دې وروسته د ډرامې واړه کرکټرونه لوېږي او د لویانو عمر پخېږي.

(وړوکی حمید له خپل یو بل همزولي سره فوتبال کوي. دواړه په توپ پسې په

شریکه منډې وهي، بیا دې د هغوی پښې وښودل شي، په منډه کې دواړه

کوچنیان لوی شي. د منډې په یوې برخې کې هغه بل ځوان په ناپامۍ کې د

حمید په سینه لاس په زوره کېږدي، حمید وغورځېږي. حمید په ملاسته په
غوسه وروگوري، بیا زر پاڅېږي، هلک ته په غوسه وگوري او بیا یې د پلار هغه
خبره په فلش بک کې رایاده شي،

خبره

- دلته چې غلی شوې، نو نور دې خوري.

(د دې خبرې په یادېدو سره هغه خپل ملگری یو کلک سوک ووهي، هغه
وغورځېږي. ملگری یې حیران شي، راپاڅېږي او په حیرانتیا ورته ووايي):

د حمید ملگری

- حمیده! ولې؟ تا خو زه ووهم!؟

(حمید ورته لاندې باندې بد بد وگوري):

حمید

- دلته هر کمزوری د زورور خوراک دی.

(او د لوفرانو په ستایل کې ترې روان شي، خو داسې دې عکاسي شي، چې له
سترگو نه یې بدمعاشي ښکاره شي).

درویشتمه صحنه:

ځای: یو هال.

وخت: ورځ.

لوبغاړی: ثنا، یوه پخه ښځه او نورې نجونې.

(پخه ښځه د ثنا په غاړه کې یو مهال اچوي. (ثنا حجاب اغوستی وي) چکچکې

کېږي او ثنا د لاس په اشاره په موسکا سره مننه کوي او خوشاله وي)

څلرویشتمه صحنه:

ځای: یو هوټل یا لوکسه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: حمید او درې کسه نور لوچک مزاجه ځوانان.

(لومړی دې د هلکانو یوه خندا ثبت او بیا دې کمره پر هغوی ودرېږي. هلکان

جوسونه څښي):

یو ځوان حمید ته

ځوان

- حمیده! مکتب دې کوم ځای ته ورساوه؟

(حمید بل ته وگوري او بیا پوښتونکي ته لاس ونیسي او په ریشخند ووايي):

حمید

- ده ته وگوره! یویشتمه پېړۍ او مکتب؟!

ناخبره! اوس خو هر څه په نېټ کې شته. ته لا اوس هم مکتب یادی (یادوې)؟!

(له دې سره بې له پوښتونکي نور درې واړه هم په زوره وځاندي).

(ځوان لږ خجالته غوندې شي):

ځوان

- گوره دسېم (داسې هم) نه ده.

نېټ نېټ او مکتب، مکتب دی.

پلار دېم (دې هم) څه درته نه وی (وایي)؟!

(په ریشخند او پوکۍ سره):

حمید

- اوس بې خوند وکه.

ناخبره انسانه! د فیس بوک نه لکه چې نه یې خبر؟!

فیس بوک داسې شی، دی، چې هم دپلار، هم د مور، هم د خور،

د هر شي کار ورکۍ.

ظالمه! فیس بوک ته ننوځه، چې له ژونده خبر او له مور و پلاره په کې خلاص

شي!..

(له دې سره پرته له پوښتونکي ټول په زوره وځاندي).

پنځه ويشتمه صحنه:

ځای: د ايمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي:

(ملاله په داسې حال کې چې سپينې عينکې يې پر سترگو، په زاړه کټ کې ناسته او له ځانه سره قرآنکريم وايي، د ثنا د پښو غږ واورې، ثنا په اسلامي حجاب کې وي، په مينه ملاله وړپاخږې او ورته ووايي):

ملاله

- لورې راغلې؟ سترې مه شې.

ثنا

- خدای دې وښه.

(ملاله يې ښکل کړې او ثنا يې په ولاړه لاسونه مچې کړې).

(په خوشالۍ):

ثنا

- مورې! نن به درباندي يو زيری وکم.

(لږه موسکا):

ملاله

- د څه شي زېږې؟

زر شه راته وې وايه!

ثنا

- مورې! نن راته د ټولو نه لوی مهال راکړل شو.

دا دی تې (ته يې) وگوره.

(په غاړه کې یې وي، چې وروپې بسیې، ملاله پرې گوتې ووهي، بسکل یې کړي او بیا سترگې پورته کړي):

ملاله

- خدایه ډېر شکر.

خدایه! که زوی دې رانه اخیستی،

بادره (بهادره) لور دې راکړې.

خدایه! ډېر شکر.

ثنا

(په مینه او خوشالی):

- مورې! اوس چې هر چېرته لاره شم، په اسانۍ راته وظیفه پیدا کېږي.

(لږ سکوت او په تاثر):

خو مورې! کله کله راته حمید ډېر یادېږي.

تم (ته هم) په دومره کلونو کې پلار پسې لاره نه شوې.

(د ملالې سترگې له اوبسکو ډکې شي):

ملاله

- لورې! اولاد له بده ځایه یي.

هر وخت مې سترگو ته ولاړ یي.

په لنډ ځای کې ورپسې ښه شوم.

(له دې سر د خپل زړوکي پلو سترگو ته ونیسي، خو ثنا د دلاسا لاس پرې

کېږدي):

ثنا

- مورې ژاړه مه.

زه خو ویم، چې خیر دی، اوس ورشه.

همدومره ضد بس دی.

(ملاله په زړو کي اوبسکې پاکې کړي):

ملاله

- لوري! که زموږ سړي پښتانه دي،

نو مونږم (هم) پښتنې يو.

نارينه ښځو ته په زاريو دومره بدې نه ښکاري،

خو ښځې په دې کار ډېرې بې نوره ښکاري.

ثنا

- مورې! ته خو خپل زوی پسې ځې،

دې کې د شرم څه خبره ده؟!

ملاله

- ته ښه وی، خو زه دې پلار له کوره شړلې يم.

ثنا

- مورې! اوبه په ډانگ نه بېلېږي، د ښځې او خاوند منځ کې بل څوک نه ځيږي.

ملاله

- خو په دې کې يو بل شريکم (هم) شته.

(د سترگو لږه حيراني):

ثنا

- هغه څوک دی؟

ملاله

- ماما دې يادوم.

هغه په دومره غريبۍ کې په ما کلونه کلونه ننگ وکه.

که دا خبره نه وی، نو يو ځل نه، په وار وار به ورغلې وی.

که ورشم، وی به چې څومره بې ننگه خور مې ده.

اوس يې سترگې څنگه ټيټې کم!!؟

شپږويشتمه صحنه:

ځای: دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: غياث او اکرام.

(اکرام پر خپله چوکۍ ناست وي چې غياث په داسې حال کې چې دريشي، يې
غير منظمه او ناروغ بڼکاري، پر خپله چوکۍ کېږي. اکرام لږ کار وکړي او بيا
هغه ته ووايي):

اکرام

- اوس دې صحت څنگه دی؟

غياث

- ښه نیم (نه يم)، ډاکټر راته وويل، چې د زړه يو وال دې بند دی.

اکرام

- دا هر څه دې په ځان د خپله لاسه وکړل.

په لوی لاس دې خپل ودان کور وران که.

(غياث له ځانه سره يو لنډ خو ډېر دردمن اسويلی وکړي. ډېر ورو سر وښوروي).

غياث

- ځواوس اوبه له ورځه تېرې دي.

اکرام

- رشتيا! هغه زوی دې څه کار کی؟

(غياث لږ غلی شي):

غياث

- زه خو زوی تر دې ځايه راوړسولم.

رښتيا چې

- په زړه مهر په خوله قهر زوی ته بویه.

خو ما داسې ونه کړل.

اکرام

(په لږې حیرانۍ او جدیت):

- ولې لکه چې څه کار نه کی؟

(له ځانه سره د لېونو وړه بې غږه خندا وکړي):

غیاث

- کار څه چې هغه مکتب یم (یې هم) نیمۍ کې پرېښودو.

اکرام

(په حکیمانه انداز):

- بس زموږ او ستاسې خو همدغه لویه تېروتنه ده، چې

زامنو ته بې ځایه نازونه ورکوو.

او لونیو ته په سپکه گورو!!

اوه ویشتمه صحنه.

ځای: د ایمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ملاله، ایمل او ثنا.

(ملاله په کټ کې ناسته او په ستنه په لاس څه شی گنډې، چې اېمل راشي. هغه

ورته په مینه ووايي):

ملاله

- وروړه سترې مه شې، په خیر راغلې؟

ایمل

- خیر یوسي، څه حال دی؟

(کېڼي):

- او رشتیا هغه د ثنا نتیجه څنگه شوه؟

(په خوشالی):

ملاله

- ما ویل، چې زه به درباندي زيری کوم، خو ته راباندي مخکې شوې.

ایمل

- ولې یې نه وی (وایې)؟

وې ویوه کنه.

ملاله

- ثنا ته یې مډال ورکه!

ډېره زر به ورته وظیفم (وظیفه هم) پیدا شي.

ایمل

- دا خو ډېره لویه خبره ده.

(رشتیا چې په وچو ولو خدای اوبه راوړي).

خوړې! خدای به دې ډېره خوشاله کي.

ملاله

- خو وروړه! دا ټول ستا برکت دی.

که ته نه وی، نو ثنا به ثنا نه وه.

ایمل

- داسې مه وایه! خدای چې پخپله په چا کې ځای نه وي ایښې، نو هغه نه څه نه

جوړېږي.

ملاله

- ښه وروړه! زه به درته چې (چای) راوړم.

ستړی به یې.

ایمل

- نه، چی نه سکم (څښم).

(ایمل ځان لږ خپه کړي).

ملاله

- وروړه! نن خپه غوندي ښکارې،

خیر خو به یې؟

ایمل

- یوې خبرې ته فکر وړی یم.

ملاله

- څه خبره ده؟

ایمل

- د کور خاوند د یو کال کرا (کرایه) غواړي.

ملاله

- وروړه! خپه کېږه مه، خدای به ثنا ته کار پیدا کي.

اته ویشتمه صحنه:

ځای: د ښار یو واک.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ثنا او یو بل ځوان کس.

(ثنا په داسې حال کې چې حجاب یې اغوستی او په بشپړه توګه ټوله پټه وي، په پیاده رو روانه وي. لږ وخت وروسته د شا له لوري یو وړوکی لوکس موټر ورته رانږدې شي. هارن ورته وکړی، خو ثنا روانه وي، موټر نور هم رانږدې شي، بل هارن ورته وکړي. ثنا روانه وي او لږه شېبه وروسته ثنا په یوه ګوټ تاوه شي).

نهه ویشتمه صحنه:

خای: د ښار یو بل واپ.

وخت: سهار.

لوېغاړي: ثنا او یو بل ځوان.

(ثنا روانه وي، چې یو لوکس شخصي موټر ورته رانږدې او هارن ورته وکړي. ثنا روانه وي، چې موټر ورته نور رانږدې او هارن ورته وکړي. ځوان له موټر نه ورته سر راوباسي او یو بل هارن ورته وکړي. ثنا ورته ودرېږي او لاس ورته وښوروي. ځوان ورشي):

ثنا

- سلام.

(په لوچک انداز):

ځوان

وعلیکم.

ثنا

- اجازه ده یوه پوښتنه درنه وکم؟

(په احمقانه توګه):

ځوان

- پوښتنه نه، پوښتنې وکه!

ځوان

(لاندې باندې ورته وګوري):

ثنا

- رښتیا ووايه! ته پښتون یې؟

ځوان

- ولې، زه درته انګرېز ښکارم؟!

ثنا

- انگریز خوم (خو هم) داسې نه یې؟!

پښتون خو د بل عزت خپل گڼي.

ته د پښتون نوم ولې سپکې؟

زه په ځان نه یم خپه. خو یقین وکه، په تا غونډې سپکو ځوانانو مې زړه ډېر بدېږي..

(ځوان خجالته غونډې وي).

وروره! خیر دی په دې خبره لږ فکر وکه.

که د شرافت په لاره لاړ شې، څومره به ښه یې؟!

گوره هم به خپله دروند شې او هم به دې نورو ته خیر ورسېږي.

خیر دی له دې وروسته د بل عزت خپل عزت وگڼه!

(ځوان سر تپت کړي).

ثنا

- که ما بد ویلي وی، نو راته وپې وایه!

(د بې ځوابۍ یو حالت یې پر مخ راشي):

ځوان

- خورې! ډېر ښه درس دې راکه.

کاشکې چې هر څوک ستا په پله روان شي.

(ثنا روانه شي).

دېر شمه صحنه:

ځای: د غياث کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: غياث، حميد او درې كسه نور انډيوالان يې.

(غياث د كور په حوبلۍ كې د ناروغۍ په حالت كې په بد حال پروت وي. پر مېز ورته څه دوا پرته وي. حميد او ملگري يې په كوټه كې ناست وي، چالدار كوي. دواړه دې يو يو شاپ وښودل شي. غياث خپل ښي لاس د سينې پر كينه برخه كېږدي):

غياث

- وي مړ شوم.

(په كټ كې په تكليف كېني. د گوليو پاكټ راواخلي. خو اوبه نه وي، ويې غواړي يانې غږ كړي):

غياث

- حميده، وه حميده لږې اوبه راوړه.

(له دې سره بېرته په كټ كې څملي).

(حميد په كوټه كې وي. پرې وېشل شوې وي، ډېرې روپۍ پرتې وي).

حميد

- دوه زره نورې لري.

(روپۍ ميدان ته واچوي).

بل كس

- هن دا څلور زره لري.

(حمید خپلې پرې یو ځل بیا پتې له ځانه سره وگوري).

حمید

- په دې څلور زرو کې یې ښکاره که.

(هغه کس سره دوه توسه او یو غلام او له حمید سره دوه توسه او یوه لسکۍ وي.

هغه کس روپۍ راټولې او جېب کې یې واچوي).

کس

- څنگه نور څه شته؟

(په درد سره):

حمید

- نه، نن همدومره بس دی.

(ټول د وتلو په حال کې وي، حمید له نورو وروسته وي، چې غیاث حمید ته

ووايي):

غیاث

- لږې اوبه خو راوړه گولۍ خورم.

(په تریو تندي):

حمید

- یو خو ستا مریضی نه خلاصېږي.

اوبه راوړه!

اوبه راوړه.

هر وخت دې چغې شروع کړي یی!!

(همداسې ترې ووځي. غیاث سترگې اسمان ته لږې پورته کړي او هغه صحنه یې سترگو ته ودرېږي، چې ملاله یې له کوره وشرله او بیا بېرته په کټ کې څملي).

یو دېر شمه صحنه:

ځای: د موسسې دفتر.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ثنا، یو لوچک غونډې ځوان، د موسسې منیجر او یو بل عادي کس.

(پر دروازه لیکل شوي وي):

- د بشري قواو دفتر.

(له دفتر نه هغه عادي کس راووځي او ثنا چې پر یوه چوکۍ ناسته وي، په اسلامي حجاب کې دفتر ته ورننوځي. لوچک ورته اتومات په مینه وگوري):

ثنا

- سلام علیکم.

لوچک مزاجه

- وعلیکم والسلام. وعلیکم.

کېنې!

(ثنا کېنې).

لوچک مزاجه

- هر کله راشی، صحت مو څنگه دی؟

ثنا

- خیر یوسی.

لوچک مزاجه

- نوره څنگه یې؟

ثنا

- زه انتېروی. ته راغلي یم.

تاسې زما اسناد وگورئ.

لوچک

(له بې خونده کتو سره یو ځای):

- ستا لیدل کفایت کی، اسناد مسناد پرېده..

ثنا

- خو زه غواړم، چې د خپلې وړتیا له مخې مقررې شم،

لوچک

- دغه ناز دغه انداز واه ما شا الله!

(په غوسه):

ثنا

- بس بس، نورې خبرې ونه کې.

راکه کاغذونه مې.

(لوچک وارخطا غوندې شي، خو دې کې منیجر راشي).

منیجر

- د ثنا کار زر خلاص که.

د دې انټروی. ته هم اړتیا نشته.

ټول کاغذونه یې ډېر عالي دي.

(بیا ثنا ته وگوري):

- زه تاسې ته د وظیفې مبارکي وایم.

زموږ اداره تا غوندې با استعداده خویندو ته اړتیا لري.

که خدای کول، تاسې به لږ وخت کې ډېر پرمختگ وکړ.

ثنا

- درانه اوسی.

(منیجر مخکې، ثنا پسې ووځي، خو د لوچک خپره پیکه حالت غوره کړي).

دوه دېرشمه صحنه:

خای: د غیاث دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اکرام او د دفتر ملازم.

(اکرام لگیا وي، لږه شېبه د دفتر په کاغذونو کې گوتې ووهي، چې دې کې ملازم

ورته چای راوړي. پر مېز یې کېږدي او بیا پوښتنه وکړي):

ملازم

- صیب! ډېری ورځې کېږي، چې غیاث خان نه ښکاري؟
(په دردمن انداز):

اکرام

- هو، داسې ښکاري، چې هغه نور کار ته نه شي راتلی.
(په حیرانۍ):

ملازم

- صیب ولې نه شي راتلی؟

اکرام

- د هغه یوه ستونزه نه ده.

یو خو خپله ناروغ دی

او بل خدای دسې یو زوی ورکړی، چې

لاره یې تې (ترې) ورکه کړې.

(ځان سره لږ سر وښوروي).

خدای دې چا ته نا امله زوی نه ورکړی!

ملازم

- صیب! سهې خبره دې وکړه.

(ملازم له ځانه سره د افسوس سر وښوروي او ووځي).

دري ډېر شمه صحنه:

ځای: د غیاث کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: غیاث.

(غیاث په کټ کټ کې داسې ناست وي، چې له خپل سر په ناسته په

څنگلو ایښی وي. ډېر غمجن وي. لږ وروسته په تکلیف راپاڅېږي، په کوټه کې د

خپلې مېرمنې کمیس وگوري. هغه ته یوه شېبه په خپگان وگوري او چې له خونې راوځي، د ثنا پر وړې چپلکې یې سترگې ولگېږي. په خپگان ورته وگوري. پر ځمکه د پښو پر سر کېږي. چپلکې ته وگوري او له سترگې یې اوبسکه روانه شي).

څلوردېرشمه صحنه:

ځای: د ثنا دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: ثنا او هغه بل لوجک مزاجه.

(ثنا په اسلامي حجاب کې کمپیوټر ته دقیقه ناسته او کار کوي. لوجک مزاجه ورته له سترگو لاندې دوه ځله وگوري او بیا دا سندره له ځانه سره له ورو نه لږ په لوړ غږ کې شروع کړي):

لوجک

- تا به د مینې په دام څنگه بندومه،

چې دا غرور دې شي مات د پېغلتوب

او دا دستور دي شي مات د پېغلتوب.

(لاندېنې بیت دې دوه ځله له ځان سره تکرار کړي. لوجک غلی خو بیا ووايي):

لوجک

- څنگه ته خو هېڅ خبرې نه کی (کوي)؟

(ثنا څه ونه وایي، کار کوي):

لوجک

- گوره دومره کلانکاري، مه کوه!

لږې خبرېم (خبرې هم) کوه کنه!

(ثنا کار کوي، خو ورته ووايي):

ثنا

- زه خبرو ته نه، کار ته راغلي يم.

لوچک

- خو له کار سره چې خوږې خبرې نه یې، (وي)
کار خوند نه کی.

ثنا

- خو زه هغه نه يم، چې ټوله ورځ په دفتر و نو کې بې ځایه خاندي.
هیله ده، چې له ما نه دا تمه ونه کی!

لوچک

- ولې ته له هغو نه زیاته یې؟

ثنا

- زه له هېچا زیاته نه يم، خو دا تا غوندې خلک دي، چې

ټولې بسڅې کمې گڼي!

لوچک

- که داسې یې (وي)، نو زه کولی شم، چې تا ته ستونزې جوړې کړم.

ثنا

- خو زه د ستونزو نه نه یرېرم.

چې زر پاک یې، له اوره یې څه باک یې.

(له ځانه سره ورو):

لوچک

- سهې ده، گورو به!

پنځه دېر شمه صحنه:

ځای: هر ځای چې وي.

وخت: مازيگر.

لوبغاړي: حمید.

(حمید پتلون اغوستی، یو دستمال یې غاړه کې وي. له جیب نه موبایل راوباسي او خپل یوه ملگري ته په تیلیفون ووايي):

- هیلو! جوړ یې.

بس غوړ ونیسه.

بېگه ته ځان تیار که.

هو ښه مال ورسره دی.

ته مه پرېره، که حرکت یې وکه چاره به یې وکو.

با الکل.

سهی شوه.

(موبایل په لوچک انداز په پتلون کې کېږدي او روان شي).

شپږدېر شمه صحنه:

ځای: د غیاث دفتر.

وخت: سهار.

لوبغاړي: غیاث، اکرام او د دفتر ملازم.

(اکرام د دفتر په څه کار بوخت وي، چې لږه وخت وروسته ورته ملازم راشي او

یو پاکټ کې یې لاس کې وي):

ملازم

- صیب! دا پاکټ چا راکه!

(ملازم پاکټ ورکړي او اکرام یې خلاص کړي، له ځانه سره یې یوه شېبه ووايي،

خو خپه شي):

اکرام

- دا خو ډېر بد کار وشو.

(په حیرانتیا):

ملازم

- صیب! څه وشو؟

اکرام

- غیاث بېچاره منفک شو.

ډېر بد وشو.

(ملازم هم خپه شي).

اوس به څه کی؟

هغه خو ناروغ هم دی.

اکرام

- هو. خو کاشکې چې یې ډېره غیرحاضري نه وی کړې!

(ملازم له ځانه سره په ورو سر وښوروي، ووځي، خو په دې کې غیاث راشي.

اکرام ورته په مینه پاڅېږي. غیاث د ناروغۍ او اقتصادي پلوه ډېر کمزوری

ښکاري. اکرام ورته په مینه پاڅېږي):

اکرام

- او هو! غیاث ځانه پس له ډېرې مودې.

ستړی مه شې، په خیر راغلی.

څنگه یې؟

غیاث

- د خدای فضل دی. کارونه څنگه دي؟

(غیاث ورته په چوکۍ کېني).

اکرام

- بس ژوند دی تېرېږي.

خو ته چې لارې پسې لارې.

غیاث

- ډېر ناروغ يم.

نور څه حال دی؟

(اکرام سر لږ ټیټ کړي لکه چې په زړه کې یې څه خبره وي.):

اکرام

- چې رښتیا درته وویم، زم (زه هم) ډېر خپه يم.

غیاث

- ته ولې خپه کېږې. خدای روغ صحت درکړی.

کور دې ودان دی.

غم زما کوه.

اکرام

- خپه همدې ته يم. زه په تا خپه يم.

غیاث خانه! په خولې مې نه راځي، خو څه وکم؟!

غیاث

- ولې، لکه چې کومه خبره شته.

(لږ غلی شي):

اکرام

- هو، زه په دې خپه يم، چې همدا نن ستا د انفکاک مکتوب

راغی.

(د غیاث څېره ډېره خپه شي):

غیاث

- زما؟!

(له دې سره غیاث پر هغه چوکۍ چې ناست وي. په زنگیدلي حالت خپل سر شا

ته کړي).

اوه ډېر شمه صحنه:

ځای: د ثنا د مشر دفتر.

وخت: سهار.

لوبغاړي: منیجر، لوچک مزاجه او ثنا.

(منیجر په کاغذونو باندې څه لیکي، چې لوچک مزاجه یې دفتر ته راننوخې. هغه ورته وگوري او ورته ووايي):

منیجر

- ته ورشه هغه فایل دې راوړه!

(لوچک ووځي، منیجر په کار لگيا وي، چې لوچک بېرته له دوسې سره راشي، پر مېز یې ورته کېږدي. منیجر چې دوسیه خلاصه کړي، نو د گلاب یو گل په کې وي. په حیرانۍ ووايي):

منیجر

- دا څه دي؟! اوس په دوسیه کې گلان ږدي؟
(په مکرجن انداز):

لوچک

- صیب! داسې کارونه د نارینو نه یي.
(په حیرانۍ):

منیجر

- ستا مطلب څه دی؟

لوچک

- زما یقین دی، چې دا کار ثنا کړی دی.
(په لږه غوسه):

منیجر

- ته ورشه ثنا راوله.

(لوچک ووځي، منیجر دوسیه له ځانه سره لټوي، چې یوازې ثنا راننوځي).

ثنا

سلام

-

منیجر

- وعلیکم. کینه.

(ثنا کښي).

منیجر

- ثنا! زما له تان نه دا تمه نه وه.

(ثنا حیرانه شي):

ثنا

- صیب! څه خبره ده؟

منیجر

- گوره! ته ما ته یوه شریفه پیغله ښکارې.

ما یوازې ستا پوهه نه، کرکټر هم په پام کې نیولی و.

(نوره حیراني):

ثنا

- صیب! خبره وکړی. ما کومه داسې تېروتنه کړې،

چې خبره ترې هم نه یم.

منیجر

- تاسې په دوسیه کې گل ولې ایښې؟

(په ډېرې حیراني):

ثنا

- گل؟! او ما ایښی!؟

د څه شي گل!؟

(گل دې وښودل شي):

صیب!

زما په خیال کې هم کله داسې

کار نه دی تېر شوی.

صیب! یوې پښتنې ته خپل عزت تر هر څه گران یي.

زه ډېره خپه یم، چې داسې شک په ما کېږي.

خو زه پېرم، چې دا کار چا کړی؟

منیجر

- چا کړی؟

ثنا

- دا کار هغه چا کړې، چې ما سره په دفتر کې کار کی..

همده ما ته اخطارونه راکړي.

منیجر

- زه څنگه دا خبره ومنم؟

تا ما ته مخکې ولې نه ویلې؟

ثنا

- صیب! هغه زما لومړۍ ورځې وې،

ما نه غوښتل چې له پيله دې زه لانجې رامنځ ته کم.

خو چې داسې خبرې یي، نو زه نور دلته کار نه کوم.

منیجر

- تاسې اوسپله له لاسه مه ورکوئ.

زه به د دې خبرې پوښتنه وکم.

ثنا

- صیب! مننه، خو زما لا میاشت نه ده تېره شوې،

چې دامونه راته اېښودل کېږي.

منیجر

- گوره ثنا! په ژوند کې انسان له ډېر څه سره مخامخ کېږي،

خو هرې ستونزې ته تسلیمېدل نه دي په کار.

زما ستاسې په خبره باور دی. زه به هغه ته مناسبه سزا ورکم.

تاسې فکر مه کوئ!

ثنا

- صیب! دغسې خلکو زموږ د ټولني د ښځو په وړاندې خنډونه جوړ کړي.

که داسې کارونه یې، نو ښځې به څنگه کار ته زړه ښه کي

او یا به یې کورنۍ د کار اجازه ورکي!؟

منیجر

- اوس به درباندي یو زېری وکم.

(ثنا لږه په خوشالی وروگوري):

منیجر

- زموږ اداره تاسې ته ستاسې د ښو کارونو له امله د اوسېدو لپاره یو کور درکۍ.

تاسې کولای شۍ، چې له کورنۍ سره په کې واوسۍ.

ثنا

- صیب! مننه. خو په دې شرط، چې نورې دسې خبرې نه شم زغملۍ.

که داسې یې (وي)، زه به سل کوره له خپلې سپېڅلتیا سره برابر نه کم.

(کمږه دې ورو ورو د ثنا د پورته خبرې پر وخت د هغې څېره کلوز کړي).

اته دېرشمه صحنه:

ځای: د غیاث کور.

وخت: مازیگر.

لوبغاړې: غياث او يو بل ځوان.

(غياث په ناروغ او ډېر بد حالت کې خپل کور ته روان وي. لږ وخت وروسته چې د کور دروازې ته ورسېږي، نو د کور دروازې ته قلف پروت وي. هغه حيران شي. قلف يو ځل راکاږي، خو بند وي. په خپگان مخ راواړوي. په لاره هغه هلک روان وي، چې يو وخت يې له حميد نه د ښوونځي پوښتنه کړې وه، له هغه پوښتنه وکړي):

غياث

- زلميه! دې کور ته قلف ولې اچول شوی؟

(په حيراني):

زلمی

- ولې ته نه يې خبر؟!

حميد خو پوليسو بوت.

غياث

- پوليسو بوت؟!

دا ولې؟

زلمی

- کاکا! حميد څو مياشتې مخکې دا کور په چا خرڅ کړی و.

پوليسو کور خلکو ته وسپاره او هغه يې ماموريت ته بوت.

(په غياث د خپگان يوه څپه راشي، له ځانه سره ورو ووايي):

غياث

- کور يې هم خرڅ کړ؟!

(غياث پر خپل زړه لاس کېږدي او ورو ورو د پښو پر سر پر ځمکه کېږي).

نهه ډېر شمه صحنه:

ځای: د ایمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړې: ملاله، ایمل او ثنا.

(ایمل خپه ناست وي، چې ملاله ورته په خپگان ووايي):

ملاله

- دا خبره رښتیا ده؟

ایمل

(په خپگان):

- هو، زه نن خبر شوم، چې حمید پولیسو نیولی دی؟

(ملاله یو دردمن اسویلی وکړي):

ملاله

- وروړه! دا خو ډېر بد شوي، دي.

اوس به څه کېږي؟

ایمل

- ته مه خپه کېږه. کوم لوی جرم یې نه دی کړی.

زه به ورپسې ورشم.

هلته مې یو ملگری شته.

(دې کې ثنا په داسې حال کې چې ډېر ښکلی له مود سره برابر گردکمیس یې

اغوستی وي، کوټې ته راننوخې).

ملاله

- وروړه! اوس که د ثنا پلار پسې لاړ شي، بد خو

نه ښکاري؟!.

(سنجیده انداز):

ایمل

- هو.

خبر شوی یم، چې هغه ناروغه هم دی.

که اوس ورته زاری هم وکم، بد نه ده.

د مظلومیت په وخت کې د پښتون زړه پر دښمن هم خوږېږي.

ثنا

- خو ماما زموږ اوبښکو او صبر اخر رنگ راوړ.

(ملاله او ایمل ثنا ته په حیرانۍ وگوري، ثنا په خوشالی):

ثنا

- ماما! زموږ دفتر ما ته کور راکه.

که خیر یی، سبا به ورځو.

(په موسکا):

ایمل

- خوږې! ثنا څه وی. (وایي؟) که دا رښتیا یی، دا خو ډېره لویه خبره ده.

خوږې مبارک دې شه.

ملاله

- ستا دې مبارک شي، خو

- وروره د حمید غم در سره زر وخوره!

زر شه گنې زړه مې ودرېږي.

ایمل

- ته مه خپه کېږه، دا دی ورپسې لارم.

(ایمل پاڅېږي او له کمرې اوټ شي).

څلوېښتم سیکانس:

ځای: د غیاث د کور کوڅه.

وخت: مازيگر ناوخته.

لوبغاړي: غياث.

(غياث په بد حالت کې پر يوه تخت غونډې ځای باندې ناست وي. سره نيمه ډوډۍ يې لاس کې وي. لږه ترې وخورې او بيا ځملي).

يوڅلوېښتمه صحنه:

ځای: يو پوخ پاک کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ملاله او ايمل.

(ملاله په کور کې گرځي او هر ځای ته په مينه گوري، چې لږه شېبه وروسته ايمل هم کور ته ورننوي. ملاله مخ ورواړوي او په تلوسه ورته ووايي):

ملاله

- حميد څه شو؟

ايمل

- رابه شي. ته مه وارخطا کېږه.

ملاله

- کله به راشي؟

اوس ولې رانغی.

ايمل

- لږ کار يې پاتې دی، تر مازيگره به يې درته راولم.

ملاله

- وروړه! خدای دې په خوله برکت که.

ايمل

- خورې! کور خو ښکلی دی؟

ملاله

- وروړه! ستا به بېله کوټه په کې مالومه يي.
(ایمل له ځانه سره یوه ترڅه موسکا وکړي):

ملاله

- څنگه دې وځنډل؟

ایمل

- خورې! زه هملته ښه يم.

دا ځی دې په تاسې مبارک يي.

(په تعجب):

ملاله

ولې؟ تا خو خپل ټول ژوند زموږ

لپاره خوارو زار که. او اوس به

راسره نه اوسېږې؟!

ایمل

- وروڼه د واده کړو خویندو کره په اوسېدو بد ښکاري.

ملاله

- خو وروڼه هم په خویندو حق لري!!

ایمل

خورې! وروڼه په دې ښه ښکاري، چې خویندې پرې ابادې وي.

او خور ته څه تمه ونه کي.

ښه زه لارم، چې د ایمل کار خلاص کم.

(له دې سره اوپت شي).

دوه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د غياث د کور کوڅه.

وخت: مازيگر .

لوبغاړې: ثنا، غياث او که اړتيا وي د موټر يو ډرېور .

(لومړی دې په لانگ شات کې يو لوکس موټر وښودل شي، چې رادوان وي، ورپسې دې غياث وښودل شي، چې مخ يې سرک ته او په تخت يا گاډۍ پروت وي. موټر کرار کرار رانږدې شي. لږ وړاندې ترې ودرېږي. ثنا په حجاب کې په کرار ډول له موټره راکښته شي. د خپل پخواني، کور دروازې ته لږه ورنږدې شي، خو کور ته قلف پروت وي. بيا تخت ته وگوري. پر خپل پلار يې سترگې ولگېږي. د ثنا په څېره کې حيراني پيدا شي. ښه ورته ځير شي. د پلار د ځوانۍ د وخت فلش بيک يې زر زر درې ځله سترگو ته ودرېږي او بيا د زړه له تله په ژړه غوني لږ لوړ غږ جغه کړي):

ثنا

- پلاره! دا ولې؟

پلاره ولې؟

(پلار يې کرار کرار له ځايه پورته شي):

غياث

- ته څوک يې؟

(د ثنا په انگو اوښکي راشي):

ثنا

- پلاره! زه ثنا يم، ثنا!

(له دې سره يې په ولو ورتيټه شي. لږه شېبه د زړه له تله وژاړي):

ثنا

- راخته چې څو .

راځه.

غیاث

چېرته؟

ثنا

- ستا کور ته!

(په حیرانی:)

غیاث

- زما؟! زه خو کور نه لرم.

زه هېڅ نه لرم.

ثنا

- پلاره ته هر څه لرې.

کور لرې، ما لرې.

راځه!

(ثنا په یوه لاس پلار له لاس نه نیولی وي او په بل لاس خپلې اوبښکې پاکوي او

موټر کې یې کېږي).

دري څلوېښتمه صحنه:

ځای: د ثنا نوی کور.

وخت: مازیگر.

لوبغاړې: ثنا، غياث، ملاله، ايمل او حميد.

(ملاله د کور په دهليز کې لگيا وي، يو توشک خور کړي، بالبنټ کېږدي. بهر د کور مخې ته د ثنا موټر ودرېږي. ثنا غياث له موټر نه راکښته له لاس نه نيولی وي. د کور دروازې ته چې راوړسېږي، نو د غياث سترگې د کور پر لوحه ولگېږي، چې پرې ليکل شوي وي):

- د غياث کور.

(د لوحې په ليدو غياث ثنا ته وگوري):

ثنا

- پلاره! دا ستا نوی کور دی.

(له دې سره غياث، ثنا ته وگوري، له يوې سترگې يې د همدردۍ يوه اوښکه تويه شي):

ثنا

- پلاره! اوس د خوشالۍ وخت دی.

غياث

- لورې! زه تا ته کتلی نه شم.

زه درته ټول عمر بې ځوابه شوم.

ثنا

- پلاره! دسې مه وايه!

ستا حق زه نه شم پوره کولای.

(همدې کې کور ته ننوځي):

ثنا

- مورې!

(ملاله مخ ورواړوي، چې هغوی وگوري، په حیرانۍ، خو ورو یې مخې ته ورشي. لږه شېبه ورته ملاله په حیرانۍ وگوري او غياث سترگې ټیټې کړي، له دې سره د ملالې سترگو ته اوبسکې راشي، خو زر ورته د خپل پروني پلو ونیسي. لږه په پټه له ځان سره وژاړي، خو همدې کې ایمل او حمید کورته راننوځي):

ایمل

- ژاړئ، مه!

نن د خوشالۍ ورځ ده.

ما ته وگورئ.

حمید مې راوست.

(ملاله له ډېرې خوشالۍ لومړی د لېونو غوندې وروگوري او بیا ورته په سپېڅلي انداز له چټک ورتگ سره یو ځای ووايي):

ملاله

- زما حمیده!!

(له دې سره یې غېږ کې کلک ونیسي، لږه شېبه وروسته یې پرېږدي، خو غياث حمید ته وگوري او په تاثر ورته ووايي):

غياث

- بښه دی تم (ته هم) راغلي!

(حمید سترگې ټیټې او بیا پورته کړي).

ملاله

- راځی!

(خو غیاث ولاړ وي):

ملاله

- ثنا پلار دې راوړه.

ثنا

- پلاره راځه!

(غیاث ولاړ وي):

ثنا

- پلاره! ته ولې نه ځي!؟

غیاث

- لورې! در به شم، خو د پښپمانۍ زنځیرونه به څنگه مات کم!؟

(غیاث یو گام واخلي او د غیاث او ثنا د څېرو په کلوز ډرامه پای ته ورسېږي).

د جولایي ۲۰ مه، ۲۰۱۱ وزیر اکبرخان - کابل.

مننه او کوروداني

د افغانستان ملي تحريک د هېواد پال او فرهنگپال شخصيت
د بناغلي (احسان الله کاموال) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د
دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحريک وياړي چې د علمي
اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. مور له
ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل
معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.
يو ځل بيا ددې اثر له ليکوال او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه
کوو چې ددې اثر د ليکلو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مينه

د افغانستان ملي تحريک

INSTEAD OF TIGER

the collection of TV dramas

BY: HAFIZULLAH TURAB

د ليکوال چاپ شوي اثار

ناچاپ اثار

ارمان (د هند يونليک)
د کلاجان مادوري (تلوېزوني سيريال)

د خپرونو لړ: ۴۱

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com

ډرامې شوي اثار

پر خداي يې وسپاره
محلونه
څپې
پربوتې څپرې
د رڼا پر لور
کوښښه انستيتيوت
نور زهر
دنيا
پښتنه
زنځيرونه
شک

سلام ديارلس برخې سيريال
خپلې مټې

ورکه (لنډې کيسې)
د پريښتنې خواب (لنډې کيسې)
سلجکي په لوبديخ کې (لنډې کيسې)
طلایي مرغان (لنډې کيسې)
رومانتيک مينجر (لنډې کيسې او ادبي ټوټې)
زوندې مړې (لنډې کيسې)
اوبنکې (لنډې کيسې) شريکه ټولګه
ريالېست جاسوس (طنزونه او لنډې کيسې)
پربوتې څپرې (د تلوېزوني ډرامو ټولګه)
د پرانګ پر ځای (د تلوېزوني ډرامو ټولګه)
پر کلاب دې مرغلرې (شاعري)

ژباړل شوي اثار

چېرته چې ساه پوه نه وي (انګليسي)
پر ټولني ولاړه بيا رغونه (انګليسي)

**Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**